

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

Nr. 13

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

13 MEI 1996

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	623
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	623
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	632
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	639
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	640
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	650
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	653
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	661
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid	674
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	675
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	676
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	677
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	681
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	682
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	683
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	684
REGISTER	686

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 79

van 7 mei 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Begrotingsmiddelen Oost-Europaprogramma – Kritiek Rekenhof

De begroting van de Vlaamse Gemeenschap bevat sinds 1992 een specifieke post voor begeleiding van de overgang naar een markteconomie in Midden- en Oost-Europa.

De bijstand bestaat in subsidiëring van Vlaamse promotoren voor de verwezenlijking van projecten die voldoen aan de door de Vlaamse regering gestelde voorwaarden.

Op 10 mei 1995 heeft de Vlaamse regering uiteindelijk een besluit getroffen tot vaststelling van het reglement inzake de toekenning van financiële steun voor initiatieven met betrekking tot Centraal- en Oost-Europa.

Volgens het Rekenhof werden gebreken vastgesteld in het beheer van de begrotingsmiddelen voor het samenwerkingsprogramma.

Slechts ongeveer 60 % van de ordonnanceringskredieten zou worden gebruikt.

Welke maatregelen heeft het departement genomen om het beheer van de begrotingsmiddelen voor het samenwerkingsprogramma efficiënter te maken ?

Antwoord

De projecten die in het raam van het samenwerkingsprogramma met Centraal- en Oost-Europa worden uitgevoerd, lopen in de meeste gevallen over een termijn van meerdere jaren.

Tot heden werden ruim 270 projecten goedgekeurd, die op enkele uitzonderingen na ook daadwerkelijk werden gerealiseerd of in uitvoering zijn.

De Vlaamse promotor stelt in het aanvraagformulier het uitvoeringsschema van het project voorop. In de praktijk is hierbij evenwel gebleken dat, rekening houdende met de complexe materie van de samenwerkingsprojecten en de nieuwe structuren in de landen en regio's van Centraal- en Oost-Europa, het initieel uitvoeringsschema in vele gevallen door de promotor te optimistisch werd ingeschat.

Het slechts ten dele aanwenden van de ordonnanceringskredieten is bijgevolg niet te wijten aan een ondoeltreffend beheer van de begrotingsmiddelen of aan het beperkte succes van de projecten, maar aan de vertraging die ze in vele gevallen oplopen.

Vermits de eerste projecten pas in 1993 werden gestart en de eerste ordonnanceringsuitgaven hiervoor in 1993 werden voorzien, kon pas vanaf de begroting 1995 ten volle met deze elementen rekening worden gehouden. Het benuttingspercentage is dan ook gestegen van gemiddeld 63 % in 1993-1994, tot 75 % in 1995.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 131

van 30 april 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsuitkeringen KU Brussel – Kritiek Rekenhof

Volgens het Rekenhof heeft de Katholieke Universiteit Brussel (KU Brussel) ten onrechte een aantal werkingsuitkeringen gedaan.

Heeft de KU Brussel ter zake reeds een regularisatie in haar rekeningen doorgevoerd voor de periode 1989-1991 ?

Antwoord

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat de KU Brussel de nodige aanpassingen aan de rekeningen voor de periode van 1989-1991 doorvoerde en deze verwerkte in de rekeningen 1994.

Daarom heeft het Rekenhof zijn visum gehecht aan de rekeningtabel van de gecumuleerde werkingsvoorschotten per 31 december 1991, waarvoor de rekeningen definitief werden goedgekeurd.

Vraag nr. 132

van 30 april 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsuitkeringen LUC – Kritiek Rekenhof

Volgens het Rekenhof heeft het Limburgs Universitair Centrum (LUC) ten onrechte een aantal werkingsuitkeringen gedaan.

Heeft het LUC ter zake reeds een regularisatie in haar rekeningen doorgevoerd voor het jaar 1991 ?

Antwoord

De controle van het Rekenhof gaf aanleiding tot twee opmerkingen, waardoor het gecumuleerde saldo van de werkingsuitkeringen per 31 december 1991 diende te

worden aangepast. Door het Rekenhof werd een synthesesetabel ter ondertekening aan het LUC overgemaakt op 10 januari 1995.

De raad van bestuur van het Limburgs Universitair Centrum heeft zich tijdens de vergadering van 14 maart 1995 akkoord verklaard met de saldi van de werkingsuitkeringen zoals weergegeven in de door het Rekenhof overgemaakte synthesesetabel.

Op 15 maart 1995 werd een voor akkoord verklaard en ondertekend exemplaar door de voorzitter van de raad van bestuur verzonden naar het Rekenhof, met afschrift aan de minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, de bevoegde regeringscommissaris en de bevoegde inspecteur Financiën.

Op 15 juni 1995 werd door het Rekenhof een exemplaar van het geviseerde document overgemaakt aan de toenmalige Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin.

Vraag nr. 133
van 30 april 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsuitkeringen UIA – Kritiek Rekenhof

Volgens het Rekenhof heeft de Universitaire Instelling Antwerpen (UIA) ten onrechte een aantal werkingsuitkeringen gedaan.

Heeft de UIA ter zake reeds een regularisatie in haar rekeningen doorgevoerd voor de periode 1990-1991 ?

Antwoord

De controle van het Rekenhof gaf geen aanleiding tot opmerkingen.

Het Rekenhof heeft op 15 juni 1995 zijn visum gehecht aan de tabel van het gecumuleerde saldo van de werkingstoelage per 31 december 1991, opgemaakt op basis van de door de UIA goedgekeurde rekening.

De UIA heeft dan ook geen regularisaties doorgevoerd m.b.t. deze rekening.

Vraag nr. 134
van 30 april 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsuitkeringen VUB – Kritiek Rekenhof

Volgens het Rekenhof heeft de Vrije Universiteit Brussel (VUB) ten onrechte een aantal werkingsuitkeringen gedaan.

Heeft de VUB ter zake reeds een regularisatie in haar rekeningen doorgevoerd voor de periode 1989-1991 ?

Antwoord

Een aantal opmerkingen van het Rekenhof in verband met de rekeningen van de VUB 1989-1990-1991, is nog niet afgehandeld. De VUB heeft in haar brief van 5 april 1996 een aantal argumenten naar voor gebracht

ter rechtvaardiging van enkele betwiste uitgaven ten laste van de werkingsuitkeringen. Hierop werd tot heden nog geen reactie van het Rekenhof ontvangen.

Enkele van de opmerkingen van het Rekenhof overstegen trouwens de problematiek van de VUB alleen. De Vlaamse regering heeft in het ontwerp van decreet betreffende het Onderwijs VII dat aan het Vlaams Parlement wordt voor gelegd, enkele bepalingen opgenomen die het voor alle universiteiten moeten mogelijk maken op ondubbelzinnige wijze uitgaven in verband met sociale voorzieningen voor het personeel en uitgaven in verband met niet-subsidieerbare opleidingen (zoals de lerarenopleiding er tot en met 1995 één was) op de werkingstoelagen te imputeren.

Bij de andere opmerkingen van het Rekenhof heeft de VUB zich neergelegd en wel degelijk de nodige rechtzettingen in haar begroting 1996 gedaan, ofwel worden de nodige rechtzettingen in haar rekeningen doorgevoerd.

Vraag nr. 135
van 30 april 1996
van de heer MICHEL DOOMST

Loopbaanonderbreking – Palliatieve verzorging

Door de omzendbrief van 15 juni 1995 werden de onderwijsinstellingen ervan op de hoogte gebracht dat de Vlaamse regering een aanmoedigingspremie had ingesteld voor de personeelsleden van de Vlaamse openbare sector en het Vlaamse onderwijs die in het kader van de herverdeling van de arbeid loopbaanonderbreking nemen.

Deze premie zou worden toegekend aan de personeelsleden die een voltijdse of halftijdse loopbaanonderbreking opnemen om een beroepsopleiding te volgen, om kinderen ten laste (tot de leeftijd van 3 jaar) op te vangen, of om palliatieve verzorging te verstrekken.

Om deze aanmoedigingspremie te kunnen genieten, moest de loopbaanonderbreking uiterlijk ingaan op 31 december 1995.

Deze maatregelen vereisten echter een wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991 betreffende de loopbaanonderbreking in het onderwijs en de PMS-centra. Omdat de overheid zelf de mogelijkheid tot het nemen van loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging onder de aandacht van het ruime publiek bracht, kreeg ik van de minister graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd bovenvermeld besluit inmiddels aangepast ? Zo neen, waaraan is deze vertraging dan te wijten en voor wanneer wordt deze aanpassing verwacht ?
2. Moet alleen dit besluit worden gewijzigd of moet de federale regering ook initiatieven nemen om het koninklijk besluit van 12 augustus 1991 betreffende de loopbaanonderbreking te wijzigen ?
3. Is het ook na 31 december 1995 nog mogelijk een loopbaanonderbreking om bovenvernoemde redenen te verkrijgen ? Zo neen, is loopbaanonderbre-

king voor palliatieve verzorging dan geen noodzaak meer ?

4. Aan welke voorwaarden moet een personeelslid voldoen om een loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging te verkrijgen ? Kunnen tijdelijke personeelsleden deze vorm van loopbaanonderbreking genieten ? Zo neen, waarom niet ?
5. Is het verkrijgen van loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging een recht voor het personeelslid ?
6. Wat is de duur van loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging ? Is dit verlof verlengbaar en zo ja, onder welke voorwaarden ?
7. Moet het personeelslid dat loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging neemt, worden vervangen ? Zo ja, aan welke voorwaarden moet de vervanger voldoen ?
8. Welke graad van verwantschap dient er te zijn tussen de aanvrager van loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging en degene die deze verzorging behoeft ?
9. Hoe moet zulke loopbaanonderbreking worden aangevraagd ?
10. Wordt deze vorm van loopbaanonderbreking afgetrokken van de totale duur van de loopbaanonderbreking die het personeelslid kan nemen ?
11. Kan bij het overlijden van de persoon die palliatieve verzorging behoeft, de loopbaanonderbreking vroegtijdig worden beëindigd ? Wat zijn de financiële gevolgen van deze beëindiging ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag wens ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger er vooraf op te wijzen dat de reglementaire bepalingen die de loopbaanonderbreking regelen en de reglementaire bepalingen die de aanmoedigingspremie hebben ingesteld, twee wel onderscheiden besluiten van de Vlaamse regering zijn.

Het besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995 houdende instelling van een aanmoedigingspremie voor loopbaanonderbreking voor de personeelsleden van de Vlaamse openbare sector en het Nederlandstalige onderwijs in het raam van de maatregelen tot herverdeling van de arbeid, werd gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 23 april 1996. De datum van 31 december 1995 werd bij dit laatste besluit vastgesteld op 31 december 1996. Voor de toekenning van bedoelde aanmoedigingspremie was geen wijziging vereist van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan van de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-sociale centra.

Zoals vermeld in de omzendbrief van 15 juni 1995 met betrekking tot deze aangelegenheid, moet het voormelde besluit van 19 december 1991 worden gewijzigd wat de aanvangsdata en de duur van de loopbaanonderbreking betreft in de gevallen van loopbaanonderbreking om een beroepsopleiding te volgen en om palliatieve verzorging te verstrekken. Het ontwerp van besluit

waarbij deze wijzigingen worden aangebracht, is voorgelegd aan de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid.

Gelet op het voorgaande kan ik het volgende meedelen.

1. Zoals vermeld is het ontwerp-besluit van de Vlaamse regering waarbij het besluit van 19 december 1991 wordt gewijzigd, voorgelegd aan de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid. Vermits loopbaanonderbreking een materie is die niet alleen de Vlaamse regering aanbelangt, is in een protocol overeengekomen dat de ontwerpen tot wijziging van respectievelijk het koninklijk besluit van 12 augustus 1991 betreffende de toekenning van onderbrekingsuitkeringen aan de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-sociale centra, en het voornoemd besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991, voor advies zouden worden toegezonden aan de andere betrokkene alvorens aan enige instantie te worden voorgelegd.
2. Voor de regeling van voorgaande aspecten is geen wijziging vereist van het koninklijk besluit van 12 augustus 1991.
3. Ook na 31 december 1995 kan een loopbaanonderbreking worden verkregen om palliatieve verzorging te verstrekken.
4. Loopbaanonderbreking om palliatieve verzorging te verstrekken, wordt verleend overeenkomstig de bepalingen van het voormeld besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991. Dit houdt in dat de begunstigen vastbenoemd moeten zijn om het voordeel ervan te kunnen genieten.
5. Op grond van artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991 moet de loopbaanonderbreking worden aangevraagd bij de inrichtende macht, die ter zake beslist. In de huidige reglementering geldt deze bepaling ook voor de loopbaanonderbreking om palliatieve verzorging te verstrekken.
6. De loopbaanonderbreking om voormelde reden kan worden verkregen voor één maand, verlengbaar met één maand. De verlenging wordt verleend indien de toestand nog bestaat die aanleiding heeft gegeven tot de toekenning van de loopbaanonderbreking.
7. Het beantwoorden van deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid.
8. Geen enkele graad van verwantschap is vereist voor het verkrijgen van een loopbaanonderbreking om palliatieve verzorging te verstrekken.
9. Zoals vermeld onder de punten 4 en 5 wordt de loopbaanonderbreking om palliatieve verzorging te verstrekken, verleend overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991 en moet deze loopbaanonderbreking worden aangevraagd bij de inrichtende macht.

10. Het beantwoorden van deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid.
11. Een oplossing voor dit probleem is opgenomen in het ontwerp tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991, dat thans is voorgelegd aan de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid.

Vraag nr. 136
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE

Toegang hoger onderwijs – Geldigheid EU-getuigschriften

Volgens de geldende wetgeving ter zake (o.a. het HOBU-decreet) zou een getuigschrift dat toelating verleent tot het hoger onderwijs behaald in een ander land van de Europese Unie, ook toelating geven tot het hoger onderwijs in België. Wie dus in het laatste jaar van het secundair onderwijs een jaar op culturele uitwisseling gaat binnen de EU en er in de loop van dat jaar in slaagt aan de toelatingsvoorwaarden voor het hoger onderwijs van dat land te voldoen, heeft dus ook toegang tot het hoger onderwijs in ons land.

Nu blijkt het in de praktijk nogal wat moeilijkheden te geven om een dergelijk uitwisselingsjaar te laten meetellen, zodat veel leerlingen noodgedwongen het laatste jaar van het secundair onderwijs opnieuw moeten doen. Ofwel krijgen de betrokkenen bij de administratie het antwoord dat zo een jaar niet kan meetellen, ofwel kan men het in een ander Europees land gevolgd jaar pas regulariseren na een zeer langdurige procedure.

1. Verlenen de verschillende EU-getuigschriften ter zake volgens de huidige wetgeving inderdaad ook toegang tot het hoger onderwijs in ons land ?
2. Zo ja, geldt dezelfde regel ook voor lagere jaren in het secundair onderwijs ? Mag men bijvoorbeeld na een vierde jaar in Frankrijk naar het vijfde jaar in België ?
3. Indien het antwoord op één van voorgaande (of beide) vragen positief is, op welke manier kunnen de deelnemers aan een culturele uitwisseling dan het in het buitenland behaalde getuigschrift op de snelst mogelijke manier regulariseren ? Welke documenten heeft men nodig van het betrokken land en welke moet men in België aanvragen ?
4. Bestaat de mogelijkheid tot het verkrijgen van een equivalentiebewijs voor een laatste jaar secundair onderwijs in een ander land van de EU ook voor leerlingen die geen voortgezet onderwijs wensen te volgen ?

Antwoord

1. Op basis van het universitair decreet van 12 juni 1991 geven de EU-getuigschriften van secundair onderwijs waarop de Conventie van de Raad van Europa van 1953 van toepassing is, toegang tot de basisopleidingen van het Vlaams universitair onder-

wijs. De Conventie van de Raad van Europa van 1953 stelt dat diploma's Secundair Onderwijs die in een lidstaat toegang geven tot universitair onderwijs, in elke andere lidstaat aanvaard moeten worden voor toegang tot gelijkaardig onderwijs. Alle lidstaten van de Europese Unie zijn tevens lid van de Raad van Europa.

Op basis van het hogescholendecreet van 13 juli 1994 moeten de hogescholen alle EU-diploma's Secundair Onderwijs toegang verlenen die in hun lidstaat van aflevering toegang geven tot hoger onderwijs en vermeld staan in de bij het toegangsbesluit gevoegde lijst.

2. Artikel 1 van de wet van 19 maart 1971 bepaalt dat de voorwaarden tot en de procedure van het verlenen van de gedeeltelijke of volledige gelijkwaardigheid, bij uitvoeringsbesluit moeten worden vastgelegd, met name de gelijkwaardigheid van :
 - de in een onderwijsinstelling naar buitenlands statuut doorgebrachte studieperiodes en afgelegde examens met de voor de onderwijsinstellingen naar Belgisch statuut opgelegde studieperiodes en examens ;
 - de naar buitenlands statuut behaalde diploma's en studiegetuigschriften met de Belgische diploma's en studiegetuigschriften.

Bedoelde uitvoeringsmaatregelen zijn opgenomen in het koninklijk besluit van 20 juli 1971.

Hierin wordt bepaald dat, behoudens de gelijkwaardigheden die bij algemeen reglement worden gedefinieerd, elke gelijkwaardigheid gebaseerd is op een individuele overheidsbeslissing.

Op het niveau van het secundair onderwijs is de administratie door de minister gemachtigd deze beslissingen te treffen, waarbij de inspectie Secundair Onderwijs reglementair als adviescollege optreedt.

Artikel 1 van het geciteerde besluit stelt uitdrukkelijk dat een verleende gelijkwaardigheid in geen geval tot gevolg mag hebben :

- dat studies worden erkend waarvan het peil van de vorming niet ten minste gelijk is met dat van de gelijkwaardige Belgische studies ;
- dat de verzoeker wordt toegelaten tot studies waartoe hij in het land waar het diploma of getuigschrift werd uitgereikt geen toegang heeft.

Concreet impliceert dit dat, met inachtneming van deze criteria, ook aan een niet volledig doorlopen curriculum gelijkwaardigheid kan worden toegekend.

Specifiek voor Frankrijk, waar het lager onderwijs 5 en het secundair onderwijs 7 leerjaren omvat, komen als dusdanig 4 met vrucht gevolgde leerjaren secundair onderwijs overeen met 3 leerjaren in Vlaanderen, aangezien hier zowel het basis- als het secundair onderwijs 6 leerjaren behelst. Een dergelijke leerling kan bijgevolg in het vierde leerjaar van het Vlaams secundair onderwijs regelmatig worden toegelaten. Om het diploma van secundair onder-

wijs (in Frankrijk : het "baccalauréat") te behalen, vergt zijn studieloopbaan finaal evenveel leerjaren als in Frankrijk.

3. Een gelijkwaardigheidsaanvraag, te richten aan de administratie Secundair Onderwijs, veronderstelt de voorlegging van een ontvankelijk samengesteld dossier.

Benevens een volledig ingevuld standaardformulier (dat samen met een inlichtingenblad op voornoemde administratie kan worden verkregen) moet dit dossier bestaan uit :

- hetzij de originele buitenlandse studiebewijzen (die het genoten onderwijs volledig moeten dekken en omschrijven), hetzij – en bij voorkeur – de door een bevoegde instantie voor eensluidend verklaarde afschriften ervan ;
 - voor buitenlandse documenten die in een andere taal dan het Nederlands, het Frans, het Engels of het Duits zijn opgesteld : een vertaling door een Belgisch beëdigd vertaler ;
 - bij studiebewijzen, afkomstig uit niet-EU-lidstaten of betrekking hebbende op gespecialiseerde opleidingen : de vakken- en puntenlijsten, rapporten en de door de titularis werkelijk gevolgde gedetailleerde leerprogramma's. Verklaringen die de studies vermelden waartoe de houders met hun diploma's of studiegetuigschriften in het land van uitreiking toegang hebben, zijn steeds nuttig.
4. Indien men informatie wenst over gelijkwaardigheidsprocedures in andere EU-lidstaten kan men zich wenden tot het NARIC-informatiecentrum van de betrokken lidstaat.

Het NARIC-netwerk is een netwerk van informatiecentra inzake gelijkwaardigheid, dat ondersteund wordt door de Europese Commissie.

De lijst van de NARIC-centra is te krijgen bij het Vlaamse NARIC-centrum
(administratie Hoger Onderwijs, NARIC,
Daniël De Schrijver,
Koningsstraat 136,
1000 Brussel,
Tel. : 02/211.43.83 of 02/211.43.96 en fax :
02/211.43.85)

Vraag nr. 137
van 7 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebestrijding – Maatregelen

Enige tijd geleden verscheen het Algemeen Verslag over de Armoede en de aanbeveling van de SERV (Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen) over de aanpak van de armoede in Vlaanderen. Er werden onder andere concrete beleidssuggesties gemaakt. Ook de Vlaamse regering engageerde zich om een beleid van armoedebestrijding te voeren.

1. Heeft de minister in het kader van de gedane voorstellen reeds concrete maatregelen genomen ? Zo ja, welke ?

2. Worden er momenteel maatregelen uitgewerkt ? Wanneer zullen ze in werking treden ?
3. Hoe zullen de genomen beleidsmaatregelen worden geëvalueerd ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Vraag nr. 138
van 7 mei 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsuitkeringen Universiteit Gent – Kritiek Rekenhof

Volgens het Rekenhof heeft de Universiteit Gent ten onrechte en aantal werkingsuitkeringen gedaan.

Heeft zij ter zake reeds een regularisatie in haar rekeningen doorgevoerd voor de periode 1989-1991 ?

Antwoord

De Universiteit Gent heeft volgens het Rekenhof in 1989, 1990 en 1991 ten onrechte een aantal uitgaven ten laste gelegd van de werkingsuitkeringen.

Deze betwiste uitgaven ten laste van de werkingsuitkeringen slaan vooral op de uitgaven voor de financiering van het departement Lerarenopleiding en van het Talencentrum. De Universiteit Gent heeft antwoorden geformuleerd op de opmerkingen van het Rekenhof. De discussie met het Rekenhof aangaande het al dan niet aanrekenen van uitgaven van de lerarenopleiding ten laste van de werkingsuitkeringen is nog niet volledig afgerond. In het kader van onderwijsdecreet VII heb ik een initiatief genomen om dit discussiepunt ten gronde op te lossen.

Tot op heden werden deze door het Rekenhof betwiste uitgaven ten belope van 2.837.277 frank niet geregulariseerd.

Eventuele regularisaties zullen worden uitgevoerd zodra het dossier volledig uitgeklaard is.

Vraag nr. 139
van 7 mei 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Scholenbouw – Projecten

In de beleidsbrief "School maken in Vlaanderen" wordt vermeld dat een extra inspanning zal worden geleverd voor de scholenbouw op basis van objectief vastgestelde behoeften. Volgens de begroting van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) is er een investering van iets minder dan 1 miljard voor 1996, wat een vermindering is met onge-

veer 340 miljoen ten opzichte van 1995. Het voorstel voor 1997 houdt 1,1 miljard aan investeringen in.

1. Hoe wordt de vermindering voor 1996 gerechtvaardigd ?
2. Wat zijn de objectieve selectiecriteria voor de aanvragen ?
3. Wat zijn de concrete projecten die voor 1996 in aanmerking zijn genomen ?
4. Aan welke subsidieaanvragen voor schoolgebouwen werd niet voldaan ? Wat waren de redenen voor de weigering ?
5. Welke projecten liggen reeds vast voor de komende jaren ? Voor welke bedragen ?

Antwoord

1. Begrotingsverschillen

Er zijn vier verklarende factoren voor het verschil van 340 miljoen tussen de begrotingen 1995 en 1996 voor de investeringen in schoolgebouwen.

- a) De begroting 1995 omvat de overdracht van de reserves van 1993 en 1994 ten belope van 48,3 miljoen. In de initiële begroting 1996 wordt er nog geen rekening gehouden met eventuele overschotten van 1995.
- b) In de aangepaste begroting 1995 werd 93,3 miljoen opgenomen voor het protocolakkoord met betrekking tot de toetreding van de ARGO tot het centraal financieringsorgaan van de Vlaamse Gemeenschap. In de initiële begroting 1996 werd hiervoor nog niets opgenomen, doch ondertussen werden hiervoor reeds vastleggingen geregistreerd. Dit zal tot uiting komen in de aangepaste begroting van ARGO zoals ze zal worden opgesteld na verwerking van de resultaten met betrekking tot 1995.
- c) Het inkomstenbedrag onder "verkoop patrimonium", dat voor de totaliteit opnieuw moet worden aangewend voor investeringen in patrimonium, is in 1996 gedaald met 83,3 miljoen (van 225 miljoen in 1995 naar 141,1 miljoen in 1996). Dit leidt er automatisch toe dat (aan de uitgavenzijde) ook de investeringen in gebouwen met dit bedrag dalen.
- d) Voor 1996 werd een aparte dotatie ingeschreven voor de IVAH (Investeringsdienst voor de Vlaamse Autonome Hogescholen). Tevens worden de investeringsmiddelen vanaf 1996 bepaald op basis van een andere berekeningsmethode (onderwijsdecreet VI in plaats van onderwijsdecreet II). Samen brengt dit een vermindering van de investeringsdotatie van ARGO mee met 115,6 miljoen ten opzichte van 1995. Hiertegenover staat dan wel dat de IVAH zelf voor 118,5 miljoen investeringen kan realiseren.

In tegenstelling tot de gedeeltelijke onvergelykbaarheid van de begrotingen 1995 en 1996, gezien hun verschillend referentiekader, kunnen de begrotingen van 1996 en 1997 wel worden vergeleken. De

verhoging die hier te noteren valt (1.108,1 miljoen in 1997 tegenover 987,2 miljoen in 1996), bevestigt dat er een extra inspanning wordt geleverd voor de scholenbouw. Hierbij wil ik evenwel benadrukken dat, zoals ook in de beleidsbrief wordt gestipuleerd, de inspanningen voor de scholenbouw zullen worden gekoppeld aan de inspanningen inzake rationalisatie van het aanbod en de schaalvergroting.

2. Selectiecriteria voor de aanvragen

Als inrichtende macht van het gemeenschapsonderwijs is ARGO eigenaar van de gebouwen waarin hij de uitvoering van infrastructuurwerken zelf financiert en begeleidt. In tegenstelling tot de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO) oordeelt hij niet louter over subsidieaanvragen.

De Centrale Raad van de ARGO beslist over de keuze van de investeringen in infrastructuur, dit op voorstel van de administratie. De opmaak van de voorstellen vindt plaats in de twee regionale infrastructuurafdelingen. Daarbij wordt zowel rekening gehouden met de vragen van de scholen die hun noden kenbaar maken, als met de adviezen van de technici van de gebouwenafdelingen, die de toestand ter plaatse het best kennen en kunnen vergelijken. Ook wordt rekening gehouden met de opmerkingen van de inspectie van het departement Onderwijs en de pedagogische begeleidingsdienst van de ARGO.

Elk jaar wordt een prioritaire planning opgemaakt met de werken die dat jaar bij voorrang zullen worden uitgevoerd. Deze jaarplanning voorziet telkens in een reserve (10 % van het totaal), die kan worden gebruikt voor de uitvoering van dringende werken die niet kunnen worden uitgesteld tot het volgende werkjaar.

Op de prioritaire planning worden in volgorde van belangrijkheid volgende werken opgenomen :

- veiligheidswerken ;
- grote onderhoudswerken nodig voor de instandhouding van het patrimonium ;
- werken om de functionaliteit van de gebouwen te verbeteren.

In de nieuwbouwplanning worden enkel de nieuwbouwprojecten, moderniseringswerken en de grote renovatiewerken opgenomen. Bij de opmaak van deze planning beoogt men een evenwichtige verdeling van beschikbare infrastructuur over de verschillende lorgo's (lokale raden voor het gemeenschapsonderwijs). Hierbij worden de voorstellen beoordeeld op basis van volgende criteria :

- de verhouding van het tekort aan m² oppervlakte ten opzichte van de fysische norm ;
- de veiligheid, hygiëne en bouwfysische toestand van de gebouwen ;
- de rationalisatie van de gebouwen.

3. Concrete projecten die voor 1996 in aanmerking komen

In zijn zitting van 12 oktober 1995 keurde de Centrale Raad van de ARGO de begroting '96 voor infrastructuur goed. De te besteden middelen werden begroot op 987 miljoen, samengesteld uit de vastleggingsmachtiging van 821 miljoen, en 166 miljoen aan eigen middelen. Deze middelen werden als volgt verdeeld :

infrastructuurwerken < 100.000 frank	25 miljoen
inhuring gebouwen	100 miljoen
prioritaire planning	520 miljoen
asbestverwijdering en vervanging van askareltransformatoren	20 miljoen
nieuwbouwwerken	200 miljoen
provisionele kredieten	122 miljoen

Als bijlage vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het overzicht van de concrete investeringsprojecten die in aanmerking werden genomen voor 1996.

4. Investeringsaanvragen waaraan niet werd voldaan en redenen daartoe

Zoals boven vermeld is ARGO als inrichtende macht ook eigenaar van de gebouwen en moet hij binnen de vastleggingsmachtiging alle infrastructuurwerken 100 % financieren. Er bestaat geen subsidieregeling.

Aan de gestelde noden moet per definitie worden voldaan binnen de beperking van de beschikbare financiële middelen. Bijgevolg moet een selectie worden doorgevoerd van de in aanmerking te nemen projecten. Voor de prioritaire planning wordt voorrang verleend aan de wettelijk verplichte veiligheidswerken en de meest dringende herstellingswerken. Evenzeer is het onmogelijk om binnen de budgettaire beperkingen alle gestelde vragen tot nieuwbouw op te vangen.

5. Geplande investeringsprojecten en -bedragen voor de komende jaren

De planning voor de komende jaren zal in de loop van dit jaar worden opgemaakt op basis van een doelmatigheidsstudie die momenteel nog wordt uitgevoerd. Deze studie beoogt een volledige inventaris te maken van het huidige patrimonium van de ARGO. Daarbij worden alle problemen vermeld die op het vlak van de infrastructuur rijzen en worden voorstellen geformuleerd om een nog rationeler gebruik van het patrimonium te realiseren. Het onderzoek zal duidelijk maken op welke wijze de ARGO haar middelen in de toekomst op de meest efficiënte wijze kan aanwenden.

Vraag nr. 140
van 7 mei 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

TV-opnames in scholen – Richtlijnen

Geregeld maken televisieproducenten opnames in scholen, waarbij uiteraard wordt gerekend op de medewerking van de kinderen, die in sommige gevallen graag het spel meespelen. Vooraf wordt toelating gevraagd aan de schooldirecties en de arbeidsinspectie om het opgenomen beeldmateriaal uit te zenden. Ook

de ouders worden op de hoogte gebracht en zij kunnen verbieden het beeldmateriaal waarop hun kinderen voorkomen te gebruiken ; toch blijken ze niet altijd erg gelukkig met deze televisieactiviteiten op school. Men kan zich inderdaad afvragen of het regelmatige verloop van het lessenrooster hierdoor niet wordt verstoord.

Hoewel wordt aangevoerd dat de opnamen passen in dit rooster onder de hoofding "media", en dus pedagogisch verantwoord zijn, vernam ik graag wat het standpunt van de minister is.

Bestaan er ter zake richtlijnen voor de scholen vanwege het departement Onderwijs ?

Antwoord

1. Voor het realiseren van TV-opnames in scholen wordt vooraf de toelating gevraagd aan de school, de arbeidsinspectie en de ouders. Tot op heden werden hierover nog geen klachten ontvangen.

Wij leven nu eenmaal in een beeldcultuur en de kinderen moeten hiermee leren omgaan. Als school meewerken aan dergelijke activiteiten kan een verrijking betekenen voor alle participanten, zo bijvoorbeeld kan het voor de leerling resulteren in een aantal positieve effecten : inzet, samenwerken, beleven, functioneel taalgebruik, enzovoort. Uiteraard is het logisch dat de inhoud wordt aangepast aan de leeftijd van het kind en aan de gevolgde onderwijsvorm.

2. Ter zake bestaan geen richtlijnen vanwege het departement Onderwijs : dergelijke richtlijnen zouden immers indruisen tegen het algemeen principe van schoolautonomie. Een school dient zelfstandig te kunnen oordelen over contacten die met externen worden gelegd.

Vraag nr. 141
van 7 mei 1996
van de heer JACKY MAES

Ondersteuningscentra ouderverenigingen – Vormings-subsidies

In de beleidsbrief "School maken in Vlaanderen" (Stuk 143 (1995-1996) – Nr. 1) ; deel III Niveau-overschrijdende beleidslijnen, hoofdstuk 6 Diverse Beleidsopties, punt 6.1. Inspraakcultuur, staat op pagina 13 : "Het werken aan die nieuwe inspraakcultuur moet het functioneren van de organen verbeteren die met het oog op meer inspraak en overleg werden opgericht. Om de participatie van de ouders in die inspraakorganen te ondersteunen, wordt een decreet uitgewerkt dat de ouderverenigingen moet helpen bij het inrichten van de nodige vorming van hun leden."

1. Welke initiatieven heeft de minister reeds uitgewerkt om het organiseren van de nodige vorming voor leden van ouderverenigingen te ondersteunen ?
2. Binnen welke termijn mogen we dit decreet ter ondersteuning van de ouderverenigingen verwachten ?

Antwoord

Het ontwerp van decreet betreffende de subsidiëring van de ondersteuningscentra van ouderverenigingen en van erkende verenigingen die vorming voor ouders van schoolgaande kinderen organiseren, werd op 15 mei 1996 gestemd in de onderwijscommissie van het Vlaams Parlement. De beraadslaging en de hoofdelijke stemming hebben intussen op 4 en 5 juni 1996 plaats gevonden, zodat de nieuwe regelgeving in werking treedt vóór het zomerreces.

Deze nieuwe regelgeving betekent niet dat de overheid vorming voor ouders zal organiseren, maar dat de organisatie van vorming voor ouders zal worden gestimuleerd door vormingsprojecten te financieren. Er is daarbij geopteerd om die verenigingen financieel te ondersteunen die het dichtst bij de ouders staan en het meest geschikt zijn om de vorming aan te bieden. Het is nogal evident dat ouderverenigingen hierin een cruciale rol spelen. De ondersteuningscentra van ouderverenigingen (dit zijn de instanties die als ondersteunende, coördinerende en overkoepelende organen optreden voor de aangesloten ouderverenigingen) vallen dus in ieder geval onder de toepassing van het decreet.

Anderzijds is het een realiteit dat ook andere socio-culturele verenigingen, die in hun brede vormingswerk permanent aandacht hebben voor onderwijswerking, een ideaal kanaal vormen naar ouders toe. Ook die verenigingen kunnen dus in aanmerking komen om een financiële bijdrage te krijgen voor vorming van ouders.

Welke vorming er moet worden georganiseerd, wordt niet voorgeschreven. De vorming moet bovendien niet voorbehouden blijven voor de ouders die in de inspraakstructuren zetelen. Integendeel, de vorming van de andere ouders om hen een beter inzicht te geven in de schoolloopbaan van hun kind is minstens even belangrijk. Vormingsprojecten die dit laatste beogen, zullen dus even goed in aanmerking komen voor een financiële bijdrage. Daarbij zal zelfs prioriteit worden gegeven aan projecten voor cultureel zwakkere ouders die zelf geen goede opleiding genoten hebben en dus het minst in staat zijn de schoolloopbaan van hun kinderen op te volgen. Uit onderzoek is gebleken dat kinderen van die ouders veelal ook zwakkere leerlingen zijn. Het is zeer belangrijk die vicieuze cirkel te doorbreken en vorming van de betrokken ouders kan daartoe bijdragen.

**Vraag nr. 142
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie

In 1993 besliste de Vlaamse regering een gelijke-kansenbeleid voor migranten te voeren. Ook in de regeringsverklaring en de beleidsbrief van de minister van Gelijke-Kansenbeleid staat dit vermeld. Zo wil men het aantal migranten in de eigen diensten doen toenemen.

1. Werd er in dit kader een concrete planning opge maakt ?

2. Zo ja, hoeveel diensten waarvoor de minister bevoegd is voldoen aan deze planning ?
3. Op welk niveau werken deze migranten en met welk contract ?
4. Uit welke landen zijn de migranten afkomstig ?
5. Heeft de minister nog andere maatregelen genomen om deze doelstelling te bereiken ? Zo ja, welke ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

**Vraag nr. 143
van 8 mei 1996
van de heer FRANK CREYELMAN**

Ambtenaren in adviesorganen – Vrijafregeling

Ambtenaren die geen lid zijn van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport ontvangen geen vergoeding voor hun aanwezigheid of medewerking aan de vergaderingen van die Raad. Zij moeten wel een (halve) dag onbetaald verlof nemen om die vergaderingen bij te wonen.

Indien een ambtenaar als lid of als niet-lid van een adviesorgaan voor welke vergadering dan ook wordt uitgenodigd, of bij een activiteit om advies wordt gevraagd, kan hij dan niet dezelfde rechten genieten als bijvoorbeeld leden van de vakbonden die aanwezig moeten zijn op bepaalde vergaderingen ?

Heeft de minister reeds initiatieven genomen om ervoor te zorgen dat ambtenaren die zich in voornoemde situatie bevinden, bij deelname aan activiteiten van adviesorganen vrijaf krijgen met behoud van loon en alle rechten, alsof zij die dag op het werk aanwezig waren ?

Antwoord

Het Vlaams Personeelsstatuut van 24 november 1993 bepaalt dat de cumulatie van beroepsactiviteiten binnen de diensturen die inherent zijn aan de uitoefening van het ambt, van rechtswege wordt uitgeoefend.

Onder beroepsactiviteit inherent aan de uitoefening van het ambt wordt verstaan :

1. elke opdracht die ingevolge een wettelijke, decreta- le of reglementaire bepaling verbonden is aan het ambt dat de ambtenaar uitoefent ;
2. elke opdracht waarvoor de ambtenaar wordt aange- wezen door de overheid waaronder hij ressorteert.

Een ambtenaar die als lid of niet-lid deelneemt aan een vergadering van een adviesorgaan zoals de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport, dient geen verlof te nemen indien het deelnemen aan die vergadering wordt beschouwd als inherent aan de uitoefening van zijn

ambt. Zijn afwezigheid op het werk zal voor de duur van deze vergadering worden beschouwd als een "afwezigheid om dienstredenen"

Indien het deelnemen aan de vergadering niet kan worden beschouwd als inherent aan de uitoefening van zijn ambt, kan de betrokken ambtenaar dienstvrijstelling vragen. Dit houdt in dat de dienstverantwoordelijke, rekening houdende met de evaluatie van de prestaties van het personeelslid, kan beslissen dat de afwezigheid van de ambtenaar niet moet worden ingehaald.

Indien de dienstverantwoordelijke geen dienstvrijstelling toestaat, zal de ambtenaar verlof moeten aanvragen.

**Vraag nr. 144
van 8 mei 1996
van de heer MICHEL DOOMST**

ARGO-doorlichting – Rol stuurgroep

Het Vlaamse regeerakkoord stelt dat de conclusies en de aanbevelingen van het doorlichtingsrapport Ernst and Young van de ARGO zullen worden uitgevoerd. In het artikel "Een ambitieus regeerakkoord" in het Tijdschrift voor Onderwijsrecht en Onderwijsbeleid lees ik dat "zulke verregaande affirmatie, naast een pluim voor het studie bureau, ook het gevolg is van het sterke engagement van de pluralistisch samengestelde stuurgroep onder leiding van de minister zelf in de doorlichting". Hieruit leid ik af dat eigenlijk de stuurgroep een pluim krijgt omdat ze het onderzoeksbureau goed "gestuurd" heeft.

1. Wat was de juiste taak van deze stuurgroep ?
2. Wat was zijn samenstelling ?
3. Hoe vaak en wanneer heeft deze stuurgroep met het onderzoeksbureau vergaderd ?

Antwoord

De stuurgroep had tot taak, zoals gebruikelijk bij dit soort audits, de voortgang van het onderzoek te bewaken vanuit de opdrachtgever, de onderzoeksresultaten te evalueren en de kwaliteit van de studie op te volgen middels het verduidelijken van de vraagstelling en het fungeren als klankbord voor de onderzoekers. Uitdrukkelijk afgesproken was dat de resultaten van de doorlichting en de aanbevelingen integraal de verantwoordelijkheid waren van het onderzoeksbureau.

De samenstelling van de stuurgroep :

- voorzitter : L. Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken ;
- leden :
 - G. Hostens, kabinetschef van de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken ;
 - G. Monard, secretaris-generaal van het departement Onderwijs ;

M. Vansteenkiste, adjunct-kabinetschef van de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden ;

A. Severyns, adjunct-algemeen secretaris van de VLOR (Vlaamse Onderwijsraad) ;

J. Heene, algemeen voorzitter van de algemene raad van de VLOR ;

E. Baeten, ere-directeur-generaal van het ministerie van Onderwijs.

De stuurgroep heeft zes keer vergaderd met het onderzoeksbureau, op volgende data : 8.9.94, 24.10.94, 19.12.94, 6.2.95, 20.2.95 en 27.3.95. De bespreking en eindbespreking van het concept-rapport vond plaats op 30.3.95 en 3.4.95. De voorstelling van het definitieve rapport vond plaats bij persconferentie van 5.4.95.

**Vraag nr. 145
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Hogeschool Antwerpen – Opleiding Conservatie en Restauratie

Naar verluidt zou de opleiding Conservatie en Restauratie aan de Vlaamse autonome Hogeschool Antwerpen, departement Audiovisuele en Beeldende Kunst, ingrijpend worden ingekrompen.

Deze recentelijk opgerichte opleiding heeft inmiddels een sterke reputatie verworven. Ze is daarenboven onontbeerlijk voor de instandhouding van het Vlaams cultureel erfgoed. De afgestudeerden van deze opleiding kunnen tevens snel in hun specialiteit aan het werk.

Welke maatregelen heeft de minister getroffen om deze opleiding die cultureel belangrijk is en tot effectieve werkgelegenheid leidt, onverminderd in stand te houden ?

Antwoord

Ik veronderstel dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger met "ingrijpende inkrimping" bedoelt dat de Vlaamse Hogeschool Antwerpen voor de opleiding Conservatie en Restauratie minder middelen en/of personeel inzet dan voorheen het geval was, of het programma van de opleiding op een of andere manier heeft aangepast.

Indien dit het geval is, is het niet aan de minister om onmiddellijk in te grijpen. Het decreet van 13 juli 1994 geeft de hogeschool volledige autonomie met betrekking tot de organisatie van haar opleidingen en de besteding van haar middelen. Volgens de filosofie van de enveloppefinanciering kan men ter plaatse het beste uitmaken op welke wijze het budget van de hogeschool het beste kan worden besteed in het voordeel van de opleidingen. De commissarissen van de Vlaamse regering zien erop toe dat dit budget correct wordt besteed, maar hebben hierbij niet de bevoegdheid om in te grijpen met betrekking tot inhoudelijke aspecten van de opleidingen.

De autonomie van de hogescholen is echter onverbreekelijk gekoppeld aan een grotere verantwoordelijkheid, die decretaal verankerd is via onder andere het systeem van de kwaliteitsbewaking (zie artikelen 58 tot 60 van het hogescholendecreet).

- Elke hogeschool is decretaal verplicht de kwaliteit van haar opleidingen te garanderen via interne en externe kwaliteitsbewaking :
 1. zij moet permanent en op eigen initiatief toezien op de kwaliteit van haar onderwijs- en onderzoeksactiviteiten ;
 2. zij bepaalt de wijze waarop studenten in het kader van kwaliteitszorg het onderwijzend personeel kunnen mee-evalueren ;
 3. zij zorgt, zoveel mogelijk met andere binnenlandse en buitenlandse instellingen voor hoger onderwijs en de betrokken beroepssectoren, voor een regelmatige beoordeling van de kwaliteit van de werkzaamheden van de hogeschool, ten minste om de vijf jaar ;
 4. zij implementeert de uitkomsten van de kwaliteitsbeoordeling in het beleid van de hogeschool.
- De overheid ziet toe op deze kwaliteitsbewaking en controleert als volgt de kwaliteitsbewaking door de hogescholen :
 1. de Vlaamse regering onderzoekt regelmatig de werking van de interne en externe kwaliteitszorg door de hogescholen ;
 2. zonder afbreuk te doen aan de ideologische, wetenschappelijke, pedagogische en artistieke vrijheid, verricht de Vlaamse regering regelmatig een vergelijkend onderzoek naar de kwaliteit van de onderwijsactiviteiten in de opleidingen of groep van opleidingen die zij aanwijst. Zij stelt daartoe een commissie van onafhankelijke deskundigen samen die van haar onderzoeksresultaten een openbaar verslag maakt, dat ter kennisgeving naar de Vlaamse Onderwijsraad en het Vlaams Parlement wordt gestuurd ;
 3. de Vlaamse regering ziet erop toe hoe de hogescholen de uitkomsten van de kwaliteitsbeoordeling in hun beleid verwerken.
- Indien de kwaliteit van het onderwijs in een bepaalde opleiding na een grondig kwaliteitsonderzoek – uitgevoerd krachtens artikel 59 – bestendig onvoldoende blijkt te zijn, en/of in redelijkheid wordt geacht niet te behoren tot het hoger onderwijs, kan de Vlaamse regering besluiten dat de studenten van die opleiding niet meer in aanmerking komen voor de in Titel IV bedoelde berekeningen van de onderwijsbelasting in een bepaalde hogeschool. Het uitsluitingsbesluit kan alleen maar worden genomen nadat de Vlaamse regering aan de betrokken hogeschool een waarschuwing heeft gegeven. In deze waarschuwing deelt de Vlaamse regering mee dat zij het voornemen heeft dit uitsluitingsbesluit te treffen en zij geeft de termijn aan waarbinnen de hogeschool aan die waarschuwing gevolg moet

geven. Het uitsluitingsbesluit treedt pas in werking in het tweede daaropvolgende academiejaar.

Bovendien zal de overheid, in uitvoering van artikel 12 van hetzelfde decreet, vóór 1 mei 1998 de basisopleidingen en opties toetsen op hun leefbaarheid in het kader van de bepalingen van dit decreet, hun maatschappelijke relevantie, het beroepsprofiel en de inhoudelijke kwaliteit. Op basis van deze evaluatie kan de Vlaamse regering de opleidingen en opties herschikken vanaf 1 oktober 1998.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 122
van 30 april 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Allesbranders – Richtlijnen

Door sommigen wordt geponeerd dat het gebruik van allesbranders om zich van afval te ontdoen zeer schadelijke gevolgen heeft voor het leefmilieu. Zo heeft een gedeputeerde in een schrijven aan de burgemeesters van de provincie Vlaams-Brabant gesteld dat het verbranden van afval in dergelijke allesbranders verspreid over de ganse provincie, een schadelijk effect heeft dat groter is dan bij het gebruik van een moderne verbrandingsoven.

1. Stoelt deze bewering op gegevens uit degelijk wetenschappelijk onderzoek en strookt ze dus met de werkelijkheid ?
2. Werden inzake allesbranders door de Vlaamse regering reeds duidelijke richtlijnen verstrekt die het gebruik van de betwiste installaties, zowel door particulieren als door het bedrijfsleven, beogen te verbieden ?
3. Door welke instanties kunnen maatregelen worden uitgevaardigd die dit gebruik aan banden leggen ?
4. Behoort het tot de bevoegdheid van een gedeputeerde om dergelijke richtlijnen aan de gemeenten over te maken en aan de politie opdracht te geven om tegen de gebruikers van allesbranders op te treden ?

Antwoord

1. Het is inderdaad zo dat het gebruik van allesbranders om zich van afval te ontdoen zeer schadelijke gevolgen heeft voor het leefmilieu en zeker een schadelijk effect heeft dat groter is dan bij een moderne verbrandingsoven. Rond luchtverontreiniging veroorzaakt door houtkachels en allesbranders is inderdaad reeds wetenschappelijk onderzoek uitgevoerd.

In opdracht van het bestuur Leefmilieu van de administratie Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening (destijds AROL, nu Aminal), werd in september

1985 door het SCK een studie afgeleverd met de titel "Onderzoek naar de luchtverontreiniging veroorzaakt door houtkachels en allesbranders : effecten van enkele alternatieve brandstoffen".

In deze studie werd de invloed van het kacheltype (open haarden, diverse kacheltypen en allesbranders), de afregeling (klepstand) en de brandstof (diverse houtsoorten en houtblokafmetingen) op de emissie van stof en koolwaterstoffen (vluchtige, PAKS, CO) bestudeerd.

Uit de studie blijkt onder andere dat de emissie van de houtkachels en allesbranders, zowel naar de buitenlucht als naar de huiskamer, zeker niet verwaarloosbaar is en onder ongunstige meteorologische condities, zoals langdurige temperatuurinversie, een potentieel gevaar voor de gezondheid kan betekenen. Ook continue blootstelling aan lagere concentraties van gevaarlijke stoffen in grote leefgemeenschappen kan nadelig zijn voor de volksgezondheid.

Bepalende parameters zijn onder andere de houtsaamenstelling en grootte, klepopening, kacheltype en vochtigheidsgraad van de brandstoffen.

De verbranding van oneigenlijke brandstoffen zoals afval als dusdanig werd niet bestudeerd, maar het is duidelijk dat wegens de samenstelling van afval (bv. mogelijke aanwezigheid van chloorhoudende kunststoffen, behandeld hout e.a.) en de mindere brandbaarheid dan de klassieke brandstoffen, de emissie door verbranding van afval in allesbranders vele malen hoger kan zijn dan bij verbranding van hout of steenkool.

- Volgens titel I van het Vlarem is de verbranding van afvalstoffen een activiteit waarvoor een milieuvergunning vereist is. Uitzondering wordt daarbij enkel gemaakt voor het verbranden van onbehandeld stukhout in houtkachels met een nominale verbrandingscapaciteit van maximum 50 kg/u voor de verwarming van woonverblijven en werkplaatsen. Verbranding van alle andere afvalstoffen (huisvuil, behandeld houtafval e.d.) is dus vergunningsplichtig. Dit impliceert ook dat de voorwaarden voor afvalverbranding zoals die zijn opgenomen in titel II van het Vlarem, moeten worden nageleefd.

Aangezien deze voorwaarden in het geval van allesbranders technisch gezien niet kunnen worden nageleefd (rookgaszuivering noodzakelijk), kan hiervoor geen vergunning worden verleend en is afvalverbranding in allesbranders de facto verboden.

Om de bevolking te sensibiliseren inzake de luchtverontreiniging door allesbranders, open haarden en houtkachels heeft mijn administratie Aminoal in de periode 1993-1994 een campagne gevoerd waarbij informatiebrochures via de postkantoren ter beschikking werden gesteld. Deze brochure is nog steeds te verkrijgen bij Aminoal.

- Maatregelen ter bestrijding van de luchtverontreiniging door open haarden, houtkachels en allesbranders kunnen door de Vlaamse regering worden genomen in uitvoering van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging. Waar het produktnormen betreft, bijvoorbeeld

voorwaarden waaraan allesbranders of houtkachels moeten voldoen om op de markt te worden gebracht, is dit een federale bevoegdheid.

- Het behoort niet tot de bevoegdheid van een individuele gedeputeerde om richtlijnen in de juridische betekenis van het woord (bindende) aan de gemeenten te geven, of aan de politie opdracht te geven om tegen oneigenlijk gebruik van allesbranders op te treden. Uiteraard kan een gedeputeerde wel alle nuttige inlichtingen aan gemeenten verschaffen en als burger bij de politie klacht indienen tegen het oneigenlijk gebruik van allesbranders.

Vraag nr. 123
van 30 april 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Kasteel Ter Rijst Pepingen – Huursituatie

Het kasteel Ter Rijst in Pepingen wordt momenteel beheerd door de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminoal). Wij vernamen dat sinds 1991 het kasteel Ter Rijst het voorwerp is van twee huurcontracten, die nog lopen tot het jaar 2000.

- Met wie werden deze twee huurcontracten afgesloten en tegen welke prijs wordt het kasteel Ter Rijst verhuurd ?
- Wanneer lopen deze huurcontracten af ?
- Zijn er in deze huurcontracten ook bepaalde voorwaarden van exploitatie of ingebruikname opgenomen ?

Mogen volgens het huurcontract deze gebouwen worden onderverhuurd ?

Wordt het verhuurde gedeelte gebruikt binnen de voorwaarden van de huurovereenkomst ? Waarvoor kan binnen de huurovereenkomst het goed door de huurder worden gebruikt ? Worden er activiteiten georganiseerd waarvoor inkomgeld wordt gevraagd ? Worden er activiteiten ingericht door de huurder, door derden of in samenwerking tussen de huurder en derden ? Werd dit in de huurovereenkomst mogelijk gemaakt ?

- Bestaat er een inventaris van de inboedel en werd deze opgemaakt voor de verhuring of zit die verweven in het huurcontract ?
- Wie staat er in voor het onderhoud van het park ? Hoe en onder welke voorwaarden wordt er gebruikt gemaakt van de vijver ?
- Zijn er sinds de verhuring van het kasteel door het Vlaams Gewest nog werken of investeringen gebeurd in het kasteel ?

Antwoord

- 1, 2, 3, 4 en 6. Het antwoord op deze vragen behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

5. Het park wordt beheerd door de afdeling Bos en Groen die instaat voor het onderhoud. De vijvers, die een belangrijk integrerend landschapselement vormen van het park, worden beheerd als biotoop voor watervogels, amfibieën, vissen en waterplanten.

Vraag nr. 125
van 30 april 1996
van de heer JOS GEYSELS

Ruilverkavelingsproject Zondereigen – Milieu

Op dit moment wordt de mogelijkheid onderzocht voor een ruilverkavelingsproject Zondereigen (ten noorden van Turnhout). Dit project stuit op weerstand van milieu- en natuurverenigingen.

Wat is de stand van zaken in dit dossier en wanneer wordt een eventuele beslissing genomen ?

Welke overwegingen liggen aan de basis van dit project, aangezien het onherstelbare schade dreigt toe te brengen aan de regio, zeker aan de waardevolle natuur- en wandelgebieden ?

Antwoord

Het ruilverkavelingsproject Zondereigen bevindt zich in de voorstudiefase, dit is het onderzoek naar het nut van een ruilverkaveling.

Tijdens het onderzoek naar het nut wordt nagegaan of een ruilverkaveling in het gebied verantwoord is. Het onderzoeksgebied is doorgaans veel groter dan het gebied dat uiteindelijk in de ruilverkaveling wordt betrokken, wat trouwens aangewezen is om tot een goede blokbegrenzing te komen.

Het onderzoek naar het nut kan geruime tijd duren, omdat een plan wordt uitgewerkt met verschillende alternatieven, die worden getoetst aan een milieueffectenstudie. Na de keuze door de minister van het in aanmerking te nemen planvoorstel, vermoedelijk tegen eind 1996, wordt deze milieueffectenstudie geformaliseerd tot een MER (milieueffectenrapport).

Dit plan-voorstel zal een ontwerp van blokgrens en een globaal inrichtingsplan omvatten, waarin de opties inzake de te nemen maatregelen ten behoeve van natuur, landschap, landbouw, recreatie, ontsluiting en dergelijke worden opgenomen.

Het onderzoek naar het nut wordt uiteindelijk, wellicht in het najaar 1997, afgesloten met een openbaar onderzoek over het plan en een ministerieel besluit tot al dan niet nuttigverklaring van de ruilverkaveling.

Dit uitgebreide vooronderzoek is erop gericht de onderscheiden belangen ernstig af te wegen om uiteindelijk tot een beslissing te komen, gebaseerd op een voldoende maatschappelijk draagvlak en met inachtneming van de opties van de diverse sectoren. De ruilverkaveling "nieuwe stijl" is trouwens uitdrukkelijk gericht op win-winsituaties, dit wil zeggen dat een meerwaarde wordt beoogd zowel voor de natuur- als voor de recreatieve en agrarische belangen.

De coördinatiecommissie die het hele verloop opvolgt en het communicatieplan dat de Vlaamse Landmaatschappij heeft opgezet, staan er overigens borg voor dat de lokale besturen en hun adviesorganen, alsmede de diverse belangengroepen en het brede publiek, op geregelde tijdstippen worden geïnformeerd en ruime inspraakmogelijkheden hebben.

Vraag nr. 126
van 7 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebestrijding – Maatregelen

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 137

van 7 mei 1996

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 627

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Vraag nr. 127
van 7 mei 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Landschappen – Beschermingsbeleid

De landschappen behoren tot de woonomgeving, maar maken bovendien deel uit van ons cultureel of historisch patrimonium en vormen de herkenbare identiteit van een streek. Bovendien hebben bepaalde landschappen of bossen een belangrijke ecologische waarde.

Eén van de instrumenten om dit erfgoed te bewaren is de landschapsbescherming, zoals geregeld in de wet van 7 augustus 1931.

1. Hoeveel landschappen kregen in 1995 dit beschermingslabel ? Waar zijn ze gelegen ?
2. Voor welke landschappen of sites is de procedure aan de gang ?
3. Wat zijn de objectieve criteria om tot bescherming over te gaan ?
4. Zijn er in de loop van de laatste twee jaar gevallen waarbij de procedure werd aangevat en het betrokken onroerend goed niet werd beschermd ? Zo ja, welke ? Wat waren de objectieve redenen hiervoor ?

Antwoord

1. In 1995 werden 20 landschappen beschermd. Het betreft :

Sint-Martens-Latem : De Leiemeersen (25/01/95)

- Ham (Kwaadmechelen) : De Rammelaars (06/02/95)
- Dilbeek (Dilbeek, Itterbeek, St.-Martens-Bodegem) : Begijnenborrebos (06/02/95)
- Geel : Het Gooreind (06/02/95)
- Dilbeek : De Wolfspuiten (08/02/95)
- Zonhoven : Militair domein Molenheide (23/02/95)
- Koekelare : Steilrand van het Plateau van Wijnendale 1 (Belhutteberg) (05/04/95)
- Bornem : Oude Schelde (deel Eendekooi en 't Graafschap) (07/04/95)
- Sint-Niklaas (Sinaai) : Meersen aan de Moervaart (29/05/95)
- Puurs (Lizele) : Vallei van de Molenbeek (29/05/95)
- Temse (Temse, Steendorp) : Omgeving van Fort van Steendorp – Paraquesta van het Waasland (29/05/95)
- Bertem (Bertem), Herent (Winksele), Leuven (Leuven) : Bertembos en omgeving (29/05/95)
- Bonheiden (Bonheiden, Rijmenam), Mechelen (Muizen) : Dijlevallei - Mispeldonck (29/05/95)
- Wetteren : Duingebied De Blakken – Speelbos (08/06/95)
- Hulshout (Houtvenne, Westmeerbeek) : Vallei van de Steenkesbeek (09/06/95)
- Jabbeke (Snellegem) – Zedelgem (Zedelgem, Aartrijke) : Vloetenveld (09/06/95)
- Knokke-Heist (Knokke) : Oude Hazegraspolder en Binnenduinen (09/06/95)
- Aarschot (Gelrode) : De Eikelberg (10/11/95)
- Kampenhout (Nederokkerzeel) : Domein Ter Bronnen (10/11/95)
- Bonheiden (Bonheiden, Rijmenam) – Putte (Peulis) : Vallei van de Bruine Beek (14/12/95).
2. Voor de volgende landschappen is de procedure aan de gang of sindsdien afgerond :
- Aalter-Ruiselede : Schoonbergbos of Slangebossen (07/02/97) ;
- Antwerpen (Hoboken) : Hobokense Polder (08/03/96) ;
- Bilzen (Waltwilder, Hoelbeek en Eigenbilzen) : Groenendaal-Zangerhei ;
- De Pinte (Zevergem) - Nazareth (Eke) : De Scheldemeersen ;
- Erpe-Mere (Mere, Aaigem) : Vallei van de Molenbeek : de Blauwbossen ;
- Geel (Geel, Bel) : Bel met Belsveld, Belseheide, duinen en deel van Belsbroek ;
- Gent (Drongen) , Lovendegem (Lovendegem, Vinderhout), Nevele (Merendree) : Loop van de Oude Kale 1 ;
- Grobbendonk, Herentals : Voormalige Britse basis ;
- Kampenhout (Berg, Nederokkerzeel) : Torfbroek (06/03/96) ;
- Lanaken (Rekem), Maasmechelen (Opgrimbie) : Natuurlijke steilrand van het Kempisch Hoogplateau ;

- Lille (Lille, Wechelderzande) : Vallei van de Kindernouwbeek (16/02/96) ;
- Lokeren (Eksaarde), Moerbeke : Omgeving van de Linie, Kruiskapel, het oude kasteel van Eksaarde en de Eendekooi ;
- Nijlen : De Kesselse Heide – Het Goor ;
- Rotselaar : De Vijvers ;
- Sint-Gillis-Waas (Sint-Gillis-Waas, Sint-Pauwels), Sint-Niklaas : Voormalige spoorlijn Sint-Niklaas - De Klinge ;
- Sint-Gillis-Waas, Stekene (Kemzeke) : De Stropers en de Linie ;
- Zemst : Kolintebos en Bos van Aa.

3. Overeenkomstig de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 14 juli 1993, kon een landschap worden beschermd wegens zijn historische, wetenschappelijke of esthetische waarde. Volgens het nieuwe landschapsdecreet van 16 april 1996 kan een landschap worden beschermd wegens zijn natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of sociaal-culturele waarde.
4. Het enige landschap waarvoor de procedure gedurende de laatste twee jaar werd aangevat en ondertussen stopgezet is de steilrand van het hoogplateau te Maasmechelen (Opgrimbie). De redenen hiertoe werden reeds uitvoerig toegelicht naar aanleiding van de verschillende interpellaties in het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 128
van 7 mei 1996
van de heer FRANS WYMEERSCH

Milieuvergunning – Hobbydieren

Er heerst op dit ogenblik nogal wat onduidelijkheid omtrent het al dan niet toegelaten zijn van het houden van hobbydieren. Velen zijn de mening toegedaan, zeker na recente artikelen in de pers, dat voor verscheidene categorieën een milieuvergunning vereist is. Op dit ogenblik leven vooral de houders van parkieten en reisduiven in onzekerheid.

1. Bestaat er een lijst van hobbydieren die onder de milieureglementering vallen ?
2. Zo ja, welke diersoorten staan hierop vermeld ?
3. Onder welke klasse vallen zij in dat geval en wat betekent dit in concreto ?
4. De milieuregels zouden in deze gevallen soepel moeten worden toegepast en eventueel moeten zij worden aangepast. Heeft de minister in dit verband reeds initiatieven genomen ? Zo ja, welke ?

Antwoord

1. Alle dieren of diersoorten waarvan het houden een milieuvergunning vereist, zijn ingedeeld in rubriek 9 "Dieren" van titel I van het Vlaream. Dit geldt ook voor de zogenaamde "hobbydieren".

2. Als belangrijkste diersoorten onder de "hobbydieren" zijn vermeld : uitheemse zoogdieren, inheemse kleine zoogdieren, honden en vogels. Op te merken valt dat de geciteerde reisdruiven niet in deze indeling zijn opgenomen. Wat de parkieten betreft, die zijn – behoudens de grasparkieten – als papegaaiachtigen inderdaad ingedeeld onder de rubriek 9.2.2.f die als dusdanig werd vastgesteld bij besluit van 1 juni 1995.
3. Naargelang de hinderlijkheid en het gevaar dat deze dieren onder meer voor de volksgezondheid opleveren, zijn deze dieren verdeeld over de drie indelingsklassen. Het houden van één gifslang is bijvoorbeeld ingedeeld als een klasse 2-inrichting. Wat de papegaaiachtigen betreft, werd op 23 mei jongstleden door de Vlaamse regering, op mijn initiatief, een ontwerp-besluit principieel goedgekeurd waarin een aanpassing van deze indelingsrubriek is opgenomen, in die zin dat enkel de reeks van nominatim genoemde papegaaiachtigen zijn geïsoleerd en de indeling in de 3de klasse gebeurt.
4. Een evaluatie van de milieureglementering en van de Vlaamse-indelingslijst, in het bijzonder met het oog op de toepassing van het principe "reguleren waar moet, dereguleren waar kan", is inderdaad gepland. Op 9 mei 1996 besliste de Vlaamse regering op mijn initiatief tot de oprichting van een commissie Evaluatie Milieu-uitvoeringsreglementering.

Vraag nr. 129
van 7 mei 1996
van de heer WILLY KUIJPERS

Stort Pellenberg – Afvalbeleid

De bestendige deputatie van Vlaams-Brabant heeft onlangs de milieuvergunning voor het stort in Pellenberg verlengd tot 1 april 2000. In deze vergunning wordt ook de toelating gegeven om het stort met twee meter op te hogen. Daar is wel nog een gewestplanwijziging voor nodig. Tegen die ophogingsplannen werden meer dan 800 bezwaarschriften binnengebracht. De deputatie koppelt aan de verlenging van de milieuvergunning wel een aantal voorwaarden. Zo mag er in 1997, 1998 en 1999 maximaal 40.000 ton per jaar worden gestort, zodat er verder voor een deel van het afval buiten de provincie een oplossing zal worden gezocht. De ophoging, definitieve afdekking en bosaanplanting moeten in drie delen gebeuren, waarvan het eerste klaar moet zijn tegen 1 april 1998. De volledige afwerking met aanplanting moet op 1 augustus 2000 klaar zijn.

Iedereen die de afvalbergbeheersing volgt, zal het met mij eens zijn dat deze "slechte oplossing" een gevolg is van het laattijdig-treuzelend overheidsoptreden.

1. Heeft de minister reeds een beslissing genomen inzake deze milieuvergunning ? Zo ja, welke ?
2. Welke dwingende maatregelen heeft de minister reeds uitgevaardigd of uitgewerkt omtrent de afbouw van de Vlaams-Brabantse afvalberg ?

3. Wat met de restfractie van de verbrandingsoven ?

Antwoord

1. Overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten, wordt de minister bevoegd voor Leefmilieu slechts betrokken bij een milieuvergunningsdossier van klasse 1 in de beroepsprocedure. In het beschouwde geval werd recentelijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de bestendige deputatie. Met inachtneming van de Vlaamse-procedure zal een beslissing hieromtrent pas over enkele weken kunnen worden genomen. Nu reeds meen ik echter te moeten stellen dat ik een verdere exploitatie van bedoelde stortplaats na 31 december 1996, zijnde de vervaldatum van de lopende vergunning, niet direct verenigbaar acht met de beleidsoptie om het storten van huisvuil maximaal af te bouwen en op termijn geheel te verbieden.
2. Vlaams-Brabant heeft met betrekking tot verwerkingsmogelijkheden van afval steeds een zwakke positie gekend. De jongste jaren werd een inhaalbeweging uitgevoerd en werd een volledig concept inzake afvalstoffenbeheer voor Vlaams-Brabant uitgewerkt. Dit concept volgt consequent de hiërarchie inzake afvalstoffenbeheer. Derhalve wordt eerst aandacht besteed aan preventieve maatregelen en wordt vervolgens het aspect "nuttige toepassing" beschouwd. De aandacht voor deze twee punten is uitermate belangrijk om de restfractie, die vervolgens door verbranden of storten dient te worden verwijderd, minimaal te houden. Het concept beoogt een reductie van de restfractie met ruim 60 % ten opzichte van de afvalstoffenproductie van 1994. Slechts voor de overblijvende restfractie is er verwerkingscapaciteit vereist. Hierbij wordt, overeenkomstig de hiërarchie van verwerkingsmogelijkheden, de voorkeur gegeven aan verbranding met energierecuperatie boven storten. Dit concept werd door de provincieraad van Vlaams-Brabant goedgekeurd op 27 juni 1995. Hiermee volgt Vlaams-Brabant het vooropgestelde gewestelijke afvalstoffenbeleid. Zoals reeds in mijn beleidsbrief "Het Leefmilieu in Vlaanderen" van oktober 1996 werd gesteld, zal op termijn een algeheel verbod voor het storten van huisvuil worden ingevoerd.
2. Om de afbouw van het huisvuilstorten inmiddels te bevorderen, werd met ingang van 1996 de heffing op het storten van afval drastisch verhoogd. De onvermijdbare afval zal – zoals reeds gesteld in het afvalstoffenplan 1990-1996 – worden verbrand met energierecuperatie in een in Vlaams-Brabant op te richten oven.
3. Met het oog op de voorbereiding van de bouw van een huisvuilverbrandingsoven in Vlaams-Brabant, werd de BVBA Vlabraver opgericht. Eén van de aandachtspunten van Vlabraver naast de uitwerking van voormeld concept, is het onderzoek – niet alleen technisch maar ook qua investering – naar de mogelijkheden voor de recyclage van de korrelen van de ontworpen verbrandingsinstallatie. De som van de maatregelen moet ertoe leiden dat de uiteindelijk te storten restfractie minimaal zal zijn.

Vraag nr. 130
van 7 mei 1996
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

CORA Anderlecht – Toepassing samenwerkingsakkoord Leefmilieu

De gemeente Anderlecht heeft een positief advies uitgebracht over de aanvraag van een milieuvergunning door het bedrijf Courtheoix-Fradis om in de gemeente Anderlecht een CORA-distributiecentrum te vestigen. Zoals blijkt uit de studie van het bureau Agora, heeft deze vestiging ontegensprekelijk een belangrijke weerslag op handel, wandel en leefomgeving in Vlaams-Brabant.

Het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 tussen het Vlaams en het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met betrekking tot uitwisseling van informatie over projecten die een transregionale impact hebben op het leefmilieu, voorziet in de melding van dergelijke projecten en in de mogelijkheid tot een eigen impactstudie.

Heeft de minister in deze aangelegenheid reeds een onderzoek bevolen ?

Antwoord

Overeenkomstig het intergewestelijk samenwerkingsakkoord betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten, richtte ik op 1 april 1996 een brief over deze aangelegenheid aan de heer D. Gosuin, Brussels minister van Leefmilieu.

Op 25 april 1996 heb ik een antwoord ontvangen evenals een kopie van het MER (milieueffectenrapport) betreffende de vestiging van de CORA-hypermarkt te Anderlecht. Ik heb de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) opdracht gegeven ter zake het nodige onderzoek te verrichten en de Vlaamse gemeenten Sint-Pieters-Leeuw, Lennik en Dilbeek te informeren over het voorgenomen project en het MER. De organisatie van een lokaal openbaar onderzoek is gevraagd en tevens is bepaald dat tot 30 juni eerstkomende eventuele bezwaren rechtstreeks aan de Brusselse minister van Leefmilieu kunnen worden toegezonden. Het MER geeft geen bijzondere milieueffecten aan ten gevolge van het beoogde project.

De betrokkenheid van het Vlaams Gewest ten aanzien van bedoelde vestiging is uitsluitend beperkt tot de mogelijke milieueffecten ervan op het grondgebied van het Vlaams Gewest. Alvorens ter zake een standpunt in te nemen, wacht ik op de resultaten van het onderzoek door Aminal enerzijds en op de standpunten van de betrokken gemeenten anderzijds. Bovendien dient aangestipt te worden dat in de Vlaamse MER-reglementering sociaal-economische aspecten niet worden opgenomen, met uitzondering van een werkgelegenheidsrapport.

Vraag nr. 131
van 7 mei 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

CORA Anderlecht – Toepassing samenwerkingsakkoord Leefmilieu

Rond de problematiek van de vestiging van een groot-distributiecentrum CORA in Anderlecht, is al heel wat te doen geweest.

De vestiging van een nieuw commercieel handelscentrum van dergelijke grote omvang, dient alleen de belangen van de niet-inwonenden van de omgeving van de Brusselse hoofdstad.

Alle handelsbedrijven van Anderlecht zullen te maken hebben met een verlies aan banen en een belangrijke daling van hun inkomen, met eventueel definitieve sluiting van ondernemingen en bedrijven als gevolg.

De middenstand van Anderlecht heeft op deze plannen al heel wat kritiek geuit en heeft de minister reeds verschillende brieven daarover geschreven.

1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de vestiging van dit handelscentrum ?
2. Het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 tussen het Vlaams en het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met betrekking tot de uitwisseling van informatie over projecten die een transregionale impact op het leefmilieu hebben, voorziet in de melding van dergelijke projecten en in de mogelijkheid tot een eigen impactstudie.

Kan de minister mij mededelen wat het resultaat is van het milieueffectenrapport (MER) ?
3. Wat is het beleidsstandpunt van de minister met betrekking tot de vestiging van dit mastodontproject ?

Antwoord

1. De heer D. Gosuin, Brussels minister van Leefmilieu heeft mij op 25 april 1996 gemeld dat het de bedoeling is het milieuatteest voor de CORA-hypermarkt te Anderlecht uiterlijk op 6 juli 1996 te verlenen.
2. Overeenkomstig het intergewestelijk samenwerkingsakkoord betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten, richtte ik op 1 april 1996 een brief over deze aangelegenheid aan de heer D. Gosuin, Brussels minister van Leefmilieu. Op 25 april 1996 heb ik een antwoord ontvangen evenals een kopie van het MER betreffende de vestiging van de CORA-hypermarkt te Anderlecht. Ik heb de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) opdracht gegeven ter zake het nodige onderzoek te verrichten en de Vlaamse gemeenten Sint-Pieters-Leeuw, Lennik en Dilbeek te informeren over het voorgenomen project en het MER. De

organisatie van een lokaal openbaar onderzoek is gevraagd en tevens is bepaald dat tot 30 juni eerstkomende eventuele bezwaren rechtstreeks aan de Brusselse minister van Leefmilieu kunnen worden toegezonden. Het MER geeft geen bijzondere milieueffecten aan ten gevolge van het beoogde project.

- De betrokkenheid van het Vlaams Gewest ten aanzien van de vestiging van bedoeld project is uitsluitend beperkt tot de mogelijke milieueffecten ervan op het grondgebied van het Vlaams Gewest. Alvorens ter zake een standpunt in te nemen, wacht ik op de resultaten van het onderzoek door de Aminoal enerzijds en op de standpunten van de betrokken gemeenten anderzijds. Bovendien dient aangestipt te worden dat in de Vlaamse MER-reglementering sociaal-economische aspecten niet worden opgenomen, met uitzondering van een werkgelegenheidsrapport.

Vraag nr. 132

van 7 mei 1996

van de heer JOHAN MALCORPS

Luchthaven Oostende – Geluidshinder

Reeds meer dan vijf jaar worden rond de luchthaven van Oostende zowel 's nachts als overdag hoge geluidspieken vastgesteld die de 90 dB meestal overschrijden en vaak oplopen tot 110/130 dB. Deze geluidsoverlast is zelfs 's nachts merkbaar op meer dan twintig km van de luchthaven, bijvoorbeeld in Diksmuide ! Ook al moeten sedert 1 januari 1995 alle vliegtuigen voldoen aan de strenge normen van de internationale burgerluchtvaartorganisatie ICAO, waarop de Belgische wettelijke normen zijn gebaseerd, toch bleef de geluidsoverlast het voorbije jaar bestaan. Dit zou te wijten zijn aan de vele vrachtvliegtuigen van de "luidruchtige" categorie 1. De exploitatie van de Oostendse luchthaven is een regionale bevoegdheid, net als de milieunormen inzake geluid, waardoor het de Vlaamse ministers zijn die zich moeten uitspreken over de wenselijkheid van de sluiting voor bepaalde categorieën van vliegtuigen. Toch blijft de verkeersleiding op deze luchthaven een federale bevoegdheid, waarbij over de toelating tot landen ook federaal wordt beslist.

Volgens de verschillende EU-richtlijnen en de ICAO-reglementeringen moeten de toestellen aangepast zijn aan de opgelegde geluidsnormen. Hiervan moet men op de luchthaven een attest kunnen voorleggen. Dit attest wordt door de federale inspectie nauwgezet gecontroleerd ; bij vaststelling van een technisch probleem wordt het Bestuur van de Luchtvaart daarvan in kennis gesteld, dat eventueel het luchtvaardigheidsattest intrekt en het vliegtuig verbod oplegt om op te stijgen. Binnen de Regie der Luchtwegen (RLW) is er ook een speciale dienst Geluidsproblematiek, bestaande uit experts die tot taak hebben erop te letten dat de normen worden gerespecteerd. Er werd nooit ingegaan op de vraag om personeelsleden van de RLW naar het Vlaams Gewest over te dragen, maar het Vlaams departement van Leefmilieu kan onder bepaalde voorwaarden een beroep doen op de dienst Geluidsproblematiek, terwijl de geluidsexperten van de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer zich eveneens hebben ingewerkt in de problematiek van het lucht- en grond-

vervoer op en rond de luchthavens. Oostende zou vanaf 1996 kunnen beschikken over een mobiele geluidsmeeetpost, die zou worden ingezet om het geluidsbepalende beleid in de toekomst te ondersteunen.

Anderzijds past de Vlaamse regering een progressieve ontradringsstrategie toe via een verstrengde tariefmodulatie van de luchthavenvergoedingen, maar worden géén taksen gelegd op lawaaihinder op zich, zoals dat op de luchthaven van Zaventem wél gebeurt.

1. Wanneer werd of wordt de mobiele geluidsmeeetpost in gebruik genomen ?

Wat zijn eventueel de concrete resultaten hiervan tot op heden ?

Binnen welke straal moet de post operationeel zijn en wat zijn de gevolgen voor de vliegtuigen wanneer een overschrijding van de normen wordt vastgesteld ?

2. Op welke wijze werd de overschrijding van de normen voorheen vastgesteld ?

Welk gevolg werd eraan gegeven, zowel beleidsmatig als inzake verbalisering ?

3. Waarom werden in de besluiten van de Vlaamse regering inzake de vaststelling van de luchthavenvergoedingen geen taksen op lawaaihinder opgenomen, terwijl dit voor de nationale luchthaven wel het geval is ?

4. Op welke wijze verloopt de samenwerking met de dienst Geluidsproblematiek van de RLW ?

Onder welke voorwaarden kan de Vlaamse administratie een beroep doen op deze dienst ? Worden hierbij de Vlaamse-geluidsnormen toegepast ? Op welke wijze wordt een eventuele verbalisering toegepast ?

5. Welke toestellen werden op welke data en met welke geluidspieken rond de Oostendse luchthaven geregistreerd sedert 1 januari 1995 ? Welk gevolg werd er telkens aan gegeven ?

6. Spelen economische overwegingen eventueel een rol om enige tolerantie inzake verbalisering toe te passen ? Zo ja, hoever gaat men daarin ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. 2. 3. 5 en 6. De exploitatie van bedoelde luchthaven valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

4. De administratie voor Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminoal) heeft regelmatig contacten met de Geluidscel van de Regie der Luchtwegen in verband met de problematiek rond de luchthaven van Zaventem.

Luchthavens of vliegbewegingen op zich zijn in Vla-rem niet opgenomen als hinderlijke inrichtingen. De algemene milieuvoorwaarden van Vlarem II (deel 4) zijn dus niet van toepassing. Indien er zich echter op de luchthaventerreinen ingedeelde inrich-tingen bevinden, zijn die wel onderworpen aan de Vlarem-bepalingen.

**Vraag nr. 134
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 142
van 8 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 630

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cul-tuur, Gezin en Welzijn.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

**Vraag nr. 44
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE**

Serviceflats – Stand van zaken

De Vlaamse bevolking en de institutionele beleggers hebben op een snelle manier ingespeeld op de moge-lijkheid om als belegger een sociale doelstelling te reali-seren via het systeem van de bevak (beleggingsven-nootschap met vast kapitaal) voor de bouw van de eer-ste 500 serviceflats.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van het aantal ingediende dossiers, per provincie en opge-splitst tussen OCMW's en VZW's ?
2. Welke criteria worden gebruikt om te komen tot een selectie van de eerste 500 serviceflats ? Door wie wordt de beslissing genomen naar geografische spreiding ?
3. Indien deze selectie reeds is gebeurd, kan de minis-ter mij dan een overzicht geven van de projecten die in de loop van dit jaar worden opgestart ?

Antwoord

1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de OCMW's en VZW's geen dossiers indienen bij de

bevak NV Serviceflats Invest, maar enkel hun belangstelling voor de realisatie van een project laten kennen. De bevak-vennootschap onderzoekt deze interesses, neemt contact op om toelichting te verstrekken bij het initiatief, vraagt inlichtingen betreffende de bouwmogelijkheden en het bouw-programma, en doet op basis hiervan een voorstel aan het OCMW of de VZW.

Die nemen een principiële beslissing, waarna het bouwproject wordt uitgewerkt. Na aanbesteding wordt op basis van de definitieve kostprijs ook een definitieve beslissing genomen. Indien het project te duur uitvalt, kunnen het OCMW of de VZW vrij beslissen af te zien van realisatie.

Op basis van de inlichtingenformulieren die door OCMW's en VZW's aan de bevak-vennootschap zijn overgemaakt, kan volgende provinciale verde-ling worden gemaakt :

	Projecten OCMW	Projecten VZW	Totaal
Antwerpen	12	7	19
Vlaams-Brabant	9	5	14
Oost-Vlaanderen	11	2	13
West-Vlaanderen	12	16	28
Limburg	3	0	3
Totaal	47	30	77

2. De selectiecriteria zijn gebaseerd op de voorwaar-den gesteld in de overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en de NV Serviceflats Invest (Bel-gisch Staatsblad van 17 januari 1996) (hierin is de geografische spreiding geregeld) en op de aanvul-lende criteria vastgelegd door de raad van bestuur van de NV Serviceflats Invest die conform zijn aan de algemene beleidslijnen van de Vlaamse regering inzake de bouw van serviceflats.

Deze criteria zijn de volgende :

- bevolkingsaantal van stad of gemeente,
- bestaande aanbod sociale serviceflats,
- bestaande aanbod sociale bejaardenwoningen,
- afstand tot een erkend dienstencentrum,
- afstand tot een erkend rusthuis waarmee een samenwerkingsakkoord kan worden gesloten,
- ligging van het project,
- gemiddelde afstand van handelszaken en andere diensten (post, ...),
- wegen en nutsvoorzieningen, nieuwbouw-ver-bouwing,
- aantal serviceflats.

De naleving van de gestelde voorwaarden en crite-ria wordt gecontroleerd door de erkenningscommis-sie, opgericht bij besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995.

3. Voor het eerste werkjaar zijn reeds 12 projecten geselecteerd :

Organisatie	Gemeente	Aantal flats
OCMW	Zoersel	24
OCMW	Zwijndrecht	26
OCMW	Lennik	15
OCMW	Opwijk	13
OCMW	Steenokkerzeel	36
OCMW	Leuven	30
OCMW	Torhout	20
OCMW	Hooglede	24
OCMW	Lichtervelde	18
OCMW	Aalst	47
OCMW	Ninove	20
VZW Sint-Bernardus	Assenede	15
Totaal		288

Vraag nr. 48
van 7 mei 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Consciencegebouw – Vlaamse aannemers

Half februari besliste de Vlaamse regering om de promotie-overeenkomst voor de bouw van het nieuwe kantorencomplex – het Hendrik Consciencegebouw – voor het departement Onderwijs in Brussel toe te kennen aan de projectontwikkelaars TV Immobiliën Jacquain, CDP NV en Codic NV.

Het Consciencegebouw zou in november 1998 klaar moeten zijn. De kostprijs van dit gebouwencomplex bedraagt zo'n 2,2 miljard frank. De projectontwikkelaars financieren de bouw en verhuren het complex aan de Vlaamse regering (huurkoopcontract).

Het moet de bedoeling zijn om – naast het bieden van een duurzame huisvesting in Brussel aan het departement Onderwijs – met de bouw van het Hendrik Consciencegebouw de werkgelegenheid in Vlaanderen te stimuleren. Gerekend wordt op een duizendtal arbeidsplaatsen. Bij de ondertekening van de overeenkomst op het kabinet van de minister, heeft zij de bouwpromotoren nog eens uitdrukkelijk herinnerd aan hun beloften om bij de uitvoering van de werken vooral een beroep te doen op Vlaamse aannemers.

1. Welke garanties heeft de minister van de bouwpromotoren gekregen dat er daadwerkelijk een beroep zal worden gedaan op Vlaamse aannemers?
2. Hoeveel bedraagt de jaarlijkse huurprijs (huurkoopcontract) van het Hendrik Consciencegebouw?

Antwoord

1. De promotor is verplicht te bouwen met de aannemers die hij in zijn prijs offerte heeft aangewezen.

Voor het Hendrik Consciencegebouw gaat het om een tijdelijke vereniging van de firma's NV Interbuil (Wilrijk-Antwerpen), NV Van Poppel (Mechelen) en NV Vanhout (Geel).

Voor de keuze van eventuele onderaannemers en leveranciers is er geen rechtstreekse inspraak vanwege de Vlaamse Gemeenschap. Er wordt wel op toegezien dat deze onderaannemers beschikken over de nodige erkenningen. Tevens wordt aan de promotor gevraagd de bestekken voor onderaannemers voor te leggen, alsmede de lijst van degenen aan wie prijs wordt gevraagd. Deze lijst kan eventueel worden uitgebreid op vraag van de administratie. De definitieve keuze blijft bij de promotor.

Voor het Ferrarisgebouw, dat momenteel in dezelfde buurt wordt opgetrokken ten behoeve van het departement Leefmilieu en Infrastructuur (LIN), kan worden gesteld dat het overgrote deel van de onderaannemers bestaat uit Vlaamse firma's.

2. De jaarlijkse huurprijs van het Hendrik Consciencegebouw bedraagt 372.386.284 frank.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
 WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
 ORDENING

Vraag nr. 173
van 30 april 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Bermbeplanting – Beleid

In het investeringsprogramma 1996 is een bedrag uitgetrokken voor het aanbrengen van beplanting langs wegen. Ook in 1995 was er reeds een budget voor beplanting uitgetrokken. In de beleidsbrief van de minister en in aanbevelingen van de administraties wordt het belang van streekeigen beplanting onderstreept.

1. Werden/worden bij aanplantingen inderdaad streekeigen bomen, struiken, enzovoort gebruikt en welke?
2. Welke bedragen werden in 1995 per provincie besteed aan bomen, struiken, grondbedekkers, enzovoort?
3. Welk bedrag is voor onderhoud van deze beplantingen uitgetrokken voor 1995/1996 en wie voert deze onderhoudswerken uit?

Antwoord

1. Bij aanplantingen langs gewestwegen werden en worden inderdaad, vooral in landelijke gebieden, streekeigen bomen en struiken gebruikt. In verstedelijkte zones en bebouwde kommen worden inheemse soorten aangevuld met tuinplanten en siergewassen.

Hierna volgt de lijst van de meest gebruikte boom- en struiksoorten per provincie.

Limburg

eik, beuk, esdoorn, plataan

West-Vlaanderen

Quercus robur, Carpinus betulus, Fraxinus excelsior, Acer pseudoplatanus, Acer campestre, Betula pendula, Alnus incana, Salix alba, Prunus padus, Prunus avium, Prunus spinosa, Sorbus aucuparia, Corylus avellana, Rhamnus frangula, Cornus sanguinea, Crataegus monogyna

Oost-Vlaanderen

- a) N456 doortocht Kaprijke
Bomen : beuk, hulst, Corylus colurna
Struiken : haagbeuk
- b) N430 Gent
Bomen : Malus florikuna "Greenster" ; Tilia cordata "Greenspire".
Heesters : Hedera helix hibernica, Lonicera pileata, Rosa "heidekönigen", Rose repius "Memidiland", Rosa rugosa, Symphoricarpos ehenaultie "Hancock", Symphoricarpos "White hedge"
- c) N43 Sint-Martens-Latem
Bomen : Tilia tomentosa
Heesters : Hypericum calycinum, Pachysandra terminalis
- d) R40 Gent
Bomen : Acer platanoides "Olmsted"

Vlaams-Brabant

Streekeigen bomen : Acer campestre, Acer pseudo-platanus, Alnus glutinosa, Corylus avellana, Castanea sativa, Cornus Sanguineum, Fraxinus excelsior, Prunus padus, Prunus avium, Prunus spinosa, Quercus robur, Tilia cordata, Rosa canina, Sambucus nigra, Sorbus aucuparia.

Antwerpen

Acer pseudoplatanus, Aesculus hippocastanum, Betula pendula, Carpinus betulus, Crataegus lavallei, Fagus sylvatica, Fraxinus excelsior, Fraxinus ornos, Platanus acerifolia, Populus euramericana robusta, Prunus serrulata, Quercus frainetto, Quercus palustris, Quercus robur, Quercus borealis, Robinia pseudoacacia, Sorbus aria, Sorbus aucuparia, Tilia cordata, Tilia euchlora, Tilia tomentosa, Ulmus x hollandica.

- 2. Limburg : 11.860.000 frank
West-Vlaanderen : 4.115.457 frank
Oost-Vlaanderen : 3.247.999 frank
Vlaams-Brabant : 7.022.462 frank
Antwerpen : in 1995 werden geen noemenswaardige beplantingen langs gewestwegen uitgevoerd
- 3. Limburg : 3.250.000 frank
West-Vlaanderen : 1.183.520 frank
Oost-Vlaanderen : 800.000 frank
Vlaams-Brabant : 848.552 frank

De onderhoudswerken worden uitgevoerd gedurende de waarborgperiode, door de aannemer die de beplantingen uitvoerde.

**Vraag nr. 174
van 30 april 1996
van de heer MICHEL DOOMST**

Sportinfrastructuur in landbouwzones – Regularisatie

Heel wat sportinfrastructuur is gerealiseerd vóór de totstandkoming van de gewestplannen in Vlaanderen. Uitbreidingen en zelfs nieuwe infrastructuur werden gerealiseerd na de goedkeuring van de gewestplannen, zonder dat hiervoor de nodige vergunningen werden aangevraagd.

Deze infrastructuur bestaat voornamelijk uit voetbalterreinen die werden aangelegd in landbouwzones ; dit aantal mag worden geraamd op 2.000 voetbal- en oefenterreinen in Vlaanderen.

Het koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalt dat voor de landelijke gebieden (de agrarische gebieden, de bosgebieden of de groene ruimten) enkel die handelingen en werken worden toegestaan die noodzakelijk zijn voor het behoud van de huidige bestemming. De agrarische gebieden zijn bestemd voor landbouw in ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen worden hier alleen toegelaten : de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover die een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt. Hobby-activiteiten horen bij het wonen en zijn duidelijk géén activiteiten die thuishoren in agrarische gebieden ; ze zijn er wel toelaatbaar voor zover ze binnen bestaande gebouwen kunnen worden uitgevoerd.

Vermits het hier duidelijk niet om een landbouwactiviteit gaat maar om een bestemmingswijziging en de bijbehorende infrastructuur (kleedkamers, kantines, e.d.) ook vergunningsplichtig is, rijzen een aantal vragen.

1. Spoort het Vlaams Gewest zelf deze bestaande overtredingen op en zullen ze worden gesanctioneerd ?
2. Kunnen deze terreinen met bijbehorende infrastructuur worden geregulariseerd ? Indien er sprake is van een regularisatie door middel van een BPA (bijzondere plan van aanleg), dient dan de procedure te worden gevolgd zoals bepaald in de nota "De gewenste ruimtelijke structuur in Vlaanderen", met name : "Om een bestemmingswijziging via een BPA te bekomen zal de concrete vraag getoetst worden aan het structuurplan. De motiveringsnota die een belangrijk onderdeel vormt van deze bestemmingswijziging dient volgende elementen te bevatten :
 - beknopte probleemstelling
 - huidige gewestplanbestemming
 - motivering van de behoefte aan wijziging
 - voorgestelde toekomstige bestemming (visie + verantwoording)
 - toetsen van de toekomstige bestemming aan de conformiteit van de gevraagde bestemmingswijziging
 - bijlagen met relevant (cijfer)materiaal."
3. Is het aangewezen dat de gemeenten overgaan tot de opstelling van een BPA-buitengebied ?

4. Wat met het arrest nr. 25.690 inzake de gemeente Evergem tegen het Vlaams Gewest en het arrest van het Hof van Cassatie van 8 oktober 1985 inzake stad Brugge tegen H.D. ?
5. Wat met de compensaties zoals aangegeven in de omzendbrief RO 93/1 betreffende de BPA's die afwijkingen inhouden ten opzichte van de gewestplannen ?
6. De goedkeuring van een BPA is omslachtig en neemt veel tijd in beslag, betekent dit dat ondertussen de bestaande (vergunde of niet-vergunde) infrastructuur niet mag worden uitgebreid ?
7. Wat is het gevolg van een niet-goedkeuring van een afwijkend BPA voor de bestaande infrastructuur ?

Antwoord

1. De administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen doet geen systematische opsporing naar bestaande, mogelijk illegaal opgerichte sportinfrastructuur gelegen in de agrarische gebieden of andere niet-geëigende bestemmingszones. In vele gevallen blijft door de kleinschaligheid en het niet-aanwezig zijn van (grote) opgaande constructies, de ruimtelijke impact ervan gering. De bij de Bouwinspectie beschikbare middelen kunnen dan ook in eerste instantie nuttiger worden ingezet voor het opsporen van ernstigere bouwmisdrijven.
2. Mits ze beantwoorden aan een aantal ruimtelijk-landschappelijke voorwaarden, kunnen bestaande sportterreinen met bijbehorende infrastructuur voor regularisatie in aanmerking komen, nadat er voor de betrokken gronden een BPA werd goedgekeurd, of nadat er door een gewestplanwijziging aan de betrokken gronden een gepaste bestemming werd gegeven. Elk voorstel tot bestemmingswijziging, hetzij via de procedure BPA, hetzij via een gewestplanwijziging, zal volgens de beslissingen van de Vlaamse regering van 5 april 1995 en 2 april 1996 moeten worden getoetst aan het referentiekader opgenomen in het document "De gewenste ruimtelijke structuur in Vlaanderen".
3. Alleen voor de gebieden waar er ten aanzien van de bestemmingen van het gewestplan een nadere detaillering of lokale bestemmingsafwijking wenselijk is, die plaatsgebonden kan worden verantwoord en die voor de ruimtelijke ordening een onbetwistbare meerwaarde inhoudt, kan het aangewezen zijn dat de gemeenten een "BPA-buitengebied" opstellen. Zulk een BPA kan ook in de opname van spontaan ontstane sportvelden voorzien, mits het de globale bestemming van het gebied niet noemenswaardig aantast, en binnen strikt bepaalde voorschriften (afgestemd op de plaatselijke toestand en behoeften) die ook in de verdere toekomst een oneigenlijk gebruik van de zone uitsluiten. Het goedgekeurde BPA kan dan de juridische basis vormen voor het verlenen van een bouwvergunning voor de bij de sportvelden noodzakelijke bijkomende infrastructuur zoals kleedkamers en kantine.
4. In het arrest nr. 25.690 van 3 oktober 1985, inzake de gemeente Evergem tegen het Vlaams Gewest,

vernietigt de Raad van State een koninklijk besluit van 3 december 1980 waarbij de beslissing van de gemeenteraad van Evergem van 19 februari 1980, strekkende tot de onderhandse verwerving om reden van openbaar nut van een onroerend goed, niet werd goedgekeurd. Uit het arrest blijkt dat de Raad van State van oordeel is dat de toeziende overheid in redelijkheid kan weigeren haar goedkeuring te verlenen aan de verwerving van gronden gelegen in een landbouwgebied die door de gemeente zouden worden bestemd voor recreatie. omdat de mogelijkheid om zonder schending van de wet (het bestemmingsvoorschrift van het gewestplan) die gronden efficiënt te benutten zo goed als onbestaande is.

Wanneer men enkele elementen van het arrest uit hun context haalt, zou men erin kunnen lezen dat de Raad van State geoordeeld heeft dat "allerhande buitenspelen, zoals bollen, liggende wip, tennisvelden en een volkssport zoals voetbal (...)" om het even waar als niet strijdig met de stedenbouwwet en haar uitvoeringsbesluiten toegelaten kunnen worden, wanneer het tenminste niet gepaard gaat met de uitvoering van enig bouwwerk in de zin van artikel 44 van de wet.

Hoewel het arrest een vernietigingsarrest is, houdt het geenszins de vaststelling in dat de toeziende overheid een verkeerde beoordeling van de door het gewestplan opgelegde bestemming tot agrarisch gebied had gemaakt, wanneer zij oordeelde dat die gronden om reden van het gewestplan door de gemeente niet efficiënt zouden kunnen worden benut voor de oprichting van sportinfrastructuur.

De Raad van State sprak een vernietigingsarrest uit omdat de door de toeziende overheid verworpen aankoop eveneens, en in veel belangrijkere mate betrekking had op een aan het agrarisch gebied grenzende kasteeldomein en de toeziende overheid niet had gesteld of geargumenteed dat de aankoop van het kasteeldomein en van de aanpalende gronden noodzakelijk als een geheel moesten worden behandeld en beoordeeld.

Het is niet aangewezen aan een arrest dat betrekking heeft op de uitoefening van het bestuurlijk toezicht, verstrekkende conclusies te verbinden over de toepassing van de stedenbouwwet en het gewestplan ten aanzien van de vergunbaarheid van voetbalvelden op alle plaatsen, dan wel enkel binnen bepaalde, speciaal daarvoor bestemde gebieden.

Dat het beoefenen van allerlei buitenspelen, zoals bollen, liggende wip, tennisvelden en een volkssport zoals voetbal niet strijdig is met de bestemming tot agrarisch gebied, wanneer het niet gepaard gaat met de uitvoering van enig bouwwerk zoals bedoeld in artikel 44 van de stedenbouwwet, kan bezwaarlijk worden betwist.

Dergelijk oordeel voegt evenwel niets toe aan de discussie over de meeste aangepaste inplantingen van "sportinfrastructuur" in de normale betekenis van de term, omdat door een gemeentebestuur opgerichte sportinfrastructuur, anders dan de eigen-

lijke sportbeoefening, onmogelijk is zonder uitvoering van vergunningsplichtige bouwwerken.

5. Sportvelden die overeenkomstig het bovenvermelde in aanmerking komen voor opname in een van het gewestplan afwijkend BPA, mogen volgens de omzendbrief RO 93/1 van 10 november 1993 (Belgisch Staatsblad van 16 december 1993) het gemeentelijk niveau en een oppervlakte van drie hectare niet overschrijden en moeten worden gekoppeld aan een duidelijk programma. Dit kan onder meer inhouden dat, wanneer de specifieke sportvelden gedurende een bepaalde tijd niet meer als zodanig worden gebruikt, de mogelijkheden tot het toepassen van de van het gewestplan afwijkende ordeningsmaatregelen van het BPA vervallen.

Belangrijke recreatieve voorzieningen die een grote ruimtelijke impact hebben en/of veel verkeer genereren (bv. sportstadia, vakantieparken, ...) dienen in het buitengebied te worden geweerd en behoren binnen de gewestplanvoorzieningen een plaats te krijgen in of aansluitend bij de bebouwde perimenter.

Gelet op het voorgaande moeten sportvelden die wel in aanmerking komen voor opname in een BPA niet als een harde functie worden aangezien, maar eerder als een detaillering binnen het openruimtegebied. Dientengevolge vind ik het niet noodzakelijk zulke bestemmingswijzigingen afhankelijk te stellen van compensaties.

6. Door de toepassing van de vereenvoudigde bepalingen van het decreet van 22 december 1993, kunnen de gemeenten normaliter binnen een periode van circa drie trimesters de volledige goedkeuringsprocedure van een BPA beëindigd zien, zodat er niet meer terecht kan worden gesproken van een omslachtige en langdurige procedure. Gelet op het voorgaande lijkt het me aangewezen geen uitbreidingen van infrastructuur te vergunnen vooraleer het BPA is goedgekeurd.
7. Wanneer zo een BPA om andere dan zuiver procedurele gebreken niet wordt goedgekeurd, betekent dit dat uit het concrete onderzoek is gebleken dat de sportinfrastructuur aldaar als een storende inrichting wordt beschouwd die niet verenigbaar is met de principes van een goede ruimtelijke aanleg. Het is evident dat zulke terreinen moeten worden gesaneerd en dat alle middelen moeten worden aangewend om de plaats opnieuw in overeenstemming te brengen met de bestemming van het gewestplan.

Vraag nr. 175
van 30 april 1996
van de heer JAN CAUBERGS

De Lijn – PWA -bewakers

Er is bekend gemaakt dat De Lijn PWA'ers gaat aanstellen om bewakingsopdrachten uit te voeren. Ook in Limburg zou zulks gepland zijn.

1. Hoeveel personen zullen daarvoor als PWA worden aangeworven in Limburg ?

2. Waaruit bestaat hun opdracht en hoe zullen ze die uitvoeren ?
3. Zijn deze personen bevoegd voor deze taak of krijgen ze een speciale opleiding ?
4. Worden voor deze functies ook vrouwelijke PWA'ers aangeworven of komen alleen mannen hiervoor in aanmerking ?
5. Waaruit bestaat hun uitrusting ?

Antwoord

In samenwerking met de gemeente Genk heeft De Lijn-Limburg een voorstel uitgewerkt om een aantal stadswachten in te zetten als bustoezichers op risicolijnen (bv. vervoer van studenten, avondritten, ...). Het doel van dit project is driedelig :

- een gevoel van orde en veiligheid creëren naar de reizigers en de chauffeurs van De Lijn ;
- het imago van De Lijn verbeteren naar de (potentiële) reizigers ;
- de algemene leefbaarheid en de veiligheid in en om de lijnbussen vergroten.

1. In het raam van het project "stadswachten" van de gemeente Genk wil De Lijn overgaan tot het inzetten van 6 stadswachten. Dit komt neer op een tewerkstelling van 318 uren per maand op de diverse trajecten.
2. De opdracht van de PWA'ers omvat volgende taken :
- preventief zichtbaar aanwezig zijn op de "risicolijnen", conflicten voorkomen en eventueel bemiddelen ;
 - informatie doorgeven m.b.t. relevante feiten aan de politie en De Lijn, toezicht houden op de netheid van de bussen en de halte-infrastructuur, vragen of opmerkingen van reizigers noteren en doorgeven ;
 - dienstverlening : informatie verstrekken aan reizigers, mondeling of via het uitdelen van folders, omtrent tarieven, trajecten, stopplaatsen.
3. De geselecteerde personen worden opgeleid met het oog op de uitvoering van de onder punt 2 opgenomen taken. Het eerste deel van de opleiding wordt gegeven door de politieschool en omvat een veertigtal uren. Volgende elementen komen hierin aan bod : conflicthantering, communicatieve vaardigheden, observatie en rapportering, kennis van de streek en organisatie van de gemeentelijke en de politiediensten. Het tweede deel van de opleiding wordt door De Lijn zelf georganiseerd en is specifiek gericht op de functie van bustoezichter. Deze opleiding betreft de kennis van trajecten, tarieven en uurroosters, de interne organisatie van De Lijn en het opmaken van een intern verslag.
4. Bij de selectie van de PWA'ers zal geen onderscheid worden gemaakt tussen mannelijke en vrouwelijke kandidaten. De voorrang wordt gegeven

aan werklozen die reeds meer dan drie jaar werkloos zijn en die 40 jaar of ouder zijn. Bijkomend worden een aantal selectiecriteria in aanmerking genomen met het oog op de vereisten inherent aan de functie van toezichter, zoals het vermogen te bemiddelen, zelfstandig te werken en initiatieven te nemen, alsook een zekere flexibiliteit en kordaatheid ten opzichte van de reizigers.

- De uitrusting van de stadswachten zal uit een soort parka bestaan met herkenbaar logo. Voorts worden het nodige schrijfmateriaal en de nodige formulieren ter beschikking gesteld. De praktijk zal uitwijzen of er bijkomend andere middelen nodig zijn.

Vraag nr. 176
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE

Planschade – Stand van zaken

- Kan de minister een overzicht geven van de reeds uitbetaalde planschade sedert 1992, jaar per jaar en opgesplitst per provincie ?
- Hoeveel dossiers zijn momenteel verwickeld in gerechtshandelingen en welke timing wordt vooropgesteld voor de uitspraak, met een raming van de mogelijke budgettaire gevolgen ?

Antwoord

- Voor Antwerpen zijn sinds 1992 4 planschadedossiers betaald. Voor Limburg 5, voor Vlaams-Brabant 6, voor West-Vlaanderen 1 en voor Oost-Vlaanderen eveneens 1.

In 1992 is voor percelen gelegen te Mol 1.500.000 frank betaald. In Kapellen is 17.500.000 frank betaald. In Overpelt is 250.000 frank betaald.

In 1993 is voor percelen gelegen te Kortrijk 270.000 frank betaald. In Beersel is 1.300.000 frank betaald. In Evergem is 1.150.000 frank betaald. In Neerpelt is in twee dossiers 120.000 frank en 1.600.000 frank betaald.

In 1994 is voor percelen gelegen te Neerpelt 1.100.000 frank betaald. In Lennik is 3.000.000 frank betaald.

In 1995 is voor percelen gelegen te Genk 1.100.000 frank betaald. In Brecht is 17.200.000 frank betaald. In Mol is 2.800.000 frank betaald. In Sint-Genesius-Rode is in twee dossiers 1.500.000 frank en 20.000.000 frank betaald. In Hoeilaart is 4.800.000 frank betaald.

- Er zijn 747 dossiers verwickeld in gerechtshandelingen. Van de hangende dossiers zijn er een vijftigtal waarin binnen de volgende twee jaar een eindveroordeling zal worden uitgesproken. De andere dossiers zijn nog ver van een eindveroordeling verwijderd, gezien de deskundige zijn verslag nog niet heeft neergelegd.

Het totale gevorderde bedrag voor de 747 dossiers bedraagt ongeveer 14 miljard frank. Op heden werd

150.000.000 frank uitbetaald. In twee dossiers werd herstel in natura toegekend. In de nog hangende dossiers kan worden verwacht dat het komende jaar ongeveer 650.000.000 frank zou moeten worden betaald. Dit hoog bedrag is deels te wijten aan één dossier waar 400.000.000 frank zou moeten worden betaald, zijnde 177.000.000 frank plus aankleven. Het betreft hier geen planschade in de zin van artikel 37 van de stedenbouwwet, doch wel overheidsaansprakelijkheid wegens schade door een onwettig beschermingsbesluit.

De veroordelingen ten belope van de resterende 250.000.000 frank hebben betrekking op artikel 37 van de stedenbouwwet. Het Vlaams Gewest kan wel herstel in natura in toepassing van artikel 37, lid 7 van de stedenbouwwet in overweging nemen.

Vraag nr. 177
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE

A19 – Verlichting

De A19 autosnelweg is van relatief recente datum en mede daardoor is deze snelweg niet verlicht zoals de meeste andere snelwegen in Vlaanderen. Enkel op de op- en afritten zijn er verlichtingspalen geplaatst.

Vooral op mistige dagen is de A19 een soort spookweg en ook voor oudere weggebruikers zorgt het ontbreken van verlichting voor heel wat problemen.

Zijn er plannen voor de afwerking van de verlichting op de A19 ? Zo ja, voor wanneer zijn die werken gepland ?

Antwoord

Inzake de verlichting van de autosnelwegen wordt de voorrang gegeven aan een verlichting van de verkeerswisselaars.

De continue verlichting van de tussengelegen vakken wordt gepland volgens de beschikbare kredieten.

Tot op heden ontbraken de noodzakelijke kredieten. Hierbij dient niet alleen rekening te worden gehouden met de noodzakelijke investering, maar ook met de bijkomende uitgaven gepaard gaande met het onderhoud van de verlichting (o.a. geregeld vervangen van defecte lampen) en het energieverbruik.

Een begrotingstechniek die uitgaat van het principe van constant beleid houdt geen rekening met deze bijkomende uitgaven, zodat het budgettaire gezien niet eenvoudig is om deze werken nog te programmeren.

Vraag nr. 178
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE

Kruispunten N37 Ruiselede – Verlichting

Op drie kruispunten van de N37 in Ruiselede werden reeds talrijke ongevallen gesignaleerd.

Op die kruispunten (met respectievelijk de Aalterstraat, de Poekestraat en de Kanegemstraat) zijn er momenteel geen verlichtingspalen aangebracht.

Wordt er op deze drie gevaarlijke kruispunten verlichting aangebracht? Zo ja, wanneer en wat is de geraamde kostprijs?

Antwoord

Het aanbrengen van deze openbare verlichting langs de N37 in Ruiselede werd reeds principieel goedgekeurd door de Adviesgroep voor Verkeersveiligheid op de Vlaamse Gewestwegen (AWG), om opgenomen te worden in een programma voor het aanbrengen van openbare verlichting langs gewestwegen.

Dit programma overschrijdt echter in ruime mate de mogelijkheden volgens de beschikbare kredieten. Omwille van dringender prioriteiten en de beperkte budgettaire middelen werden deze werken nog niet gerealiseerd. Ik zal niet nalaten de administratie opdracht te geven de werken uit te voeren zodra dit enigszins mogelijk is.

Vraag nr. 179 van 30 april 1996 van de heer CARL DECALUWE

E17 Lauwe – Veiligheid op- en afritten

Op de op- en afritten van de E17 aan de N58 in Lauwe, nabij het transportcentrum LAR, zijn onlangs weer verschillende zware en zelfs dodelijke ongevallen gebeurd. Vooral aan de afrit van de E17 zijn er voor het verkeer in de richting van Moeskroen op de piekmomenten dikwijls opstoppingen tot op de autosnelweg. Dit komt voornamelijk doordat dit verkeer de expresweg N58 moet dwarsen; dit veroorzaakt ook de gevaarlijkste verkeerssituaties. Aan de oprit van de E17 is er hetzelfde probleem voor het verkeer dat van de Dronckaertstraat komt, waardoor op die plaats de meeste ongevallen gebeuren.

1. Zijn er plannen voor het aanpassen van de op- en afritten van de E17 aan de N58, zodat de grootste verkeersstromen de expresweg niet meer moeten dwarsen wanneer ze de E17 op- en afrijden?
2. Zo ja, welke termijn is er vooropgesteld voor de uitvoering van deze werken?

Antwoord

Er zijn momenteel geen plannen om de op- en afritten van de E17 aan de N58 aan te passen. Het enige alternatief om het dwarsen van de N58 te vermijden is een volledige ombouw van het aansluitingscomplex tot een klaverbladvorm. Deze ombouw vergt dure onteigeningen en grote infrastructuurwerken die in vergelijking met andere hoognodige infrastructuurwerken niet te verantwoorden zijn, te meer daar het aangehaalde probleem zal verminderen wanneer de A17 richting Dornik volledig afgewerkt zal zijn.

Tot op heden wordt de E17-N58 immers bewegwijzerd en dus ook gebruikt als alternatief voor het nog ontbre-

kende sluitstuk van de A17 op grondgebied Henegouwen. De aanleg van dit ontbrekende sluitstuk van de A17 is in uitvoering.

Vraag nr. 180 van 30 april 1996 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

De Lijn en Brussel – Abonnementenintegratie

Aansluitend op het antwoord op vraag nr. 29 van 22 november 1995 van Jos Geysels (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 27 november 1995, blz. 138), wens ik aan de minister volgende vraag te stellen.

Binnen de Brusselse stads- en voorstadszone bestaat een geïntegreerd metro-tram-bus (MTB)-abonnement, bruikbaar op alle openbaar vervoer. Wie van buiten het Brussels Hoofdstedelijk Gewest komt, moet daar bovenop een abonnement van De Lijn of TEC (Transport en Commun) nemen. Hier bestaat geen integratie van tarifiering. Zo betaalt men voor een afstand van 6 km buiten de Brusselse zone aan De Lijn 1080 frank per maand; daarnaast is een MTB-abonnement nodig van 1325 frank, samen 2405 frank. In Antwerpen of Gent betaalt men voor een MTB-abonnement slechts 1000 frank, maar vooral bestaat daar de mogelijkheid om één Twin-abonnement te nemen van 1780 frank, wat meestal volstaat.

Is er al overleg geweest tussen de Vlaamse en Brusselse bevoegde minister en de verschillende exploitanten om te komen tot een gemeenschappelijk abonnement MTB-De Lijn en MTB-TEC?

Antwoord

Er zijn contacten tussen de MIVB en De Lijn. De Lijn heeft aan de MIVB voorgesteld om een gemeenschappelijk abonnement De Lijn + MIVB te creëren. De MIVB meent dat de creatie van dergelijk vervoerbewijs niet los te zien is van de herziening van alle tarieven en vervoerbewijzen in het kader van het GEN (Gewestelijk Expresnet) en het Brussels vervoersgebied. De Lijn is bereid om dit probleem opnieuw aan te kaarten bij de besprekingen met de MIVB.

Vraag nr. 181 van 7 mei 1996 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebestrijding – Maatregelen

Zie:
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 137
van 7 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 627

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnen-

landse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

**Vraag nr. 182
van 7 mei 1996
van de heer JOHAN MALCORPS**

Luchthaven Oostende – Geluidshinder

Zie :
Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling
Vraag nr. 132
van 7 mei 1996
van de heer Johan Malcorps
Blz. 638

Antwoord

1. De mobiele geluidsmeteenheid zal in het najaar 1996 in gebruik worden genomen. Er werd precies voor een mobiele eenheid gekozen om de mogelijkheid te behouden op zeer verschillende punten en in verschillende omstandigheden te meten. Het is niet mogelijk vooruit te lopen op de verkregen resultaten. Die zullen vanzelfsprekend een rol spelen bij het uitstippelen van het beleid in de toekomst. De geluidmeting zal worden begeleid door een ambtelijke werkgroep met vertegenwoordigers van de afdeling Wegenbouwkunde.
2. Op dit punt past de luchthavendirectie de Europese richtlijn toe, die het gebruik van stage I-vliegtuigen verbiedt en voor de stage II-vliegtuigen een overgangperiode instelt tot 2002. De luchthavendirectie controleert daarbij steeds het geluidscertificaat dat zich aan boord van elk vliegtuig dient te bevinden.
3. De luchthavenvergoedingen van toepassing voor de luchthaven Oostende zijn geïnspireerd op die van de luchthaven Zaventem, waarbij voor het nachtverkeer en voor stage II-vliegtuigen een hogere vergoeding wordt aangerekend. Om reden van de beperktheid en de samenstelling van het verkeer op de luchthaven Oostende was het minder aangewezen een zeer complex systeem zoals in Zaventem uit te werken. Overigens moet de modulatie van de luchthavenvergoedingen volgens de geluidsbelasting worden gezien binnen de context van een geheel van maatregelen om de geluidshinder terug te dringen.
4. Zowel de administratie voor Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, als de administratie Wegen en Verkeer houden met betrekking tot de geluidsproblematiek rond luchthavens nauw contact met de dienst Milieu van de Regie der Luchtwezen. Daarbij werd het in Zaventem toegepaste systeem goed bestudeerd. De Geluidscel van de Regie der Luchtwezen heeft ook geadviseerd omtrent de aan te kopen geluidsmeteenheidsapparatuur.

Luchthavens of vliegbewegingen op zich zijn in Vlaarem niet opgenomen als hinderlijke inrichtingen. De algemene milieuvorwaarden van Vlaarem II (deel 4) zijn dus niet van toepassing. Indien er zich echter op de luchthaventerreinen ingedeelde inrich-

tingen bevinden, zijn die wel onderworpen aan de Vlaarem-bepalingen.

5. 6. Deze vragen kunnen niet worden beantwoord : omtrent de geluidsbelasting van het luchtverkeer bestaan geen wettelijke normen, behalve de reeds geciteerde Europese richtlijn.

**Vraag nr. 183
van 7 mei 1996
van de heer JOHAN MALCORPS**

Toegangswegen Diksmuide – Beleidsopties

Op vraag nr. 138 van 13 januari 1995 van Vlaams volksvertegenwoordiger Michiel Maertens (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 13 maart 1995, blz. 517-518) antwoordde de toen bevoegde minister Kelchtermans in verband met de toepassing van het Structuurplan Vlaanderen op de toegangswegen tot Diksmuide, dat het verkeersleefbaarheidsonderzoek voor Diksmuide bijna voltooid was. De minister verklaarde tevens dat de plaatsing van het omleidingsbord op de E40 enkel op proef gebeurde om na te gaan of dit bord een invloed had op het verkeersgedrag, voornamelijk op het kruispunt aan de Paterskerk en op de N369 in het centrum. Een beslissing om het bedoelde bord te verwijderen zou pas worden genomen na evaluatie van het verkeersgedrag. Nu deze situatie al twee jaar aansleept, moet het derhalve mogelijk zijn een evaluatie te maken.

Daarnaast zal blijkbaar eerlang verkeersremmende infrastructuur worden aangelegd in Pervijze, zodat op dat ogenblik zeker het zware verkeer opnieuw via de N369 door Diksmuide zal moeten worden geleid, tenzij via signalisatie een totaal nieuwe route voor het zware verkeer kan worden aangewezen.

1. Is het verkeersleefbaarheidsonderzoek voor Groot-Diksmuide reeds voltooid ? Zo ja, wat zijn de conclusies in verband met de hier aangehaalde problematiek ? Zo neen, wanneer zal dit onderzoek beëindigd zijn ?
2. Is er reeds een evaluatie gebeurd in verband met de omleiding via de N35 ? Zo ja, wat zijn de resultaten ? Zo neen, wanneer zal deze evaluatie worden afgerond ?
3. In hoeverre is de aanleg van verkeersremmende infrastructuur in Pervijze nog langer te verzoenen met het ontlasten van de N369 en het belasten van de N35 ?
4. De vraag rijst of het niet noodzakelijk is de signalisatie in heel Westhoek te herzien om het zware verkeer via omleidingen de grotere verkeersassen te doen gebruiken. Is daaromtrent reeds een grondig onderzoek gebeurd en zo ja, met welke resultaten ?
5. Zijn er plannen om in Pervijze-dorp een gelijkaardige rotonde aan te leggen als in Esen, teneinde de verkeersveiligheid en de leefbaarheid te verbeteren ? Zo neen, waarop steunt de minister om dit af te wijzen ?

Antwoord

1. Het verkeersleefbaarheidsonderzoek is een zaak van de stad Diksmuide. Aangezien mijn diensten hierbij niet betrokken werden, kan ik niet mededelen of dit onderzoek reeds afgerond is. Dit onderzoek moet nochtans door de lokale overheid aan het gewest ter evaluatie worden voorgelegd vooraleer concrete maatregelen kunnen worden geprogrammeerd.
2. Er is mij niet bekend of reeds een evaluatie is gemaakt of wanneer die zou worden afgerond. Deze evaluatie moet wel gebeuren, vooraleer het gewest deze omleiding kan programmeren.
3. De verkeersremmende maatregelen in Pervijze zullen weinig of geen invloed hebben op de mogelijkheden voor het zwaar verkeer dat via de afrit Nieuwpoort naar Diksmuide rijdt. Deze maatregelen zullen echter wel degelijk een gunstige invloed hebben op de verkeersveiligheid van de doortocht.
4. De bewegwijzering is altijd zo opgevat dat de belangrijkste en de best uitgeruste wegen zoveel mogelijk worden gebruikt. Het zwaar verkeer krijgt hierbij in principe geen afzonderlijke behandeling.
5. Op heden bestaan er geen plannen of zijn er geen beloften gedaan om een verkeersrotonde aan te leggen in Pervijze-dorp. De rotonde in Esen ter hoogte van het Eikhof is nog ter discussie.

**Vraag nr. 184
van 7 mei 1996
van de heer CARL DECALUWE**

Autosnelwegen – Verlichting

Op maandag 26 februari 1996 stelde ik vast dat, omstreeks 16.30 uur, bij klaarlichte dag en helder weer, de openbare verlichting op het gedeelte Gent-Brussel van de autosnelweg E40 brandde, terwijl dat niet het geval was een week later omstreeks hetzelfde uur, bij donker en gevaarlijk weer.

1. Om welke reden brandde de verlichting langs de E40 Gent-Brussel op voornoemde datum op klaarlichte dag ?
2. Om hoe laat wordt de openbare verlichting normaliter aangestoken ? Geldt dit aanvangsuur voor alle autosnelwegen ?
3. Wat is de kostprijs van het elektriciteitsverbruik per uur in het geval van vraag 1 ?
4. Wat is het totale kW-verbruik en welke factuur moet jaarlijks worden betaald voor de openbare verlichting langs de Vlaamse autosnelwegen ? Wat is de prijs per kW/uur, met andere woorden de eenheidsprijs ?
5. Heeft de minister nog maatregelen genomen om altemeer lichten te doven teneinde een kostenbesparing te realiseren ?

Antwoord

1. Op maandag 26 februari 1996 omstreeks 16.30 uur, werden controletesten uitgevoerd door de NV Siemens in opdracht van de administratie, wat rechtstreeks invloed had op de sturing van de wegverlichting.

Deze testen hadden slechts plaats in het ambtsgebied van de betrokken afdeling, namelijk tussen Gent en de grens van de provincie Vlaams-Brabant, namelijk over een afstand van 30 km.

2. Het normale inschakeltijdstip van de wegverlichting van de autosnelwegen op 26 februari 1996 was 18.17 uur.

Het inschakeltijdstip van de wegverlichting op alle autosnelwegen wordt dag na dag automatisch aangepast volgens het tijdstip van zonsondergang en dus volgens dezelfde zogenaamde "astronomische kromme".

3. De kostprijs van het elektriciteitsverbruik per uur bij dag voor het onder 1 vermelde vak van de E40 bedraagt 2.670 frank.
4. De kostprijs per KW/uur voor de autosnelwegverlichting is afhankelijk van de duur van het verbruik tijdens de dag en bedraagt momenteel (BTW inbegrepen) :

- tegen dagtarief (meestal tussen 07.00 en 22.00 uur) : 6,67 frank per kW/uur ;
- tegen nachttarief (overige uren) : 1,56 frank per kW/uur.

Het totale verbruik per jaar voor verlichting van het geheel van de Vlaamse autosnelwegen bedraagt momenteel 41,10 miljoen kW/uur.

De hiermee overeenstemmende totale kostprijs per jaar bedraagt 135 miljoen frank.

Er wordt op gewezen dat deze kostprijs overeenstemt met de verlichting voor het geheel van de continue autosnelwegvakken (de middenbermverlichting) en van de toegangscomplexen (zijbermverlichting op de in- en uitritten). Uitgesplitst per gedeelte bedraagt de kostprijs :

- continue autosnelwegverlichting 68 miljoen frank
- verlichting in- en uitritten 67 miljoen frank

Totaal 135 miljoen frank

5. Teneinde kostenbesparing te realiseren, wordt de continue middenbermverlichting 's nachts gedoofd tussen 0.30 uur en 5.30 uur. De verlichting van de toegangscomplexen kan om veiligheidsredenen niet worden gedoofd. Momenteel worden door mijn administratie de voorwaarden bestudeerd om de verlichting volgens de verkeersdruk te sturen.

Vraag nr. 185
van 7 mei 1996

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Doortocht 's Herenelderen (N758) – Geplande werken

In het investeringsprogramma 1996 is een aanpassing opgenomen van de doortocht in 's Herenelderen (N758) ten bedrage van 20 miljoen frank.

1. Hoever staat het met de voorbereiding van deze werken ?
2. Wat is de geplande aanvangs- en einddatum van de werken ?
3. Wordt er van deze gelegenheid gebruik gemaakt om fietspaden aan te leggen ?

Antwoord

1. De opmetingen van het terrein zijn uitgevoerd ; de voorontwerp-plannen zijn opgemaakt en werden voor advies overgemaakt aan de stad Tongeren en andere bevoegde instanties ; de definitieve ontwerp-plannen moeten nog worden opgesteld.
2. Vermoedelijke datum van aanbesteding : oktober 1996 ; vermoedelijke aanvang der werken : maart-april 1997.
3. Gelet op de beperkte ruimte van het openbaar domein, wordt het aanleggen van fietspaden niet mogelijk geacht. Er is tussen de woningen slechts een breedte van 8 à 10 m beschikbaar.

Gekozen ontwerp-optie :

rijbaanbreedte = 5,50 m (6,00 m met watergoten inbegrepen) ;
aanleg van voetpaden tegen de woningen ;
in begin en op het einde van het wegvak zal een "poorteffect" worden gecreëerd ;
in de doortocht zullen kruispunten worden geaccentueerd met een verharding in betonstraatstenen.

Deze optie werd besproken met het stadsbestuur van Tongeren en werd principieel goedgekeurd.

Vraag nr. 186
van 8 mei 1996

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bushalte MIVB Kraainem – Nederlands

Een aantal bus- en tramlijnen van de Brusselse openbare vervoersmaatschappij MIVB komt ook buiten de Brusselse agglomeratie.

In het tijdschrift *De Zes* wordt de aandacht gevestigd op borden die de maatschappij onlangs heeft geplaatst op de bushokjes met de naam van de halte. Op het grondgebied van Kraainem wordt voor de halte Koningin Astrid de voorrang gegeven aan de Franstalige benaming *Reine Astrid*. Daarmee wordt natuurlijk afbreuk gedaan aan het Vlaamse karakter van Kraainem. Het ligt voor de hand dat in de Vlaamse faciliteitengemeenten mededelingen aan het publiek eerst in het Nederlands moeten geschieden.

Heeft de minister ter zake reeds contacten gehad met de MIVB ?

Zijn er reeds maatregelen genomen om de foutief opgestelde borden te vervangen ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Hervé Hasquin, minister van Ruimtelijke Ordening en Verkeer (Brusselse Hoofdstedelijke regering), Regentenlaan 21-23, 1000 Brussel.

Vraag nr. 187
van 8 mei 1996

van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Dassenveld Halle – Gewestplanwijziging

Op 20 december 1995 besliste de regering tot een wijziging van een deel van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse. Het betreft de herbestemming van het gebied Dassenveld op het grondgebied Halle.

We hebben vragen bij het verloop van de procedure van de gewestplanwijziging : in 1991 werd door een privé-firma een BPA (bijzonder plan van aanleg) opgemaakt voor het Dassenveld, met de bedoeling het gewestplan te wijzigen van landbouw- naar industriezone. Dit lukte niet wegens onwettigheid. Nu heeft men, theoretisch althans, gegrepen naar de geijkte procedure van de herziening van het gewestplan. Het lijkt dus in orde.

Deze herziening is evenwel allerm minst gebaseerd op een globaal onderzoek van de gehele regio. De wijziging omvat enkel hetzelfde gebied als het oorspronkelijke BPA. Een studie van Mens en Ruimte ter zake van 1993 wijst de aanleg van dergelijke nieuwe bedrijvzones af wegens het congestieprobleem en vanuit landschappelijk oogpunt. De landbouwgrond die door onteigening wordt gevaloriseerd is eigendom in onverdeeldheid van een adellijke familie en van een landbouwer die zijn bedrijf stopt. De vraag komt van de grootste werkgever uit de streek, bevriend met de eigenaars en met politici uit de meerderheid op verschillende niveaus. Deze industrieel schermt met werkgelegenheid – hoewel de geplande hangars nauwelijks voor extra werk zullen zorgen – en dreigt met delokalisatie van zijn firma naar enkele kilometers verder, ten zuiden van de taalgrens. Is in het verloop van de procedure tot gewestplanwijziging onbevooroordeelde inspraak van de bevolking en dito uitspraak van de beleidsmensen dan mogelijk ?

De verliezer is hoe dan ook de open ruimte, die de minister wordt geacht te bewaken.

Dit lijkt ons een gevaarlijk precedent : een gebied van 40 hectare (!!) wordt zomaar, op vraag en op maat van een industrieel, aan de open ruimte onttrokken. Op welke basis zal men andere industriëlen met uitbreidingsproblemen verbieden hetzelfde te doen ? Of, met andere woorden, hebben de gewestplannen opgehouden te bestaan ? In het verleden zijn nog soortgelijke ingrepen gebeurd, doch nog nooit van die omvang.

Het Dassenveld was op het gewestplan ingekleurd als landbouwgebied en wordt door de wijziging industriegebied. Wel werd beslist het verlies aan landbouwgebied en landschappelijke waarde elders op het grondgebied Halle te compenseren.

1. Is dit, in het kader van het beleid van de minister, geen gevaarlijk precedent waardoor het bestaan van de gewestplannen in gevaar komt? Hoe acht de minister het mogelijk andere industriële in analoge omstandigheden een soortgelijke operatie te weigeren?
2. Welke partij – eigenaar, firma of gemeenschap – int de meerwaarde als het Dassenveld overgaat van landbouw- naar industriegebied? Op welk bedrag wordt dit geraamd?
3. Is de compensatie waarvan sprake in de regeringsbeslissing reeds gebeurd? Zo ja, waar? Naar welke oppervlakte streeft men hierbij uiteindelijk?
4. Op hoeveel wordt de planschade geraamd voor de duurdere zones die bij compensatie zullen veranderen in landbouwgebied?

Antwoord

1. De procedure van de gewestplanwijziging was opgestart voor mijn aantreden als minister bevoegd voor onder meer de Ruimtelijke Ordening. Finaal wordt in deze materie door de Vlaamse regering beslist. Uiteindelijk betreft het een gedeeltelijke gewestplanwijziging die op zich de globale planningseconomie van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse niet in het gedrang brengt. Bij het opstarten van een procedure tot gewestplanwijziging worden verschillende belangen (van de gemeenschap) afgewogen. Het feit dat de wijziging onder meer betrekking heeft op een groot bestaand bedrijf, is daarbij slechts één element.
2. Het Dassenveld werd bij de doorgevoerde gewestplanwijziging bestemd tot regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter. Het daarbij behorende voorschrift stipuleert dat dit bedrijventerrein alleen kan worden gerealiseerd door de overheid. In uitvoering van dit voorschrift werd op last van het gemeentebestuur een bijzonder plan van aanleg (BPA) opgemaakt dat de concrete ordening van de zone regelt en waaraan een onteigeningsplan voor de totaliteit van het plangebied werd toegevoegd. Als onteigenende instantie werd de stad en/of de intercommunale Haviland aangewezen. Concreet betekent dit dat de privé-firma dus tevens zal dienen bij te dragen in de totaliteit van de aanlegkosten van dit bedrijventerrein. De concrete modaliteiten zijn geen zaak van Ruimtelijke Ordening en zijn mij overigens op dit ogenblik niet bekend. Het in de vraag gehanteerde begrip "meerwaarde" lijkt mij in deze context dan ook niet volledig in overeenstemming met de realiteit.
3. De compensatie is momenteel nog in onderzoek bij de administratie die in samenspraak met de stad Halle een voorstel zal uitwerken.
4. Het is voorbarig op het huidige ogenblik reeds van planschade te gewagen. De loutere wijziging van

een bestemming van het gewestplan brengt op zich niet steeds een planschade-eis mee. Finaal wordt het bedrag door de bevoegde rechtbank bepaald.

Vraag nr. 188 van 8 mei 1996 van de heer JAN PENRIS

Grensoverschrijdende binnenvaartproblemen – Kanaal Seine-Nord

In het licht van de nieuw verworven verdragsbevoegdheid van Vlaanderen werden en worden belangwekkende gesprekken gehouden tussen de minister en zijn Nederlandse collega van Rijkswaterstaat met betrekking tot grensoverschrijdende verkeersaangelegenheden.

Ook met onze Franse zuiderburen bestaan er grensoverschrijdende problemen. We denken daarbij aan de dringende noodzaak om bijvoorbeeld het Seine-Nordkanaal op duwvaartgabariet te brengen. Het heeft immers geen zin om de binnenvaartstop van Kortrijk weg te werken, als verder zuidwaarts geen werken worden ondernomen om het Parijse hinterland even grootschalig te ontsluiten.

Welke initiatieven werden met betrekking tot deze problematiek reeds genomen naar en met de bevoegde Franse instanties?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het wegwerken van de binnenvaartstop in Kortrijk niet mag worden verward met het project Seine-Nord in Frankrijk.

Het wegwerken van de binnenvaartstop in Kortrijk past in het raam van de modernisering van het Vlaams waterwegennet op 1.350 ton (klasse IV), in casu op de Leie en de Grensleie. Voor dit project op de Grensleie werd op 3 februari 1982 een akkoord gesloten met Frankrijk om de Grensleie, die tussen Armentières en Menen gemeenschappelijk is tussen België en Frankrijk, te moderniseren op het 1.350 ton gabarriet.

De modernisering van de Leie tussen Menen en Kortrijk zelf, alsook de modernisering van de Deule tussen Rijsel en de Belgische grens, zijn het logische uitvloeisel van dit akkoord dat de modernisering van het gehele traject tussen Rijsel en Gent, via de Deule, Grensleie en Leie, op 1.350 ton gabarriet beoogt. Hiervoor werd trouwens in 1985 door de toenmalige Europese Gemeenschap een krediet toegekend van 5,5 miljoen ECU voor België en van 2,8 miljoen ECU voor Frankrijk. De werken op de Deule in Frankrijk zijn door Frankrijk uit te voeren alsmede die op de Grensleie, met uitzondering van een korte doortocht in Wervik en een iets langere doortocht in Komen (Waals Gewest). De belangrijke doortocht van Kortrijk blijft nog op 300 ton gabarriet (klasse I), hoewel door het instellen van eenrichtingsverkeer sedert vier jaar schepen tot 800 ton

(klasse II à III) doorgang krijgen. Deze schepen hebben overigens geen problemen in de doortochten van Wervik en Komen.

In Frankrijk zelf stelt de vaart met 1.350 ton-schepen op de Deule stroomaf- en stroomopwaarts van Rijsel geen enkel probleem meer en evenmin op het kanaal op groot gabariet (3.000 ton) tussen Valenciennes en Duinkerke.

Het project Seine-Nord is een Frans project dat de verbinding beoogt tussen de bekkens van de Seine en de Oise, tussen Compiègne en het voornoemde kanaal tussen Duinkerke en Valenciennes. De huidige verbinding tussen beide bekkens gebeurt via het "Canal de St. Quentin" van het begin van de 19de eeuw op 300 ton gabariet, of voornamelijk via het "Canal du Nord" daterend van de 20ste eeuw, doch op een zeer specifiek gabariet waar de "Kempenaars" van de klasse II niet kunnen doorvaren, maar waarvan iets langere en minder brede konvooien, zoals bijvoorbeeld twee aaneengekoppelde spitsen (2 x 300 ton) wel kunnen gebruik maken.

Er is dus een discontinuïteit tussen het bekken van het noorden, waar de vaart met 3.000 ton mogelijk is, en het bekken van de Oise, waar zeker schepen tot 2.000 ton doorvaren. Na het uitvoeren van een economische studie gebaseerd op trafiekvoorspellingen in 1990-1991 en na herhaalde besprekingen en raadplegingen in 1993-1994, heeft de Franse minister van Uitrusting en Vervoer op 4 april 1995 beslist om de nieuwe waterwegverbinding tussen het Seinebekken en het bekken van het Noorden te bestuderen. Het voorgestelde gabariet is van de klasse Vb (4.400 ton), met 3,00 m diepgang en 7,00 m vrije hoogte onder de bruggen en overtreft dus zowel het huidige gabariet van het bekken van het Noorden, als dit van de Oise. Daaruit volgt dat stroomop- en stroomafwaarts van de nieuwe verbindingen aanpassingen noodzakelijk zullen zijn.

Er is voor de verscheidene stappen m.b.t. de studie en het overleg in Frankrijk een timing opgemaakt die moet leiden tot een definitieve beslissing (Déclaration d'Utilité Publique) in het tweede semester van 1999 en tot realisatie en indienststelling in de periode 1999-2007.

Hoewel er dus geen volledige zekerheid bestaat dat Frankrijk het Seine-Nord-project uitvoert, houdt de Vlaamse overheid met deze eventualiteit rekening. Vlaanderen heeft immers in de noord-zuidverbindingen binnen West-Europa een strategische positie, en aan het doortrekken van Seine-Nord op hetzelfde gabariet in de richting van onze zeehavens kunnen belangrijke voordelen verbonden zijn, zowel voor onze industrie als voor onze zeehavens zelf. Wij moeten dus door het uitvoeren van economische en technische studies, in overleg met Wallonië en Frankrijk trachten uit te maken welke meerwaarden er voor ons aan dit project verbonden zijn en langs waar, op welke manier en met welke timing, dergelijk project in Vlaanderen het beste wordt gerealiseerd. Ik heb voor het uitvoeren van een dergelijke studie bij de Europese Unie een subsidie

aangevraagd. Bij het indienen van dit studieproject en bij het opstellen ervan zijn Franse en Waalse afgevaardigden betrokken. Hoewel het wegwerken van de binnenvaartstop van Kortrijk niet rechtstreeks met Seine-Nord verband houdt, werd er bij het opstellen van de plannen rekening mee gehouden dat, vermits de Leie één van de te onderzoeken alternatieven is, ook duwvaartkonvooien van klasse Vb gabariet (4.400 ton) de doortocht van Kortrijk, zij het met alternatieve doorvaart, moeten kunnen gebruiken. Bovendien zijn ook de op de Grensleie herbouwde sluizen voor dit type duwbakken geschikt.

**Vraag nr. 189
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 142
van 8 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 630

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

**Vraag nr. 74
van 30 april 1996
van de heer FILIP DEWINTER**

Geschreven pers – Subsidies

Kan de minister mij een overzicht geven, per krant, van de subsidies van de Vlaamse regering aan de geschreven pers (zowel rechtstreekse steun als steun door middel van het plaatsen van betaalde advertenties) voor de jaren 1993, 1994 en 1995 ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag deel ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger de subsidies mee voor de jaren 1993-1995, uitbetaald in het kader van de wet van 19 juli 1979 tot behoud van de verscheidenheid in de opiniedagbladen.

1993	Rechtstreekse steun
Het Belang van Limburg	3.757.623 fr.
Gazet van Antwerpen – Gazet van Mechelen	3.757.623 fr.
Het Laatste Nieuws – De Nieuwe Gazet	3.757.623 fr.
Het Volk – De Nieuwe Gids	3.757.623 fr.
De Morgen – Vooruit – De Antwerpse Morgen	16.259.343 fr.
De Financieel Economische Tijd	1.252.541 fr.
1994	Rechtstreekse steun
Het Belang van Limburg	3.757.623 fr.
Gazet van Antwerpen – Gazet van Mechelen	3.757.623 fr.
Het Laatste Nieuws – De Nieuwe Gazet	3.757.623 fr.
Het Volk – De Nieuwe Gids	3.757.623 fr.
De Morgen – Vooruit – De Antwerpse Morgen	16.259.343 fr.
De Financieel Economische Tijd	1.252.541 fr.
1995	Rechtstreekse steun
Het Belang van Limburg	4.759.656 fr.
Gazet van Antwerpen – Gazet van Mechelen	4.759.656 fr.
Het Laatste Nieuws – De Nieuwe Gazet	3.173.104 fr.
Het Volk – De Nieuwe Gids	3.173.104 fr.
De Morgen – Vooruit – De Antwerpse Morgen	15.674.824 fr.
De Financieel Economische Tijd	1.586.552 fr.

Daarnaast kan ik nog meedelen dat de groep "De Standaard – Het Nieuwsblad – De Gentenaar" geen aanvraag tot rechtstreekse steun heeft gedaan gedurende deze jaren.

De steun door middel van het plaatsen van betaalde advertenties valt onder de bevoegdheid van de minister-president.

Vraag nr. 75
van 30 april 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bebossingspremie landbouwgronden – Prognoses

Onlangs besliste de Vlaamse regering een subsidie toe te kennen aan landbouwers die hun gronden bebossen. Naar verluidt zou dit jaarlijks een bebossing van 1.000 tot 2.000 hectare kunnen teweegbrengen.

Op basis van welke gegevens wordt zo'n schatting berekend ?

Bestaat er ook een schatting waarin de vooruitzichten per provincie of per regio worden gemaakt ?

Antwoord

De gegevens die worden vermeld zijn wellicht afkomstig uit het programma dat door Vlaanderen in het kader van de Europese verordening 2080/92 inzake de bebossing van landbouwgronden reeds in 1994 aan de Europese Commissie werd voorgelegd.

De afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) ligt aan de oorsprong van de aldaar ingeschatte bebossingscijfers op landbouwgronden : namelijk 10.000 hectare voor de periode 1994-1998. Deze administratie ressorteert echter onder de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 76
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE

Euregio Televisie – Zenderkoppeling

Op 1 maart laatstleden startte een samenwerkingsverband tussen de niet-openbare regionale TV AVS en de Zeeuws-Vlaamse ZVT, onder de naam Euregio Televisie. Het programma wordt eenmaal per week gemaakt en van maandag tot vrijdag herhaald van 18.00 uur tot 18.30 uur. Om de uitzendingen te maken zijn het Zeeuws-Vlaamse en het Vlaamse kabelnet van Zekatel en Teve-Oost aan elkaar gekoppeld. Hierdoor zal Euregio Televisie 340.000 kabelabonnees bereiken : 300.000 in Oost-Vlaanderen en 40.000 in Zeeuws-Vlaanderen. De financiering van de Nederlands-Belgische regionale televisie gebeurt door reclame-inkomsten en door een subsidie van de Europese Unie

1. Is het toegelaten om kabelnetten grensoverschrijdend met elkaar te verbinden ?
2. Dienen dergelijke samenwerkingsovereenkomsten qua abonnees ook te voldoen aan de 15 %-regel die voor de aflijning van de zendgebieden geldt ?
3. Is het toegelaten om via een regionale TV-omroep grensoverschrijdende reclame te verspreiden ? Geldt het begrip "streekgebonden reclame" voor het zendgebied van AVS/ZVT ?
4. Is de minister van oordeel dat voor dergelijk "experiment" een vergunning aangewezen is en op basis van welk artikel van de gecoördineerde wetten kan dit gebeuren ?

Antwoord

Op 1 maart 1996 ging bij wijze van experiment een samenwerkingsverband van start tussen de Zeeuws-Vlaamse Stichting ZTV en de regionale omroep AVS omtrent het voorbereiden, opzetten en realiseren van grensoverschrijdende televisie met regionaal karakter. Eén keer per week wordt van 18.00 u. tot 18.30 u. een soort magazine onder de naam Euregio Televisie uitgezonden (enkel nieuwsitems uit de afgelopen week over beide streken, vergelijkende grensoverschrijdende benadering van een bepaald thema, kalender). Dit programma wordt van maandag tot vrijdag van 18.00 uur tot 18.30 uur herhaald. Daarnaast wordt dagelijks om

18.30 uur het "gewone" AVS-programma uitgezonden. AVS treedt steeds op als zendgemachtigde en draagt de eindverantwoordelijkheid van beide programma's. AVS deelt mij mee dat het experiment eind juni als dusdanig wordt stopgezet en dat men terugkeert naar het oorspronkelijke uitzendschema. Binnen de programma's en de 80 %-regel zal worden getracht af en toe items uit Zeeuws-Vlaanderen in te brengen.

Wat de concrete vragen betreft, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger het volgende meedelen.

Het hele programma van AVS wordt doorgegeven op een kanaal van het Cai-net van Zekatel in Zeeuws-Vlaanderen. Blijkbaar gebeurt dit via een kabelnetverbinding waardoor reeds enkele jaren de programma's van de regionale omroep gedeeltelijk in Zeeuws-Vlaanderen werden doorgegeven. Het doorgeven van dit omroepprogramma in Zeeuws-Vlaanderen moet dan ook vanuit de Nederlandse regelgeving worden benaderd.

Het zendgebied van AVS is vastgesteld conform de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 27 mei 1992 betreffende de erkenning van niet-openbare regionale televisie-omroepen en bestaat uit de administratieve arrondissementen Gent, Oudenaarde en Eeklo. Vanuit het standpunt van de Vlaamse regelgeving verandert het doorgeven van het programma in Nederland dit zendgebied niet. Er bestaat derhalve geen zendgebied AVS/ZTV. In principe geldt voor de beoordeling van de streekgebonden reclame het AVS-zendgebied als uitgangspunt. AVS bevestigt mij dat er geen Zeeuws-Vlaamse reclame werd uitgezonden.

Het Euregioproject is opgezet naar aanleiding van een Europees ondersteuningsprogramma.

Vraag nr. 77
van 7 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebestrijding – Maatregelen

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 137
van 7 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 627

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Vraag nr. 78
van 7 mei 1996
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Lokale radio's Zele – Vergunningsbeleid

Onlangs verleende de minister een zendvergunning aan de lokale radio Exact, met standplaats in Zele. Deze radio zendt uit op de frequentie 104,3 FM. Dit betekent dat er momenteel twee lokale radio's actief zijn in Zele.

Dit is opmerkelijk. Immers, reeds in 1993 diende Radio Diva een erkenningsaanvraag in, eveneens voor het zendgebied Zele. De minister antwoordde toen dat er in Zele geen plaats is voor twee lokale radio's.

De initiatiefnemers menen dat partijpolitieke redenen aan de basis liggen van deze beslissingen.

1. Waarom werd de erkenningsaanvraag van Radio Diva in 1993 geweigerd ?
2. Waarom is er nu ineens wel plaats voor twee lokale zenders in Zele ?
3. Spelen er partijpolitieke redenen in dit dossier ?

Antwoord

1. Sedert de afkondiging van het decreet van 7 november 1990 houdende organisatie en erkenning van lokale radio's (nu titel III, hoofdstuk I van de gecoördineerde decreten) en het daarbij horende uitvoeringsbesluit (besluit van de Vlaamse regering van 24/07/1991 betreffende de erkenning van lokale radio's) werd er binnen de Vlaamse Gemeenschap geen enkele nieuwe lokale radio erkend.

De aanleiding hiervoor was dat heel wat erkende lokale radio's grote moeilijkheden ondervonden om storingsvrij uit te zenden binnen hun theoretische zendbereik van een straal van 8 km. In die omstandigheden was het dan ook niet verantwoord om nog nieuwe erkenningen toe te staan.

Voor nieuwe erkenningaanvragen is trouwens een bindende procedure vastgesteld via artikel 3 van het bovenvermelde besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1991. Deze procedure moet worden afgekondigd in het Belgisch Staatsblad. Dergelijke procedures werden dus nog niet ingesteld.

2. Lokale radio Exact is geen nieuwe erkenning, maar het betreft de verhuizing van de lokale radio van Waasmunster naar Zele. Deze procedure werd volledig via administratieve weg afgehandeld, rekening houdende met de ter zake geldende gemeenschaps- en federale regelgeving. De Raad voor Lokale Radio's bracht hierover ook gunstig advies uit. De verhuizing werd, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 10 januari 1992 betreffende de klankradio-omroep in frequentiemodulatie in de band 87.5

MHz – 108 MHz, gecoördineerd met de andere gemeenschappen en met het buitenland.

De aanleiding voor de verhuizing van radio Exact naar grondgebied Zele (aan de grens met Hamme en op beperkte afstand van Waasmunster) was de beëindiging van de huurovereenkomst in Waasmunster. De VZW diende verschillende voorstellen voor een nieuwe uitzendplaats in. Enkel het voorstel voor Zele-Durme was technisch inpasbaar in het huidige frequentieplan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat :

- het hier een louter administratief dossier betreft ;
- het geen nieuwe erkenning betreft. Radio Exact verhuisde samen met zijn frequentie 104.3 MHz van Waasmunster naar Zele. De frequentie 104.3 MHz is eigenlijk een frequentie die in principe slechts beperkte uitzendmogelijkheden biedt. De radio werd hierover trouwens door de administratie geïnformeerd ;
- aan geen enkele sedert 1991 ingediende erkenningsaanvraag een gunstig gevolg is gegeven. Het Vlaamse lokale-radiolandschap is hiervoor te verzadigd.

Vraag nr. 79
van 7 mei 1996
van de heer JOS DE MEYER

VLAM – Kwaliteitslabel hormonenvrij vlees

Als reactie op het wantrouwen van de consument tegenover het gebruik van vlees, doken in slagerijen en distributieketens labels op die de consument ervan moeten overtuigen dat hij te maken heeft met hormonenvrij vlees.

De promotie van het rundvlees in Vlaanderen gebeurt door de VLAM (Vlaamse Dienst voor Agro-marketing). Sedert 1993 verstrekt de VLAM langs de VZW Procobeef het kwaliteitslabel EKR (Europees Kwaliteitsrundvlees – European Quality Beef) van de Europese Unie aan hormonenvrij rundvlees van hier.

1. Wat is de zin van deze labels, daar er toch een totaal verbod voor het gebruik van hormonen geldt ?
2. Wat is de kostprijs voor het verkrijgen van het EKR-label ? Is er een prijsgarantie vastgesteld voor de fokker van hormonenvrij vlees ?
3. Is er al een evaluatie van het gebruik van deze labels gebeurd door de VLAM, en zo ja wat zijn de resultaten ervan ?
4. Hoe zal men het geschokte vertrouwen van de consument opnieuw herstellen ? Worden er initiatieven ter zake voorbereid ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buiten-

lands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar het antwoord van de minister-president, die bevoegd is voor het Vlaams Landbouwpromotiebeleid.

Vraag nr. 80
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 142
van 8 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 630

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 78
van 30 april 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Gedeputeerde – Bevoegdheid

In de provincies ressorteert het toezicht op de naleving van wetten, decreten en besluiten bij de provinciegouverneur, terwijl de bestendige deputatie het dagelijks bestuur van de provincie voert en instaat voor de uitvoering van de beslissingen van de provincieraad.

De provincies kunnen dus op een aantal gebieden waarvoor zij bevoegd zijn, eigen reglementeringen uitvaardigen en opleggen.

Kan een gedeputeerde, bevoegd voor een materie waarvoor in de provincie geen duidelijke reglementering bestaat, zonder goedkeuring van de provincieraad de gemeenten verplichten tot het opvolgen van een door deze gedeputeerde genomen beslissing ?

Door welke instanties kunnen verbodsmaatregelen worden uitgevaardigd die betrekking hebben op het leefmilieu, zoals bijvoorbeeld een verbod om nog langer afval te verbranden in allesbranders ?

Antwoord

De eerste vraag van de Vlaamse Volksvertegenwoordiger heeft betrekking op de uitvoering van een door een lid van de bestendige deputatie genomen beslissing.

Artikel 106, vierde lid, van de Provinciewet voorziet in de mogelijkheid in hoofde van de bestendige deputatie om één van haar leden te belasten met de uitvoering van zowel haar eigen beslissingen als die van de provincieraad.

Met andere woorden, voornoemd artikel heeft enkel betrekking op de uitvoering van een door de bestendige deputatie (of door de provincieraad) genomen beslissing, en niet op de uitvoering van een door een gedeputeerde genomen beslissing.

De bestendige deputatie kan zijn bevoegdheden als beraadslagend orgaan immers slechts op een collectieve wijze uitoefenen, dat wil zeggen, dat geen enkel lid van de bestendige deputatie een persoonlijke beslissingsbevoegdheid heeft.

Het antwoord op de tweede vraag, met name welke instanties verbodsmaatregelen kunnen uitvaardigen die betrekking hebben op het leefmilieu, behoort tot de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

**Vraag nr. 79
van 30 april 1996
van de heer CARL DECALUWE**

Vorrangsregels sociale huisvesting – Meldingsplicht

Artikel 5, § 1, 5e lid van het sociale-huurbesluit bepaalt dat een erkende vennootschap kan beslissen om voorrang te geven aan kandidaat-huurders die ten minste drie jaar inwoner zijn van de gemeente waar de toe te wijzen woning gelegen is, ofwel aan personen die ten minste drie jaar in het werkgebied van de sociale huisvestingsmaatschappij wonen en verblijven of er ten minste drie jaar verbleven hebben gedurende een periode van zes jaar voor de toewijzing.

De erkende vennootschap die deze voorrangsregels toepast moet deze beslissing kenbaar maken aan alle kandidaat-huurders ingeschreven in het register, omdat een dergelijke beslissing wijzigingen kan veroorzaken in de wachtlijst. De erkende vennootschap moet deze beslissing van het toepassen van de voorrangsregels tevens kunnen herzien binnen een termijn van 12 maanden.

1. Welke houding wordt er aangenomen wanneer blijkt dat een erkende vennootschap de betrokken voorrangsregels toepast, maar verzuimd heeft alle huurders op de hoogte te brengen? Gelden voor dergelijke gevallen verzachtende omstandigheden?
2. Is een termijn van 12 maanden niet te kort en moet die, gezien de weerslag op de volgorde van de ranglijst, niet worden verlengd?

Antwoord

1. Het sociale-huurbesluit voorziet niet in verzachtende omstandigheden voor de kandidaat-huurders die niet op de hoogte werden gebracht van de beslissing van de raad van bestuur van een sociale huisvestingsmaatschappij. De niet-naleving van de meldingsplicht heeft dan ook geen directe invloed op de plaats op de wachtlijst.

De kandidaat-huurder die wordt benadeeld door een dergelijke beslissing van de raad van bestuur, kan daartegen eventueel beroep aantekenen bij de toezichthoudende overheid en, in laatste instantie, bij de Raad van State. De beroepstermijnen lopen pas vanaf het ogenblik waarop de kandidaat-huurder kennis heeft gekregen van de beslissing. Daarenboven begaat de sociale huisvestingsmaatschappij een fout: het foutief verzuim, dat bestaat in de niet-naleving van de wettelijke informatieverplichting, stelt de aansprakelijkheid van de sociale huisvestingsmaatschappij aan de orde. De kandidaat-huurder kan voor de eventueel geleden schade schade-loosstelling eisen bij de burgerlijke rechtbanken.

2. Aangezien deze optionele prioriteit pas sinds 1 januari 1995 van kracht werd, is de termijn te kort om nu reeds een evaluatie te maken van de gevolgen van de toepassing ervan.

**Vraag nr. 89
van 30 april 1996
van de heer JULIEN DEMEULENAERE**

Wederverkoop sociale woning – Schadevergoeding

Meerdere eigenaars van sociale woningen en sociale kavels zijn bereid om hun eigendom na verloop van jaren te verkopen, dit om diverse redenen.

Zo werden in 1994 35 volkswoningen, kleine landeigendommen en sociale kavels teruggekocht. Er werden 749 aanvragen gedaan om woongelegenheden en sociale kavels te verkopen.

Een belangrijke belemmering bij de verkoop van sociale woningen ligt uiteraard bij de schadeloosstelling die wordt geëist bij voortijdige wederverkoop. Deze schadeloosstelling, die veelal 400.000 frank bedraagt, draagt er dus toe bij dat minder sociale woningen te koop worden gesteld.

1. Hoeveel sociale woningen werden in 1994 en in 1995 wederingekocht door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM)?
2. Hoeveel aanvragen tot verkoop van sociale woningen werden toegestaan in 1994 en 1995?
3. Wordt de clause die toelaat tot 25 percent van de verkoopprijs te eisen als vergoeding bij niet-naleving van het beding van niet-vervreemding, steeds toegepast?
4. Wat is het totale bedrag door de maatschappijen geëist in 1995 als vergoeding bij niet-naleving van

het beding vermeld in vraag 3, voor woningen ?
Over hoeveel woningen gaat het daarbij ?

5. Blijkt de vigerende termijn van 20 jaar die geldt voor de schadeloosstelling – en die vaak de eigenaars ervan weerhoudt een nieuwe woning te bouwen – niet te lang te zijn ? Is een inkorting tot bijvoorbeeld 15 jaar niet aangewezen ?

Antwoord

In de eerste plaats wil ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop wijzen dat een sociale koopwoning door het doorverkopen haar sociaal statuut verliest, aangezien steeds wordt doorverkocht aan de hoogst biedende en die behoort niet per definitie tot de oorspronkelijke doelgroep van de sociale eigendomssector.

De door de VHM geëiste schadeloosstelling heeft net tot doel de naleving van de verbintenissen kracht bij te zetten die de koper bij de oorspronkelijke aankoop heeft aangegaan, en die onder meer tot doel hebben de woning gedurende 20 jaar in de sociale sector te houden. Indien de eigenaar, om welke reden dan ook, toch zijn woning binnen een termijn van 20 jaar vanaf de datum van de koopakte wil verkopen – en dit gebeurt uiteraard steeds tegen marktprijs – dan is het de bedoeling van de daarbij verschuldigde schadeloosstelling het gedeelte te recupereren dat het Vlaams Gewest in de sociale koopwoning heeft geïnvesteerd en dat niet werd doorverrekend aan de oorspronkelijke koper. Dat kan dan opnieuw worden geïnvesteerd in de sociale huisvestingssector.

Stellen dat die schadeloosstelling verhindert dat sociale koopwoningen te koop worden gesteld, is dus een verdraaiing van de feiten.

Vervolgens moet er worden gesteld dat de VHM zelf geen woning terugkoopt. Het zijn haar erkende vennootschappen die oorspronkelijk als maatschappij-verkoper optraden die ook de wederinkoop of terugkoop realiseren. De raad van bestuur van de VHM beoordeelt evenwel steeds de aanvragen die door de vennootschappen worden ingediend.

Ook valt er nog op te merken dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen wederinkoop (gedurende de eerste vijf jaar na het verlijden van de akte en tegen de prijs bepaald volgens de betrokken beschikkingen van het Burgerlijk Wetboek) en terugkoop (alle andere transacties).

1. In 1994 en 1995 werden respectievelijk 31 en 38 terugkopen en wederinkopen van woningen door de VHM goedgekeurd.

Normaliter worden die goedgekeurde en voorgenomen transacties ook effectief uitgevoerd, hoewel het niet uitgesloten is dat enerzijds verrichtingen om allerlei redenen uiteindelijk toch niet doorgaan, of anderzijds niet in hetzelfde jaar van de goedkeuring gebeuren.

2. Er werden in 1994 en 1995 respectievelijk 749 en 934 aanvragen tot voortijdige wederverkoop goedgekeurd.

3. De clausule in de notariële verkoopakte die de betrokken erkende vennootschap toelaat een schadeloosstelling te eisen, wordt steeds toegepast. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden van strikt sociale aard kan door de raad van bestuur van de VHM hiervan op gemotiveerd verzoek worden afgeweken. In 1994 en 1995 gebeurde dit eenmaal.

In de akte type '75 en '82 en VHM '90 werd de schadeloosstelling bepaald op 25 à 100 % van de oorspronkelijke verkoopprijs ; in de akte type '92 en '93 op 20 % van de oorspronkelijke verkoopprijs met een maximum van 400.000 frank.

4. In 1995 werd door de betrokken erkende vennootschappen bij de VHM een totaal bedrag van schadeloosstellingen van afgerond 90 miljoen frank gestort. Het gaat om 271 verrichtingen.
5. Teneinde de bestemming van volkswoningen in de tijd te waarborgen, worden aan de kopers en hun rechthebbenden bepaalde verplichtingen opgelegd inzake onder andere het zelf bewonen, het niet-verhuren, het niet-verkopen en dit voor een periode van 20 jaar vanaf de dag *na* of de dag *van* het verlijden van de verkoopakte, naargelang het type van de gebruikte modelakte.

De in de akte en eventueel in het bijbehorende bestek opgenomen maatregelen tot beteugeling van de inbreuken op deze verplichtingen, ongeacht of deze inbreuken vrijwillig of onvrijwillig zijn, strekken ertoe te beletten dat verkochte woningen geweld of ongewild een opbrengst- of beleggingsvoorwerp worden, althans binnen de voorgestelde periode van 20 jaar. Bij inbreuk wordt beoogd door middel van de in de akte ingebouwde maatregelen dat de financiële lasten door de gemeenschap gedragen, alsmede de eventueel ontstane meerwaarden, geheel of gedeeltelijk terugvloeien naar het werk van de volkshuisvesting om opnieuw te worden geïnvesteerd.

De periode van 20 jaar werd ingevoerd in 1975, na het bereiken van een consensus tijdens besprekingen ter zake in de werkgroep bestaande uit ambtenaren en vertegenwoordigers van erkende vennootschappen.

In 1992 werd bij de harmonisatie van de bestaande verkoopakten van de ex-nationale instellingen (Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en Nationale Landmaatschappij) opnieuw bij consensus in een werkgroep "ad hoc" overeengekomen de verbintenistermijn van 20 jaar te behouden. Een inkorting van deze termijn leek niet aangewezen.

Vraag nr. 90 van 7 mei 1996 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebestrijding – Maatregelen

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 137
van 7 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 627

Gecoördineerd antwoord

1. Algemeen kader armoedebeleid

De Vlaamse regering heeft Leo Peeters aangewezen als coördinerend minister voor sociale integratie. Dit beleid krijgt evenwel in de verschillende departementen concreet vorm. Specifiek voor de opvolging van het Algemeen Verslag over de Armoede werden de Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding (VICA) en haar themawerkgroepen ingeschakeld. Deze hebben de opdracht gekregen om de beleidsaanbevelingen uit het Algemeen Verslag over de Armoede te vertalen in actievoorstellen. Die vormen meteen de Vlaamse inbreng in de federale interministeriële conferentie Sociale Integratie. In het Sociaal Impulsfonds is armoedebestrijding één van de hoofddoelstellingen; dit krijgt via de lokale besturen vorm op gemeentelijk niveau.

2. Maatregelen en opvolging

Op 22 februari heeft de VICA een eerste reeks actievoorstellen aan de Vlaamse regering voorgesteld. Op 19 maart hechtte de Vlaamse regering haar goedkeuring aan die actievoorstellen. Die worden op dit ogenblik verder uitgewerkt en geconcretiseerd. In het kader van haar opdracht om jaarlijks een vooruitgangsrapport inzake armoedebestrijding op te stellen, heeft de VICA haar eigen actievoorstellen en de beslissing van de Vlaamse regering ter zake als bijlage opgenomen in het zopas afgeronde Vooruitgangsrapport 1995. Concreet gaat het om volgende initiatieven.

Wat de interministeriële conferentie betreft :

- schuldbemiddeling
- humanisering van de uithuiszetting
- gegarandeerde levering van energie en water
- openbaarheid van het OCMW
- campingbewoning
- plaatsing van kinderen
- overheidsopdrachten als hefboom voor tewerkstelling van laaggeschoolden.

Wat de actievoorstellen vanuit VICA betreft :

- zorgverbreding in het lager onderwijs
- het bevorderen van ouderbetrokkenheid en ouderparticipatie (onderwijs)
- facultatieve kosten in het onderwijs
- permanent verblijf op campings
- ondersteuning van een lokaal gezondheidsnetwerk (gezondheidszorg)
- participatie : ondersteuning van organisaties waar armen het woord nemen
- OCMW-werking : informatiebrochure.

In dit rapport wordt op 124 pagina's een overzicht gegeven van de verschillende algemene en sectorale initiatieven inzake armoedebestrijding. Deze maatregelen worden gekaderd in de beleidsopties van de Vlaamse regering, en gespiegeld aan het Algemeen Verslag over de Armoede en aan verschillende adviezen, waaronder dat van de SERV (Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen).

Het rapport is verkrijgbaar bij het secretariaat van VICA dat wordt waargenomen door de afdeling Welzijnsbevordering van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn.

3. Evaluatie

De evaluatie van de maatregelen zal eveneens via VICA verlopen, waar naast de verschillende administraties ook de sectoren en de armenorganisaties vertegenwoordigd zijn. De opdracht jaarlijks een vooruitgangsrapport samen te stellen staat daarvoor garant. Daarnaast is via een voorafname van het Sociaal Impulsfonds in een subsidiëring voorzien van organisaties waar armen het woord nemen. Deze toelage moet hen in staat stellen om de vertegenwoordiging van de doelgroep op te nemen op de verschillende beleidsniveaus, waaronder het Vlaamse. Dit is de meest directe vorm van evaluatie.

4. Bijlagen

- Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding : Vooruitgangsrapport Armoedebestrijding 1995.

(Verkrijgbaar : administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn, afdeling Welzijnsbevordering, tel. 02/507.33.47 – red.)

- Bijkomende antwoorden van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, en de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

De centrale thema's in het hoofdstuk "Recht op Gezondheid" in het Algemeen Verslag over de Armoede (AVA) zijn enerzijds de drempels inzake de toegankelijkheid van de gezondheidszorg en anderzijds het belang van de uitbouw van een aangepast preventief gezondheidsbeleid.

Vanuit mijn bevoegdheidsdomein situeert de ondersteuning van een lokaal gezondheidsnetwerk zich in deze thematiek.

De uitwerking van dit project is in onderzoek.

Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

1. Energie

In haar vergadering van 9 mei 1996 heeft de Vlaamse regering haar principiële goedkeuring gehecht aan het voorontwerp van decreet tot regeling van het recht op een minimale levering van elektriciteit, gas en water. Het voorontwerp zal in de loop van de komende weken voor advies worden voorgelegd aan de SERV en de Raad van State.

Het decreet zal in werking treden na goedkeuring door het Vlaams Parlement.

De doeltreffendheid zal kunnen worden afgeleid uit de evaluatie van het aantal afsluitingen bij gezinnen die in financiële moeilijkheden verkeren.

2. *KO-beleid (kleine ondernemingen)*

In het kader van de verbetering van de kwaliteit van de stedelijke leefomgeving werden vanuit het KO-beleid concrete maatregelen geïnitieerd, namelijk inbreidingssteun als deelsteun van expansiesteun.

De Vlaamse regering sprak hierover op 19 maart 1996 haar goedkeuring uit. Concreet betekent dit dat een kleine onderneming die zich integreert in een stedelijk gebied waar reeds eerder economische activiteit plaatsvond, mits het respecteren van alle wettelijke verplichtingen en het vooraf halen van de nodige vergunningen, economische inbreidingssteun kan krijgen bovenop de normale expansiesteun. De integratie moet evenwel gebeuren in een leegstand pand en/of op een vervallen terrein dat minstens drie jaar aan economische of handelsactiviteiten onttrokken is geweest. Het dient bovendien te gaan om een andere activiteit dan die welke er voorheen werd uitgeoefend, door een nieuwe initiatiefnemer. De toepassingsrichtlijnen Expansie zullen ondergeschikt zijn aan het gemeentelijk beleid ter zake (veiligheidsbeleid, stedelijk vervoersplan, verkrottingsbeleid, ...) en het vergunningenbeleid, en mogen niet meebrengen dat vroegere "onfrisse praktijken" worden geregulariseerd. Deze maatregel is in werking getreden op 1 april jongstleden.

De evaluatie zal gebeuren op basis van het aantal en de aard van de aanvragen ter gelegenheid van de opmaak van het jaarverslag van de pararegionale Fondsen Economische Expansie.

3. *Impulsgebiedenbeleid*

Hoewel armoedebestrijding op zich geen deel is van het impulsgebiedenbeleid, werden in het kader hiervan een aantal projecten goedgekeurd die ertoe kunnen bijdragen de armoede te bestrijden.

Aan de volgende projecten werd aldus steun verleend door de **Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij (GOM) Antwerpen**.

Actie	Promotor	Impulssteun
a. impulsregio Heist-op-den-Berg :		
- opleiding laaggeschoolde werklozen	Centrum basiseducatie	1.500.000
- leerwerkatelier	OCMW Heist-o-d-Berg	4.199.600
	Totaal	5.699.600
a. impulsregio Rupelstreek :		
- opleiding & tewerkstelling kansarmen	OCMW Boom	3.677.000
- beschermde werkplaats Boom	Intercommunale Medico-Soc. Inst. Rupelstreek	6.751.000
	Totaal	10.428.000

In beide impulsregio's werd daarnaast nog voor in totaal 10.080.801 frank steun verleend voor buitenschoolse kinderopvang. Deze actie kan, zij het onrechtstreeks, eveneens een bijdrage leveren tot de armoedebestrijding.

Hierna volgt een overzicht van de steun verleend door de **GOM Limburg** in het kader van de Europese Steunprogramma's (Rechar I, Rechar II en Doelstelling 2 – programma). Rechar I liep over de periode '90-'93 met uitvoering tot 1995 en was gericht op het herstel van de infrastructuur van de mijncités en de beroepsopleidingsinfrastructuur. Rechar II loopt over de periode '94-'97 met uitvoering tot 1999, en de projecten die in dit kader reeds uitgevoerd, gereserveerd of gepland zijn, zijn gericht op de renovatie van de infrastructuur van de mijncités.

In het Rechar II-programma zitten opleidingsacties voor welomschreven risicogroepen op de arbeidsmarkt. Er kunnen opleidingsprojecten worden uitgevoerd voor :

- de risicogroepen op de arbeidsmarkt in het mijngebied (migrantenjongeren en vrouwen) ; er is voor de periode 1995-1997 een totaal ESF-bedrag (Europees Sociaal Fonds) van 45,6 miljoen frank beschikbaar voor dergelijke opleidingen ;
- migranten en laaggeschoolden in het kader van de opleidingsprojecten in de bouwsector die gecombineerd worden met de uitvoering van renovatiewerken in de mijncités ; er is voor de periode 1995-1997 een totaal ESF-bedrag van 17,4 miljoen frank beschikbaar voor dergelijke opleidingen.

Het huidige Doelstelling 2-programma is, in tegenstelling tot het vroegere Doelstelling 2-programma, sterker gericht op de vraag naar arbeid. Dit wil zeggen dat er groter belang gehecht wordt aan :

- opleidingen van werknemers ter voorkoming van kwalificatie-veroudering met het risico van verlies van job als gevolg ;
- opleidingen in knelpuntberoepen, met andere woorden opleidingen waarvoor er vacatures zijn die niet ingevuld kunnen worden uit het reservepotentieel op de arbeidsmarkt ;
- opleidingen van recentelijk ontslagen werknemers.

De **GOM-Vlaams-Brabant** heeft gedurende de periode 1991-1993 in Vlaams-Brabant een aantal Vlaamse en Europese steunprogramma's inzake streekontwikkeling opgestart : het 5b-programma en het Leader-programma van de Europese Commissie voor het Hageland en het Vlaamse Impulsprogramma voor het Hageland en de Zennevallei. De concrete uitvoering van deze programma's is nog aan de gang. Via deze programma's werd aanzienlijke financiële steun ter beschikking gesteld van beide Vlaams-Brabantse minder ontwikkelde regio's (5b : 482 miljoen frank Europese steun, Leader : 34,6 miljoen frank Europese steun, Impuls : 285,6 miljoen frank Vlaamse steun voor Hageland, 131,6 miljoen frank voor de Zennevallei).

Deze steunprogramma's waren gericht op streekontwikkeling in brede zin, met de bedoeling de subregio's impulsen te geven teneinde hun sociaal-economische ontwikkelingsachterstand weg te werken. Zoals reeds vermeld kan men derhalve stellen dat streekontwikkeling onrechtstreeks gericht is op armoedebestrijding, zonder dat dit het expliciete uitgangspunt van de projecten is.

In het impulsprogramma werden wel drie projecten uitgevoerd met het rechtstreekse oogmerk van armoedebestrijding : met name de projecten Tamka (Toelichting naar de Arbeidsmarkt voor Kansarmen) en Basiseducatie voor het Hageland, en ATO (Alternerende Tewerksstelling en Opleiding) in de Zennevallei. Deze projecten werden geïnspireerd door de ervaring dat er in de betreffende subregio's een gebrekkige instroom was van risicogroepen (kansarmen, migranten, volwassenen met een lage opleiding) in de arbeidsmarkt. Bedoeling van de projecten was de kansen op een duurzame tewerksstelling van deze kansarmen te vergroten door het aanbieden van counselling, begeleiding en bemiddeling, gekoppeld aan beroepsopleiding, herscholing en algemene vorming.

De budgetten van deze projecten bedroegen (100 % gesubsidieerd) :

Tamka :	6 miljoen frank
Basiseducatie :	12 miljoen frank
ATO :	2,7 miljoen frank.

Rechar I

(vorig programma : 1990-1993, uitvoering tot 1995)

Maatregel 2 – Herstel infrastructuur mijnicités

– Uitgetrokken : 240,82 miljoen fr.

Op de totale kosten van het project werd een conventiesteen van 65 % toegekend, wat globaal voor de onderstaande projecten neerkomt op een steun van 619.855.891 frank. Daar komt de EFRO-steun (Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling) nog bovenop.

– Uitgevoerd	Kosten	EFRO-steun
Verbreiding overbrugging Winterslag Noordlaan	15.560.232	3.890.058
Renovatie Waterschei, deel I	36.810.260	9.202.565
Wegen- en rioleringswerken Kolderstraat	41.047.080	10.261.770
Dorpskernherwaardering Zolder-Centrum I + II	30.803.795	7.500.000
Renovatie mijnicité Meulenbergh	145.093.511	36.273.377
Heusden Paquaylaan	27.512.529	6.878.132
Lindeman	45.294.268	11.323.567
Omgevingswerken Zwartberg-Zuid	10.373.616	2.593.404
Renovatie gedeelte Vennestraat	10.477.412	2.619.353
Renovatie tuinwijk Waterschei deel II	45.595.868	11.398.967
Omgevingswerken Waterschei	55.818.650	1.954.663

– Uitgevoerd	Kosten	EFRO-steun
Sloop watertoren tuinwijk Waterschei	669.200	167.300
Dorpskernherwaardering Zolder-Centrum III	18.366.158	4.591.539
Kolderstraat, aanvullend	3.120.000	780.000
Meulenbergh : aanvullend dossier	22.879.000	5.719.750
Verharding achterontsluitingswegen Berkenbos	1.441.397	360.349
Omgevingswerken tuinwijk II Winterslag	39.518.669	9.879.667
Dorpskernherwaardering Zolder-Centrum IV	35.559.565	8.889.890
Afvoerleiding Naaldert	26.256.564	6.564.141
Slopen watertoren Meulenbergh	903.750	225.937
Omgevingswerken opleidingscentrum Beringen	1.689.855	422.464
Herinrichting kiosklein en eeuwfeestplein	9.456.335	2.364.084
Wegen- en rioleringswerken Leysestraat en Ulfortstraat	23.981.260	5.995.315
Wegen- en rioleringswerken Baltisch Kamp	17.312.368	4.328.092
Renovatie tuinwijk Waterschei deel III	66.632.967	16.658.242
Meerwerken renovatie Waterschei deel II	1.820.136	455.034
Omgevingswerken winkelcentrum Koolmijnlaan Beringen	23.501.627	5.875.407
Verkeersleefbaarheid mijnicité Beringen	8.448.919	2.112.230
Wegen- en rioleringswerken P. Paquaylaan	33.341.097	8.335.274
Renovatie tuinwijk Vucht	105.932.375	26.483.094
Renovatie deel Stalenstraat	13.463.465	3.365.866
Omgevingswerken winkelcentrum Koolmijnlaan Beringen	16.771.980	4.192.995
Infrastructuurwerken Nieuw Texas	15.359.000	3.839.750
Tuinwijk Eisden fase I-II	2.811.540	702.885
TOTAAL	953.624.448	238.205.161

Maatregel 3.1 – Beroepsopleidingsinfrastructuur

– Uitgetrokken : 132,24 miljoen fr.

– Uitgevoerd	Kosten	EFRO-steun
Beroepsopleidingscentrum Hoevezavel	23.314.845	11.657.422
Alternatief VZW	16.872.544	8.436.387
Aankoop TIKB Beringen	20.890.000	10.445.000
VDAB-opleiding tertiaire sector	176.153.211	88.076.606
Vizo Genk	19.846.971	8.470.785
Opleidingscentrum Beringen	7.360.220	3.680.110
TOTAAL	264.437.791	130.766.310

Rechar II

(huidig programma : 1994-1997, uitvoering tot 1999)

Maatregel 2.1 – Renovatie infrastructuur mijncités

- Uitgetrokken : 85.500.000 fr.
Nog toewijsbaar : 22.476.002 fr.

– Uitgevoerd of gereserveerd	Kosten	EFRO-steun	Conventie-steun
Nieuwe Kuilenweg Genk	22.564.706	5.641.176	14.230.000
Mechelen aan de Maas (cité)	97.458.521	24.364.630	48.729.261
Kruindersweg-Oude baan*	96.972.767	24.243.192	48.486.384
Beringen : diverse werken*	27.100.000	6.775.000	13.550.000
Meulenberg : omgevingswerken*	3.000.000	750.000	1.500.000
Meulenberg : Saviostraat*	5.000.000	1.250.000	2.500.000
TOTAAL	252.095.994	63.023.998	128.995.645

(* gereserveerd)

Maatregel 2.2 – Sociale infrastructuur mijncités

- Uitgetrokken : 23.625.000 fr.
Nog toewijsbaar : 13.625.000 fr.

– Uitgevoerd of gereserveerd	Kosten	EFRO-steun	Conventie-steun
Wooninformatiecentra	40.000.000	10.000.000	20.000.000
Projecten sociale tewerkstelling*	±60.000.000	±14.000.000	
TOTAAL	100.000.000	24.000.000	20.000.000

(* gepland)

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

In het vooruitgangsrapport van VICA wordt een stand van zaken gegeven tot eind 1995 (p. 72-76).

Voor 1996 worden de in 1995 aangekaarte maatregelen ten uitvoer gebracht :

- in de projecten "zorgverbreding" wordt de prioriteit steeds sterker gelegd bij bestrijding van leerachterstand bij kansarmen in het onderwijs ;
- via het decreet op de ondersteuningscentra voor ouderverenigingen wordt vorming mogelijk voor ouderverenigingen. De VICA-werkgroep Onderwijs pleit ervoor dat hierbij voldoende aandacht zou gaan naar kansarmen en hun behoeften. Deze werkgroep heeft dit thema op zijn programma tot eind

juni 1996 en probeert zelf initiatieven hierin mogelijk te maken ;

- aan het ontwerp-decreet "basisonderwijs" werd een artikel toegevoegd waarin de bevoegdheid van de commissie Laakbare Praktijken wordt uitgebreid en de commissie een meer normerende functie krijgt. De commissie wordt gemachtigd uitspraken te doen over de financiële eisen die door de school aan de leerlingen worden opgelegd. Het ontwerp-decreet zal in het najaar worden besproken in het Vlaams Parlement.

Uiteraard lopen daarnaast de projecten verder die reeds eerder bestonden (onderwijsbeleid aan migranten, het project voor kinderen van trekkende bevolkingsgroepen – zie inventaris VICA).

De genomen maatregelen en de projecten zorgverbreding worden geëvalueerd door het team van professor Heene, onder leiding van dr. J.P. Verhaeghe. Deze evaluatie leidt jaarlijks tot een bijsturing van het beleid.

**Vraag nr. 91
van 7 mei 1996
van mevrouw VEERLE HEEREN**

Toewijzing sociale woning – Co-ouderschap

Voor de toewijzing van sociale woningen werd een hele procedure uitgewerkt. Dat is nodig om die toewijzing op een zo objectief mogelijke manier te laten verlopen. De laatste jaren worden we echter geconfronteerd met een aantal maatschappelijke fenomenen waarvoor de reglementering aangaande de toewijzing van sociale woningen geen antwoord heeft. Een voorbeeld daarvan is het co-ouderschap, waarbij de kinderen bij een echtscheiding eigenlijk aan beide partners worden toegewezen.

In dergelijk geval kan men voor volgende situatie staan. De ouders huren een sociale woning met voldoende ruimte voor twee kinderen. Bij een echtscheiding wordt gekozen voor het co-ouderschap omwille van het welzijn van de kinderen. De vrouw bewoont de sociale woning met ruimte voor twee kinderen. De man heeft geen sociale woning, maar wenst voorrang te krijgen voor een sociale woning met ruimte voor twee kinderen. Op die wijze zouden woningen met voldoende ruimte voor kinderen ook worden toegewezen aan de partner die beide kinderen niet permanent bij zich heeft.

1. Heeft de minister weet van concrete gevallen van co-ouderschap waarbij aan beide ouders een sociale woning werd toegewezen met voldoende ruimte voor de kinderen ?
2. Kan volgens de huidige reglementering in geval van co-ouderschap aan beide ouders een sociale woning met voldoende ruimte voor kinderen worden toegewezen ?

Indien dit juridisch inderdaad mogelijk is, in hoeverre is dit in overeenstemming met de geest van de toewijzingsreglementering ?

3. Is co-ouderschap een reden om een sociale woning bij voorrang aan een van de ouders toe te wijzen ?

Antwoord

1. De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij houdt geen gegevens bij met betrekking tot de toewijzing aan beide ouders van een sociale woning met voldoende ruimte voor de kinderen in geval van co-ouderschap.
2. Artikel 5, § 1, derde lid van het sociale-huurbesluit van 29 september 1994 stelt dat bij het beoordelen van de rationele bezetting voor de toewijzing van een sociale huurwoning rekening kan worden gehouden met kinderen die geplaatst zijn of waarover de kandidaat-huurder een bezoekrecht heeft en die derhalve niet permanent in de woning zullen verblijven.

Aangezien de wet van 13 april 1995 betreffende de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag het begrip bezoekrecht gewijzigd heeft, zal hiermee rekening kunnen worden gehouden in het kader van het bepalen van de rationele bezetting van de woning.

Deze werkwijze is volledig in overeenstemming met de geest van de toewijzingsreglementering, aangezien de bepaling van artikel 5, § 1, derde lid van het sociale-huurbesluit toelaat om bij de bepaling van de nodige ruimte van een sociale huurwoning kinderen mee te tellen die normaliter minder tijd in de woning zullen doorbrengen dan de kinderen die worden opgevoed in een stelsel van co-ouderschap.

3. Co-ouderschap is op zich geen reden voor het verlenen van een prioriteit voor het toewijzen van een sociale huurwoning.

Vraag nr. 92
van 7 mei 1996
van de heer MARCEL LOGIST

Beslissingen lokale huisvestingsmaatschappijen – Beroepsprocedure

De Vereniging van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen publiceert in haar bulletin nummer 16 van maart 1996 (p. 3) een artikel betreffende het statuut van het personeel van een Vlaams-Brabantse vennootschap voor huisvesting en haalt hierin een brief aan van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) waarin gesteld wordt :

"Krachtens een constante rechtspraak van de Raad van State, het Hof van Cassatie, worden de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen beschouwd als administratieve overheden op wie de wetten van de Raad van State van toepassing zijn : hun beslissingen worden beschouwd als administratieve rechtshandelingen die voor dit college kunnen worden aangevochten."

Mag ik uit zulke officiële brief van de VHM afleiden dat een beroep tegen welk besluit dan ook van de raad van bestuur van een erkende lokale of regionale sociale huisvestingsmaatschappij wordt behandeld en beslecht door het ambt van de minister (en niet door de raad van bestuur van de VHM) en dat tegen de beslissing van de minister een beroepsmogelijkheid bestaat bij de Raad van State ?

Antwoord

De officiële brief van de VHM, geciteerd door de Vereniging van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen, dient binnen zijn context te worden gelezen en verstaan.

Het feit dat de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen ingevolge rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie voor bepaalde handelingen als administratieve overheden worden beschouwd, waardoor die handelingen administratieve rechtshandelingen zijn, heeft niet tot gevolg dat alle handelingen als zodanig kunnen worden gekwalificeerd of dat andere beroepsprocedures zouden zijn uitgesloten.

Op louter administratiefrechtelijk vlak heeft de Vlaamse regering de bevoegdheid om besluiten goed te keuren waarin specifieke verhaal- en beroepsprocedures worden uitgevaardigd. Denk bijvoorbeeld aan het artikel 7 van het sociale huurbesluit van 29 september 1994 : de kandidaat-huurder beschikt over een verhaalrecht bij de VHM-commissaris tegen een toewijzing waardoor hij zich benadeeld acht en vervolgens over een recht van beroep bij de Vlaamse minister. Tegen de uiteindelijke beslissing van de minister is beroep mogelijk bij de Raad van State.

Met betrekking tot andere rechtsdomeinen en handelingen word een afbreuk gedaan aan het recht om als benadeelde tegen een beslissing van de raad van bestuur van de VHM of een door haar erkende vennootschap een procedure voor de bevoegde burgerlijke rechtbank in te spannen.

Telkens moet dus worden nagegaan of de sociale huisvestingsmaatschappij optreedt als een administratieve overheid zoals bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, al dan niet in de functionele betekenis van het woord. Ze treedt alleszins op als administratieve overheid wanneer ze eenzijdige rechtshandelingen met rechtsgevolgen voor één of meer bestuurden stelt, in casu bij de toewijzing van een sociale huurwoning.

Vraag nr. 93
van 7 mei 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Woonuitbreidingszones

Blijkens een artikel in "Voeren Aktueel" willen twee Limburgse sociale huisvestingsmaatschappijen absoluut de woonuitbreidingszones in Voeren bouwrijp maken. Om bouwplaatsen te creëren moet het gemeentebestuur zich evenwel akkoord verklaren met de overname van de wegen die door de huisvestingsmaatschappijen worden aangelegd. Ondanks het feit dat vele jonge Voerenaars op die manier aan goedkopere bouwplaatsen kunnen geraken, blijkt het gemeentebestuur in dat verband van slechte wil te zijn. Positieve Vlaamse maatregelen worden door het Waalsgezinde bestuur immers niet gewaardeerd.

Zijn er reeds maatregelen getroffen om de manifeste onwil van het huidige Voerense gemeentebestuur in deze kwestie te omzeilen ? Zo ja, welke ?

Heeft de Vlaamse overheid reeds stappen ondernomen om de wegen die door de huisvestingsmaatschappijen worden aangelegd, over te nemen en op deze wijze dit dossier te deblokken ?

Zijn er reeds plannen in die zin uitgewerkt ?

Antwoord

Momenteel zijn twee projecten bekend waarbij de erkende huisvestingsmaatschappij Tongershuis een aantal woningen in woonuitbreidingsgebieden wil realiseren, en waarbij in het kader van de subsidiëring van infrastructuurwerken moeilijkheden zouden kunnen ontstaan wanneer de gemeente Voeren niet bereid wordt gevonden om de infrastructuur in het gemeentelijk domein op te nemen.

De regelgeving ter zake regelt op een algemene manier de betrokkenheid van de gemeente bij de realisatie van huisvestingsprojecten. Toch werd de mogelijkheid van een conflict niet veronachtzaamd. Indien blijkt dat met betrekking tot een gunstig gelegen project geen overeenstemming kan worden bereikt, kan een verzoeningsprocedure in werking worden gesteld.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 138
van 30 april 1996
van de heer MICHEL VANDENBUSSCHE

Week van de Volksontwikkeling – Toewijzing productie reclamespots

Wij vernemen dat van 12 tot 19 oktober 1996 een Week van de Volksontwikkeling wordt georganiseerd door de afdeling Volksontwikkeling en de openbare bibliotheken. Dit initiatief is uiteraard toe te juichen.

Er blijkt evenwel een groeiend ongenoegen omdat, om onduidelijke redenen, het oorspronkelijke concept van de Week steeds meer wordt uitgehold. De uitbesteding van televisiespotjes die de campagne moeten ondersteunen aan de privé-reclamefirma Trema, die geen enkele ervaring heeft met het volksontwikkelingswerk, in plaats van in te gaan op een adequaat aanbod ter zake van het BRTN-departement Vorming, roept in dat verband vragen op.

Waarom wordt, ondanks herhaald aandringen van de stuurgroep van de Week van de Volksontwikkeling en de raad van beheer van het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling (VCVO) niet ingegaan op het voorstel van de BRTN, die een inhoudelijk adequater voorstel deed én wegens zijn opdracht en deskundigheid beter geplaatst is om de campagne te ondersteunen ?

Wat is de kostprijs die door de firma Trema aan het ministerie wordt aangerekend ? Is er voor de uitbesteding een openbare aanbesteding gebeurd, zodat ook anderen, eventueel non-profitorganisaties, op basis van

een doelstellingbeschrijving op het project konden inschrijven ?

Antwoord

In samenspraak met het VCVO werden zes reclamebureaus aangeschreven met de opdracht om de Week van de Volksontwikkeling via een mediacampagne te ondersteunen. Op basis van de ingediende offertes werd de opdracht toegewezen aan Trema. Voor de ontwikkeling van een tv-spot in aansluiting op de door hen ontworpen affiche en logo voor de Week, stellen zij een bedrag voorop van 567.593 frank.

Daarnaast is er een voorstel van de BRTN om zes portretten van 5 minuten en 4 spots van 30 seconden te maken en uit te zenden voor een bedrag van 1.815.000 frank.

Omdat de door Trema uit te werken tv-spot volledig past binnen het imago van de campagne, meent de coördinatiewerkgroep (VCVO – CVA – VVBAD) dat in een overeenkomst met de BRTN de nadruk moet liggen op de portretten.

Omtrent het uitzendmoment van deze portretten blijft de BRTN vaag, namelijk op zondag 13 oktober in de namiddag en afzonderlijk 's avonds tijdens de promotieweek.

Gelet op het gevraagde bedrag, lijkt het ons dan ook logisch dat wij van de BRTN meer garanties vragen omtrent de uitzendmodaliteiten van de te maken portretten. Het heeft inderdaad geen zin om in het kader van een promotiecampagne een productie te laten maken zonder garanties dat die wordt uitgezonden voor een ruim publiek. Zodra de BRTN dit meer concreet wil invullen, zullen wij dienaangaande een overeenkomst sluiten als een element van inhoudelijke ondersteuning van de campagne.

Vraag nr. 152
van 30 april 1996
van mevrouw SONJA BECQ

Kind en Gezin – Artsenopleiding en -vergoeding

De kracht van de consultatiebureaus–nieuwe stijl van Kind en Gezin zal moeten uitgaan van een goed samenspel tussen vrijwilligers, sociaal verpleegkundigen, artsen en het organiserend bestuur. De artsen, die over een specifieke scholing beschikken, vormen een belangrijke schakel. Een aantal elementen met betrekking tot hun opleiding, statuut, enzovoort blijft echter onduidelijk.

1. Wordt de arts onderworpen aan een (geregelde) bijscholing en zo ja, ontvangt hij/zij hiervoor een vergoeding ?
2. Welke vergoeding ontvangt de arts per zitting/consultatie/overleguur ? Is dit bedrag hetzelfde voor elke arts, ongeacht opleiding en/of bijscholing ? Is deze regeling dezelfde als vroeger ? Liggen de toegekende bedragen, gegeven het aantal te presteren uren (consultatie, overleg, ...), in dezelfde lijn als dat van andere artsen in de preventieve gezondheidszorg, zoals medisch schooltoezicht ?

3. Worden de artsen ook betaald ingeval een zitting of consultatie, voorzien of onvoorzien, niet doorgaat ?
4. Worden in geval van ziekte/vakantie van de vaste arts van het consultatiebureau dezelfde kwalificaties en criteria gehanteerd voor de vervangende arts ? Schept dit geen moeilijkheden in de praktijk ?

Antwoord

Aangezien er nog onduidelijkheid heerst over onder andere artsenopleiding en -vergoeding, worden enkele punten gepreciseerd. De informatie is gebaseerd op de tekst van de regelgeving die ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de Vlaamse regering. Zolang deze regelgeving niet goedgekeurd is, dient deze informatie als richtinggevend te worden beschouwd.

1. Iedere titularis-arts dient deel te nemen aan de verplichte vorming en bijscholing. Deze prestaties gebeuren naargelang de tijdsfractie waarop de arts tewerkgesteld is. Zo wordt voor een full-time arts (= 9 zittingen per week) maximaal 10 dagen vorming (= 76 uur) noodzakelijk geacht en gesubsidieerd. De noodzakelijke vorming wordt berekend volgens het aantal zittingen, dit wil zeggen : voor 1 zitting per week : 1/9 van 76 uur vorming. Voor de artsen die 2 zittingen per week doen, geldt bv. 2/9 van 76 uur, wat neerkomt op bijna 17 uur vorming. Deze bijscholing wordt gerekend als prestatie en wordt vergoed. Voor een arts-bediende is de vorming reeds begrepen in de maandverloning en een zelfstandige arts ontvangt hetzelfde honorarium per uur dat wordt uitbetaald voor de consultatie-zittingen.
2. Voor de vergoedingen van de arts dient men een onderscheid te maken tussen een bediende en een zelfstandige.
 - a. De arts-zelfstandige wordt gesubsidieerd volgens de schaal van het Medisch Schooltoezicht (schaal 2 / + 10 werknemers) met 5 jaar anciënniteit. Dit komt overeen met een forfaitaire toelage van 1.143 frank per uur, om te zetten in een honorarium. De arts dient een honorarium te ontvangen dat hiermee minstens overeenkomt.
 - b. Voor de subsidiëring van de arts-bediende hanteren wij de uitgangssalarisschaal van het Medisch Schooltoezicht-bediende (schaal 2 / + 10 werknemers). Het uurloon bedraagt 1.114 frank (bruto). Maar voor de arts-bediende wordt een te bewijzen voorafgaande anciënniteit in Kind en Gezin-verband in aanmerking genomen, tot maximum 5 jaar. Voor die valorisatie geldt het volgende : 90 zittingen voor 1 jaar anciënniteit. Dit moet door de arts worden bewezen. Voorafgaande prestaties als bediende bij het Medisch Schooltoezicht tellen evenwel integraal.

In tegenstelling tot vroeger wordt er, wat de vergoeding betreft, geen onderscheid gemaakt tussen een huisarts of een pediater. De prestaties worden gesubsidieerd volgens het aantal zittingen ; vroeger gebeurde dit volgens het aantal onderzochte kindjes.

3. Ingeval een zitting of consultatie voorzien of onvoorzien niet doorgaat, wordt de zelfstandige-arts uiteraard niet vergoed. Een bediende ontvangt een maandwedde gesubsidieerd volgens het aantal geplande zittingen, maar naargelang de omstandigheden waardoor de zitting niet is doorgegaan, kan er een regularisatie gebeuren.
4. De titularis-arts die wegens ziekte of verlof afwezig is, moet door het organiserend bestuur worden vervangen door een arts die ofwel in een ander erkend consultatiebureau's is tewerkgesteld, ofwel voorkomt op de kandidatenlijst van Kind en Gezin. De vervangende artsen dienen bijgevolg aan dezelfde kwalificaties en criteria te beantwoorden. In de praktijk zijn er inderdaad reeds moeilijkheden opgetreden voor het vinden van een geschikte vervangende arts. Deze moeilijkheden kunnen worden opgelost indien de vervangende arts bereid is zijn/haar kandidatuur te stellen en te voldoen aan de voorwaarden, zodat hij/zij wordt toegelaten tot de kandidatenlijst. Het is ook zo dat Kind en Gezin de kandidatenlijst aanvult met artsen die sedert het afsluiten van de kandidatenlijst in oktober 1995 hun kandidatuur hebben gesteld en voldoen aan de voorwaarden. Bij problemen kunnen de organiserende besturen in dit verband steeds terecht bij Kind en Gezin. Bij de geplande evaluatie van de consultatiebureaus zal dit aspect zeker ten gronde aan bod komen.

Vraag nr. 153 van 30 april 1996 van mevrouw SONJA BECQ

Kind en Gezin – Preventieve-zorgcentra en regiohuizen

De consultatiebureaus–nieuwe stijl van Kind en Gezin gingen op 1 januari 1996 van start. Naast de consultatiebureaus en "antennes" werden ook preventieve zorgcentra en regiohuizen gepland. Regiohuizen zouden bijkomende ondersteuning moeten bieden aan de werking van de consultatiebureaus, maar blijkbaar zijn ze nog niet overal operationeel.

1. Zijn alle door Kind en Gezin toegekende consultatiebureaus en antennes thans operationeel ? Zo neen, welke nog niet en om welke redenen ?
2. Zijn er reeds consultatiebureaus en/of antennes waar om uitbreiding of inkrimping van het aantal raadplegingen wordt gevraagd ? Zo ja, waar ?
3. Waar en onder wiens bestuur werden de preventieve-zorgcentra erkend, en zijn die reeds alle operationeel ? Zo neen, welke nog niet, om welke redenen en voor wanneer is hun inwerkingtreding gepland ?
4. Waar werden de regiohuizen gepland/erkend, en zijn die reeds alle operationeel ? Zo neen, welke nog niet, om welke redenen en voor wanneer is hun inwerkingtreding gepland ?
5. Hoe wordt de ondersteuning door en de werking van de verpleegkundigen georganiseerd zolang de regiohuizen niet operationeel zijn ?

Antwoord**1. Van de erkende consultatiebureaus (286) en steunpunten (30) zijn de volgende nog niet opgestart :**

Consultatiebureaus

- Asse, Steenweg 18
Het organiserend bestuur zoekt naar geschikte lokalen.
- Dilbeek
Het organiserend bestuur heeft nog geen vestigingsplaats bepaald.

Steunpunten

- Wingene
Het organiserend bestuur heeft nog steeds de precieze lokatie niet meegedeeld aan Kind en Gezin.
- De steunpunten in Laakdal, Bierbeek en De Haan werden door de raad van beheer van Kind en Gezin erkend in zijn vergadering van 24 april 1996. De gegevens in verband met de start zijn nog niet in het bezit van Kind en Gezin.

2. Consultatiebureaus (286 erkend)

Op datum van 15 mei 1996 zijn 223 activiteitenverslagen in het bezit van Kind en Gezin. Dat activiteitenverslag vermeldt het aantal zittingen dat in het 1ste kwartaal 1996 werd georganiseerd, alsook de inschrijvings- en aanmeldingscijfers van dat kwartaal.

Er zijn :

- 187 consultatiebureaus gestart met 2 zittingen per week
- 24 consultatiebureaus gestart met meer dan 2 zittingen per week
- 12 consultatiebureaus gestart met minder dan 2 zittingen per week ;

46 van alle erkende consultatiebureaus vroegen bijkomende zittingen.

Opmerking

De consultatiebureaus van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (10 in aantal) zijn meestal gestart met 1 zitting per week (er werd hiervoor een uitzondering gemaakt).

Steunpunten (30 erkend)

19 activiteitenverslagen zijn reeds in het bezit van Kind en Gezin.

Hiervan zijn er :

- 10 steunpunten gestart met 1 zitting per week
- 3 steunpunten gestart met meer dan 1 zitting per week
- 6 steunpunten gestart met minder dan 1 zitting per week ;

4 steunpunten vroegen bijkomende zittingen.

3. Lijst van de erkende preventieve-zorgcentra (9)

Doss. nr.	Regio	Provincie	Post-nr.	Gemeente	Straat en nummer	Organiserend bestuur	Post-nr. org. best.	Gemeente bestuur	Straat en nummer org. bestuur	Start CB
241100201	Antwerpen-Noord	Antwerpen	2060	Antwerpen	Pothoekstr. 112	VZW Kind en Preventie	1030	Brussel	Poststraat 111	02/01/96
241100202	Antwerpen-Noord	Antwerpen	2060	Antwerpen	Lange Scholierstr. 94	VZW Samik	2060	Antwerpen	Lange Scholierstr. 94	02/01/96
241100203	Randstad-West	Antwerpen	2020	Antwerpen	Van Peenestraat 6	VZW Kind en Gezondheid - SVV Antwerpen	2018	Antwerpen	Belgiëlei 22-24	01/01/96
242100401	Brussels Hoofdstedelijk Gewest	Brussels Hoofdstedelijk Gewest	1000	Brussel	Dansaertstr. 107	VZW Kind en Preventie	1030	Brussel	Poststraat 111	voorzien 04/06/96
242101201	Brussels Hoofdstedelijk Gewest	Brussels Hoofdstedelijk Gewest	1080	Sint-Jans-Molenbeek (Brussel)	Mommaertstraat 22	VZW Foyer	1080	Brussel	Werkhuizenstraat 25	08/01/96
244402101	Gent II	Oost-Vlaanderen	9000	Gent	Kiekenstraat 2	VZW Kind en Preventie	1030	Brussel	Poststraat 111	11/01/96
244402102	Gent I	Oost-Vlaanderen	9000	Gent	Kikvorsstraat 1069B	VZW Kind en Gezondheid - Reddie Teddy	9000	Gent	Vrijdagmarkt 10	11/01/96
244504101	Oudenaarde	Oost-Vlaanderen	9600	Ronse	Abeelstraat 35	VZW Kind en Preventie	1030	Brussel	Poststraat 111	01/04/96
243402701	Kortrijk-Rand	West-Vlaanderen	8930	Menen	Kerkstraat 16B	VZW Kind en Preventie	1030	Brussel	Poststraat 111	04/01/96

Het preventieve-zorgcentrum te Brussel, Dansaertstraat 107 is nog niet opgestart omdat de vestigingsplaats gepland was in de Blaasstraat 93, maar die is uiteindelijk niet beschikbaar. Het organiserend bestuur heeft inmiddels andere lokalen gevonden in de Dansaertstraat 107 in 1000 Brussel. De start van het preventieve-zorgcentrum is gepland op 4 juni 1996.

4. Kind en Gezin heeft Vlaanderen verdeeld in 59 regio's met volgende aantallen per provincie :

Antwerpen :	17 regio's
Brabant :	11 regio's (waarvan 2 in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest)
Limburg :	8 regio's
Oost-Vlaanderen :	13 regio's
West-Vlaanderen :	10 regio's

Het realiseren van de regiohuizen is in het Strategisch Plan van Kind en Gezin gespreid over drie jaar, 1996-1997-1998.

Momenteel werd voor 22 regiohuizen een huurcontract gesloten. De meeste van deze regiohuizen zijn reeds operationeel of zullen dit worden in de loop van de maand juni. De vestigingsplaatsen van deze regiohuizen zijn de volgende :

voor de provincie Antwerpen : Brasschaat, Puurs, Antwerpen-Noord en Kasterlee ;

voor de provincie Brabant : Gooik, Haacht, Merchtem, Sint-Joris-Winge, Leuven en Halle ;

voor de provincie Limburg : Dilsen, Hasselt, Borgloon, Tongeren, Genk, Overpelt, Peer en Lummen ;

voor de provincie Oost-Vlaanderen : Zottegem en Sint-Niklaas ;

voor de provincie West-Vlaanderen : Oostende en Roeselare.

De vestigingsplaatsen van de regiohuizen in de andere regio's zijn nog niet bekend.

5. De ondersteuning en de werking van de regioverpleegkundigen in regio's zonder regiohuis

De activiteiten die normalerwijze in een regiohuis worden georganiseerd, met name briefing, permanentie, wekelijks regioteamoverleg en leveringen, worden in een regio zonder regiohuis als volgt opgelost.

Briefing

Er is geen briefing. De geboorteberichten en briefwisseling worden naar de verpleegkundige gestuurd op diens thuisadres naargelang de woonplaats van de cliënt. Indien er daaraan nood is, wordt er overleg gepleegd met enkele verpleegkundigen samen, bijvoorbeeld verpleegkundigen verbonden aan één consultatiebureau of verpleegkundigen van een bepaald gebied, om informatie met betrekking tot cliënten/kinderen uit te wisselen. De werkverdeling naar aanleiding van verloven, ziekte, enz. gebeurt

op het wekelijks regioteamoverleg of telefonisch bij dringende vervanging.

Permanentie

Er is geen lijfelijke permanentie mogelijk, maar elke regioverpleegkundige houdt (dagelijks) telefonische permanentie thuis.

Het wekelijks regioteamoverleg

Net zoals in de regio's met een regiohuis is er wekelijks regioteamoverleg onder leiding van de hoofdregioverpleegkundige. Dit overleg wordt georganiseerd in een daartoe gehuurd lokaal. Op dat ogenblik kunnen verpleegkundigen ook afspraken maken met elkaar, dossiers doorgeven, elkaar brieven over een op te volgen gezin, enzovoort.

Leveringen

Aangezien het regioteamoverleg ook wekelijks wordt georganiseerd, kunnen daar ook de leveringen van goederen gebeuren die bestemd zijn voor de regioverpleegkundigen.

Vraag nr. 154 van 30 april 1996 van de heer JAAK GABRIELS

OCMW-registratie – Bruikbaarheid van de gegevens

Op mijn parlementaire vraag van 23 februari 1989 (vraag nr. 28, Bulletin van Vragen en Antwoorden van 3 april 1989, blz. 255) omtrent de noodzakelijkheid van de registratie door de OCMW's (Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn), antwoordde de toen bevoegde minister dat de ingewonnen informatie tot een betere beleidsvoorbereiding en planning zou bijdragen. Kan de minister mij een overzicht geven van de concrete beleidsmaatregelen en -plannen die een rechtstreeks gevolg zijn van de via de OCMW's ingewonnen registratiegegevens ?

Antwoord

Informatie over de hulpverlening door de OCMW's is nodig om een juist en rechtvaardig beleid te kunnen voeren en het bij te sturen waar het nodig is. Al te vaak heeft men in het verleden de welzijnssector het verwijt gemaakt dat het beleid niet op betrouwbare informatie berustte zoals gebruikelijk in de profit-sector. De OCMW-registratiegegevens die sinds 1989 worden verzameld, voorzien in het noodzakelijke basismateriaal ten behoeve van het beleid op lokaal en op Vlaams niveau.

Het huidige registratiemodel is er gekomen op uitdrukkelijke vraag van de Federatie van Vlaamse OCMW-maatschappelijk werkers en van de Vlaamse Gewestelijke Sectie van OCMW-secretarissen. De verzamelde gegevens moeten in de eerste plaats op lokaal vlak inzicht verschaffen in de dienstverlening ten behoeve van het cliënteel, in de middelen die worden ingezet en tot op zekere hoogte in de bereikte resultaten.

Op het Vlaams niveau geven de registratieresultaten een beeld van de karakteristieken, de samenstelling en

de evolutie van de cliënten die aan de OCMW's hulp vragen. Hierbij gaat het voornamelijk om financiële hulp, niet-financiële hulp, diensten en bejaardenvoorzieningen.

In de periode 1990-1992 werd op grond van de registratieresultaten vastgesteld dat meer jongeren een beroep doen op bijstand van het OCMW. Deze informatie heeft mede mogelijk gemaakt het wettelijk initiatief van de integratiecontracten vorm te geven.

Bij de uitwerking van de tewerkstellingsprojecten voor kansarmen werd rekening gehouden met de informatie die in het kader van de OCMW-registratie werd verzameld.

Deze registratiegegevens zijn eveneens dienstig geweest bij de vaststelling van de verdelingscriteria van het Sociaal Impulsfonds (decreet van 14 mei 1996).

Vraag nr. 155
van 7 mei 1996
van de heer JAAK GABRIELS

OCMW-registratie – Privacy

De OCMW's worden verplicht delicate gegevens over hun cliënteel in te zamelen en over te maken aan het ministerie. Daarenboven blijkt dat de betrokkenen gemakkelijk identificeerbaar zijn.

Is deze praktijk conform de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ?

Antwoord

De registratiegegevens die door de OCMW's aan de administratie worden verstrekt, bevatten de namen van de betrokken personen noch de adressen. Het gaat dus om niet-gepersonaliseerde en dus anonieme gegevens.

Het rijksregisternummer wordt bij de registratie gebruikt om wetenschappelijke redenen. Het gebruik van dit nummer maakt het mogelijk dubbeltellingen te voorkomen en draagt dus bij tot de betrouwbaarheid van het gegevensbestand.

Zelfs indien men dit – ondanks het feit dat de verwerking de namen noch de adressen van de personen bevat – als een verwerking van persoonsgegevens zou beschouwen, is de verwerking conform de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Deze wet staat immers de verzameling en verwerking van persoonsgegevens toe voor wettige doeleinden, die bijvoorbeeld kunnen dienen ter ondersteuning van een decreet van het Vlaams Parlement of een besluit van de Vlaamse regering.

In casu werd de juridische basis gevormd door het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 tot vaststelling voor de jaren 1991 tot en met 1995 van de verdeling onder de OCMW's van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn (BFMW), en het besluit van de Vlaamse regering van 27 februari 1991 (betreffende statuut en opdrachten van het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies).

Het besluit van 6 februari 1991 bepaalt dat alleen de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, die

registreren volgens de richtlijnen verstrekt door de Vlaamse minister tot wiens bevoegdheid het Maatschappelijk Welzijn behoort, in aanmerking komen voor tegemoetkoming uit het genoemde fonds (BFMW).

Die richtlijnen werden verstrekt in ministeriële omzendbrieven. De opgevraagde gegevens hebben uitsluitend betrekking op de hulp die de OCMW's verstrekken, dit is voornamelijk financiële hulp, niet-financiële hulp, diensten en bejaardenvoorzieningen.

Inmiddels is deze registratieverplichting herbevestigd in artikel 20 van het decreet van 14 mei 1996 tot vaststelling van de regel inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds (Belgisch Staatsblad 1 juni 1996, p. 15053 en volgende). Het BFMW werd geïntegreerd in het Sociaal Impulsfonds.

Voor het overige verwijs ik naar mijn antwoord op vraag nr. 156

Vraag nr. 156
van 7 mei 1996
van de heer JAAK GABRIELS

OCMW-registratie – Identificatie hulpzoekenden

Niettegenstaande de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer negatief adviseerde over de vraag van het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies (CBGS) om toegang te krijgen tot het rijksregister (advies nr. 14/92, Belgisch Staatsblad 7 oktober 1993), worden de OCMW's verplicht persoonsgebonden en delicate gegevens in te zamelen en over te maken aan het ministerie (cf. mijn parlementaire vraag nr. 671 van 10 januari 1994, Vragen en Antwoorden – Kamer van Volksvertegenwoordigers, GZ 1993-1994, blz. 9.857 e.v.). Omdat er bijvoorbeeld wordt gevraagd naar het nummer uit het rijksregister, het nummer uit het vreemdelingenregister of de volledige geboortedatum, is iedereen die zich bij het OCMW aanmeldt identificeerbaar.

Wat is de bedoeling hiervan ?

Antwoord

In zijn vraag verwijst de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar een negatief advies van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer over de vraag van het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies (CBGS) om toegang te krijgen tot het rijksregister.

Ten aanzien daarvan moet worden opgemerkt dat het advies niet negatief was wegens de grond van de zaak, maar omdat de Commissie van oordeel was dat in casu artikel 5, tweede lid, b van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het rijksregister van de natuurlijke personen moest worden toegepast. Artikel 5, tweede lid, b, beoogt de mededeling van rijksregistergegevens mogelijk te maken aan studie- en onderzoekscentra van diverse aard voor het uitvoeren van ad hoc-opdrachten.

Mede op grond van de argumentatie dat het CBGS, gezien zijn specifieke opdracht en statuut als wetenschappelijke instelling bij de diensten van de Vlaamse

regering, niet op één lijn kon worden gesteld met andere studie- en onderzoekscentra, was de ministerraad daarentegen van oordeel dat artikel 5, eerste lid, van de wet op het rijksregister, dat de toegang tot het rijksregister voor openbare overheden regelt, kan worden aangepast.

Ingevolge deze – ten gunste van het CBGS – positieve beslissing van de ministerraad, werd een koninklijk besluit van 30 mei 1994 uitgevaardigd tot regeling van de toegang tot de informatiegegevens en van het gebruik van het identificatienummer van het rijksregister. Dit besluit machtigt het CBGS tot het gebruik van het identificatienummer, en dit voor het vervullen van taken in het kader van zijn opdracht die is vervat in artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 februari 1991 met betrekking tot het Centrum.

Het identificatienummer wordt bij de registratie gebruikt om wetenschappelijke redenen. Het gebruik van dit nummer maakt het mogelijk dubbelstellingen te voorkomen en draagt dus bij tot de betrouwbaarheid van het gegevensbestand.

De verzamelde informatie wordt uitsluitend gebruikt, zoals vermeld in de omzendbrief van 12 januari 1989, betreffende "Registratie van de Sociale Dienst bij de OCMW's", voor de "horizontale doorlichting van het cliënteel en de hulpverlening van de Vlaamse OCMW's". Het CBGS maakt analyses van de kenmerken van het cliënteel en van de verleende hulp op geaggregeerd Vlaams niveau, en van de tendensen en ontwikkelingen ter zake. Recentelijk werd hierover gepubliceerd in OCMW-visies (nr. 1, 1996) en onder meer in de CBGS-monografie "Leven van de bijstand", 1994, 1. Het Centrum maakt verder van deze gegevens gebruik bij de voorbereiding van wetenschappelijke en beleidsconferenties en voor het verstrekken van adviezen over de stand van zaken en ontwikkelingen van de armoede, de thuisdiensten en de immateriële hulp.

Vraag nr. 157
van 7 mei 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Monumenten – Beschermingsbeleid

Tal van gebouwen en monumenten behoren tot ons historisch en cultureel patrimonium. De meeste gebouwen of monumenten die een grote bekendheid hebben bij het publiek, werden in de loop der jaren op basis van de wet van 7 augustus 1931 beschermd. Een gebouw moet echter niet wereldbekend of jaren oud zijn, om een teken of een symbool te zijn van onze cultuur, onze leefomgeving.

1. Hoeveel gebouwen of monumenten werden in de loop van de voorbije 5 jaar beschermd? Voor welke gebouwen of monumenten werd een beschermingsbesluit genomen?
2. Wat zijn de objectieve criteria om tot bescherming over te gaan?
3. Voor welke gebouwen of monumenten is de procedure aan de gang?

4. Zijn er gevallen waarbij de beschermingsprocedure werd ingezet, maar het goed uiteindelijk niet werd beschermd? Zo ja, welke? Wat waren de redenen hiervoor?
5. Overweegt de minister om het systeem van de wet van 7 augustus 1931 te versoepelen?

Antwoord

1. In de periode 1991-1995 werden in totaal 1.170 monumenten beschermd. Als bijlage vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een brochure met de volledige lijst van alle beschermingen.
2. Overeenkomstig artikel 2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten kan een onroerend goed beschermd worden als monument wegens zijn artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde.
3. Het is onmogelijk om een gedetailleerd overzicht te geven van alle gebouwen waarvoor een beschermingsprocedure loopt. Er zijn momenteel ongeveer 250 dossiers in procedure. Eén dossier kan eventueel meerdere monumenten bevatten, zo bijvoorbeeld de binnenstad van Sint-Truiden met 70 monumenten. Het is wel de bedoeling om later dergelijke overzichten met behulp van de informatica te kunnen verwezenlijken.
4. Recentelijk werden geen beschermingsprocedures stopgezet. Het gebeurt evenwel soms dat onroerende goederen niet definitief kunnen worden beschermd wanneer na het openbaar onderzoek blijkt dat de vereiste waarden niet of niet in voldoende mate aanwezig zijn.
5. Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop wijzen dat de wet van 7 augustus 1931 voor de monumenten reeds 20 jaar niet meer van toepassing is. De beschermingsprocedure zoals geregeld in het decreet van 3 maart 1976 werd vereenvoudigd door het decreet van 22 februari 1995.

(Bovenvermelde brochure is verkrijgbaar bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en Infrastructuur, AROHM, afdeling Monumenten en Landschappen, Zandstraat 3, 1000 Brussel, tel. 02/209.27.22 – red.)

Vraag nr. 158
van 7 mei 1996
van de heer JOS STASSEN

Isolatiecellen – Bijzondere jeugdzorg en gehandicaptenzorg

Zoals de minister weet, wordt in psychiatrische ziekenhuizen, in de bijzondere jeugdzorg en in bepaalde instellingen voor personen met een handicap gebruik gemaakt van afzonderingstechnieken, de zogenaamde isolatiecellen. Personen die een gevaar betekenen voor zichzelf en/of voor hun omgeving worden onder dwang opgesloten in hiervoor bestemde lokalen.

Enkele jaren geleden (1989) ontstond er een ernstige rel rond het gebruik van isolatiecellen in de psychiatrische afdeling van het Algemeen Kinderziekenhuis van Antwerpen (AKA). De toenmalige voogdijminister Weckx reageerde op deze affaire met een omzendbrief (24 oktober 1990), waarin hij de principes en de voorwaarden inzake dwangmaatregelen vastlegde. Minister Weckx koos uiteindelijk voor een omzendbrief en niet voor een decretaal vastgelegde regeling.

In de bijzondere jeugdzorg en de gehandicaptenzorg, waar de isolatietechniek eveneens wordt toegepast, bestaat er voor zover wij konden nagaan geen wettelijke of decretale regeling of omzendbrief die deze dwangmaatregelen registreert, regelt, reglementeert of inspecteert.

1. Welke wettelijke of decretale regelingen reglementeren het gebruik van isolatiecellen in de bijzondere jeugdzorg en de gehandicaptenzorg ?
2. Welke reglementeringen worden gehanteerd in de gesloten gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdzorg ? Bestaat daar inderdaad een systematische isolatie bij opname ?
3. Bestaat er een reglementering inzake de accommodatievoorwaarden voor isolatiecellen ? Worden deze isolatiecellen geïnspecteerd (inzake veiligheid, comfort, toegankelijkheid) ?
4. Hanteren de instellingen voor bijzondere jeugdzorg en gehandicaptenzorg die gebruik maken van isolatiecellen een intern reglement ? Kan er een "grootste gemene deler" worden bezorgd van zo'n intern reglement ?
5. Voor welke doelgroep binnen de gehandicaptenzorg wordt gebruik gemaakt van isolatiemaatregelen ? Beperkt dit zich vooral tot de categorieën 11 en 14 en dan nog in bepaalde instellingen ?
6. Hoeveel instellingen binnen enerzijds de bijzondere jeugdzorg en anderzijds de gehandicaptenzorg beschikken over isolatieruimten ? Hoe vaak wordt er gemiddeld gebruik gemaakt van de isolatietechniek binnen enerzijds de bijzonder jeugdzorg en anderzijds de gehandicaptenzorg (aantallen per jaar en per sector als het kan) ?
7. Registreren de instellingen zelf het aantal isolaties, de aanleiding en de opvolging van de isolaties ?
8. Worden de ouders van geïsoleerde kinderen systematisch op de hoogte gebracht van de isolatie (aanleiding, het gebeuren zelf en de opvolging) ?
9. Worden er maatregelen genomen om het gebruik van isolatiecellen binnen de bijzondere jeugdzorg en de gehandicaptenzorg strikter op te volgen ? Heeft de minister reeds richtlijnen uitgewerkt om het gebruik van dergelijke cellen naar doelgroep, duur en effectiviteit te reglementeren ?
10. Bestaat er onderzoek naar de gevolgen op lange termijn bij de "slachtoffers" van isolatie, los van de emotionaliteit van de individuele gevallen ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt een schriftelijke vraag die een zeer omstandig antwoord vereist, omdat de sectoren en subsectoren waarop ze betrekking heeft zo totaal verschillend zijn. De psychiatrische ziekenhuizen, waarmee hij zijn vraagstelling aanvat, behoren niet tot mijn bevoegdheid. De sector van de gehandicaptenzorg, voor zover een Vlaamse bevoegdheid, wordt onder mijn toezicht gereguleerd door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH).

Rechtstreeks ben ik bevoegd voor de afdeling Gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand en de afdeling (private voorzieningen van de) Bijzondere Jeugdbijstand.

Ik verstrek achtereenvolgens het onderscheiden antwoord voor de drie bevoegdheidsdomeinen :

- A. Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap
- B. Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdbijstand (bijlagen 1 en 2)
- C. Private voorzieningen van de Bijzondere Jeugdbijstand (bijlage 3).

A. Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH)

Isolatie wordt in de gehandicaptensector uitsluitend aangewend om bewoners met een extreem agressieve opstoot, gericht op zichzelf of op anderen, op een serene manier tot rust te laten komen.

Bovendien wordt isolatie alleen aangewend als geen enkele andere, minder ingrijpende interventie hetzelfde effect sorteert (namelijk tot rust komen).

Het gebruik van isolatie is van zeer korte duur. Meestal gaat het hier slechts over enkele minuten tot maximaal 30 minuten.

Door de geëigende doelgroepen binnen de gehandicaptenzorg is het gebruik van isolatiecellen zoals toegepast in de psychiatrische ziekenhuizen niet mogelijk en niet aangewezen :

- bewoners met ernstig acting-outgedrag beschikken op dat moment over geen enkele zelfregulatie en zijn niet in staat zichzelf in de hand te houden ;
- zij kunnen niet verbaal worden gecorrigeerd ;
- zij kunnen niet door middel van fysieke begeleiding van de opvoeders worden gekalmeerd ;
- gezien het feit dat de bewoners onvoldoende zelfredzaam zijn, moet de isolatie kortdurend zijn. Voor hun zorgbehoefte zijn zij aangewezen op de begeleiding van een opvoeder ;
- wegens ernstig automutilant gedrag (zichzelf kwetsen) is de isolatieruimte totaal anders

geconcipieerd dan in de psychiatrische setting : 2 m² oppervlakte, volledig gecapitonneerd : zowel vloer als wanden bestaan uit 10 cm dikke zachte materialen. De ruimte is prikkelarm : er mag zich niets in deze ruimte bevinden omdat anders het risico op kwetsuren reëel is ;

- bewoners hebben geen of een beperkte geheugenfunctie, waardoor zij zich meestal niet herinneren wat er precies gebeurd is. Dit impliceert twee zaken : zodra de bewoner in kwestie gekalmeerd is, wordt het incident gesloten en kan de "gewone werking" worden voortgezet. Het heeft geen zin dat de opvoeders naderhand nog zouden proberen om met betrokkene na te kaarten en die tot zelfinzicht te brengen. Anderzijds is een langdurige isolatie, bedoeld als straf en om de persoon tot zelfinzicht te brengen, niet aangegeven ;
- slechts in enkele individuele gevallen worden bewoners geïsoleerd als therapeutisch middel om een bepaald gedrag af te leren. Al de bovenvermelde principes blijven onverkort gelden, maar isolatie heeft dan een eerder negatieve lading waardoor de agressieve uitval wordt doorbroken en preventief werkt voor eventueel volgende uitvallen.

Tot daar uitgangspunten, indicaties en overwegingen inzake isolatie.

Op basis van een rondvraag in de voorzieningen en bij de administratie van het VFSIPH kan ik volgende elementen van antwoord verstrekken op de gestelde vragen.

1. Er bestaat geen wettelijke of decretale regelgeving betreffende het gebruik van een isolatiecel in de gehandicaptenzorg.
2. Dit is geen bevoegdheid van het VFSIPH.
3. Er bestaat geen reglementering omtrent de accommodatievoorwaarden voor isolatiecellen in de gehandicaptensector. De bestaande isolatiecellen worden ook niet systematisch geïnspecteerd. De leden van de inspectiedienst zijn wel op de hoogte van de voorzieningen waar isolatie als middel wordt gehanteerd.
4. Binnen de gehandicaptenzorg wordt door de meeste voorzieningen een intern reglement gehanteerd met vermelding van :
 - indicaties en uitgangsprincipes ;
 - overleg en teamvergadering (onder andere orthopedagoog – psychiater) met betrekking tot de isolatie (aanleidingen en aard van het gedrag, hoe wordt betrokkene geïsoleerd, hoelang enzovoort ...) ;
 - inschrijving in een dagboek ;
 - follow-up van de gemaakte afspraken.

Uit de literatuur blijkt dat er steeds twee aspecten terugkeren : het gebruik van isolatie moet enerzijds passen binnen een algemene visie op het omgaan met agressie in het licht van de vei-

ligheid van de bewoner(s), en anderzijds is het een pedagogisch hulpmiddel bij het hanteren van moeilijk gedrag. De algemene krachtlijnen van deze reglementen zijn op dit ogenblik niet ter beschikking van de administratie van het VFSIPH. Elke voorziening die gebruik maakt van een isolatiecel, stelt autonoom een intern reglement op.

5. Ik meen te weten dat isolatie in zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt toegepast. Het betreft vooral voorzieningen voor de doelgroep van ernstig en diep mentaal gehandicapten met extreme gedragsproblemen of agressieproblemen (categorie 14, al of niet in combinatie met categorie 11).
6. Concreet cijfermateriaal is op dit ogenblik niet ter beschikking binnen de administratie van het VFSIPH. Er is geen centrale registratie. Het gebruik van de isolatiecel binnen de sector van de gehandicaptenzorg, zelfs binnen één voorziening, is zeer wisselend en afhankelijk van bewoner tot bewoner. Soms is dit meermaals per dag, terwijl in andere periodes er voor diezelfde bewoner geen gebruik moet worden gemaakt van de isolatieruimte. Met andere woorden, aantallen per jaar en per voorziening zijn op dit ogenblik niet beschikbaar binnen het VFSIPH.
7. De registratie gebeurt conform de regels van het intern opgestelde reglement. In de meeste voorzieningen gebeurt er wel degelijk een gedetailleerde registratie per bewoner (time-out procedure, isolatiekamer, medische isolatie). De registratie wordt echter niet systematisch opgesteld en niet omgezet in jaarcijfers. Het heeft uitsluitend een pedagogische doelstelling.
8. De ouders worden op de hoogte gebracht van elke vrijheidsbeperkende maatregel. Dit informeren gebeurt niet systematisch, maar wel via de gebruikelijke overlegkanalen (bewonersverslag, klein team, dagboek, huisbezoek, schriftelijke toestemming van de ouders of voogden).
9. Momenteel bestaan er geen intenties om het gebruik van isolatiecellen te reglementeren, gelet op de diversiteit van doelgroepen in de gehandicaptenzorg. De inspectie is enerzijds op de hoogte van het gebruik, en anderzijds ligt de verantwoordelijkheid van een bepaalde vrijheidsbeperkende maatregel ter inzage van de ambtenaren.
10. Neen, er bestaat geen onderzoek naar de gevolgen op lange termijn. Algemeen kan worden gesteld dat isolatie steeds tot een absoluut minimum wordt beperkt en pas wordt toegepast nadat aanpassingen en bijstellingen van behandelingsplannen geen oplossing bieden. Maatregelen die in de voorzieningen worden genomen, hebben steeds tot doel nadelige gevolgen op langere termijn uit te sluiten.

B. Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdbijstand

Vragen 2 en 4

Het Algemeen Reglement van 1976 van de Rijksinstellingen voor Observatie en Opvoeding onder Toezicht (de huidige Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdbijstand), dat het koninklijk besluit van december 1909 houdende goedkeuring van het Algemeen Reglement van de Rijksweldadigheidsinstellingen voor Jongens vervangt, legt in titel II, hoofdstuk II, afdeling 2, artikelen 83 tot en met 90, de procedure vast voor plaatsing in afzondering.

Deze procedure is nog geldig en wordt met kleine verschillen, naargelang de plaatselijke situatie, in de onderscheiden instellingen nog toegepast.

Een uittreksel uit de tekst van het algemeen reglement en een variante die de huidige toepassing verduidelijkt werd als **bijlage 1** bijgevoegd.

Minderjarigen kunnen om verschillende redenen in de isoleercel belanden :

- feiten vóór de opname : moeilijk gedrag, zware delicten, gevaar voor het personeel ;
- gedragsmoeilijke opname (agressie) ;
- ontvluchting of ontvluchtingspoging met braak of agressie ;
- extreem moeilijk gedrag zodat het samenleven in de leefgroep onmogelijk wordt ;
- ernstige verstoring van activiteiten uit het dagprogramma (les, atelier, sportzaal, ...) ;
- roken op de kamer bij nacht ;
- gebruik en/of dealen van drugs in de instelling ;
- zelfbeveiliging (afkickverschijnselen, automutilatie, ...).

De isoleercel heeft een dubbel gebruik :

- ze dient als isoleerruimte enerzijds voor sanctioerende maatregelen en anderzijds als beschermingsmaatregel bij de bovenvermelde gevallen. De duurtijd is zeer verscheiden, van enkele uren tot maximum vijf dagen. Indien een verlengd verblijf na 5 dagen noodzakelijk wordt geacht, moet aan het hoofdbestuur een gemotiveerde schriftelijke melding worden gedaan met vraag voor verlenging. Dit kan voorkomen bij voortdurende crisissituatie, gevaar voor zelfkwetsing, durende agressie en dergelijke ;
- ze dient in sommige instellingen als opvanglokaal voor de nieuwkomers. De afzonderingskamer ligt afgezonderd van de leefgroepen en wordt gebruikt voor de opnameprocedure. De jongere krijgt er gelegenheid om te douchen, ontvangt er propere kledij, er wordt hem een eerste toelichting gegeven over de leefregels in de instelling. Tegelijkertijd is dit een moment van veiligheidscontrole ter voorkoming van het binnensmokkelen van wapens en/of drugs. Het verblijf in de cel duurt normaliter (bij normaal gedrag) enkele uren tot een halve dag, uitzonderlijk een hele dag. Dit onthaal gebeurt in andere instellingen in de individuele kamer van de onthaal- en oriëntatie-afdeling, naargelang de

accomodatie van de instelling. Wezenlijk is er geen verschil.

Vraag 3

De isoleercellen zijn lokalen die zoals de ganse instelling vallen onder het Algemeen Reglement Arbeidsbescherming (ARAB) wat arbeidsveiligheid en brandbeveiliging betreft. Ze worden dus in het kader van brandweer- en VGV-controle (Reglement voor Veiligheid, Gezondheid en Verfraaiing van de Werkplaats) grondig geïnspecteerd.

Vraag 6

In de gemeenschapsinstellingen kunnen volgende isoleercellen worden gebruikt :

Ruiselede	De Zande	De Zande
	Maatschapp. zetel Bruggesteeweg 130 8755 Ruiselede half open regime jongens capaciteit : 64 isoleercel : 5	St. Andreaslaan 5 8720 Beernem gesloten regime meisjes capaciteit : 40 isoleercel : 5
Mol De Kempen	De Markt	De Markt
	Maatschapp. zetel Markt 28 2400 Mol half open regime jongens capaciteit : 62 isoleercel : 3	Molderdijk 135 2400 Mol gesloten regime jongens capaciteit : 30 1 sectie half open capaciteit : 12 isoleercel : 3

Een idee van omvang en frequentie van celplaatsing in verhouding tot het aantal opnamen kan worden gegeven met het volgende cijfermateriaal.

In Ruiselede De Zande waren er in 1995 261 celplaatsingen waarvan 68 bij opname op een totaal van 298 nieuwe leerlingen-cliënten, wat 22 % betekent van het totaal aantal opgenomen jongeren.

Het gemiddeld verblijf van die 261 plaatsingen in de isoleercel bedroeg 2,02 dagen per persoon. Er waren 18 plaatsingen met het maximum van 5 dagen. In Beernem De Zande werden in 1995 72 celplaatsingen op 186 nieuwe cliënten uitgevoerd. In totaal verbleven de jongeren gemiddeld 3,07 dagen per persoon in afzondering.

In De Kempen, afdeling De Hutten, werd in 1995 het cellencomplex volledig vernieuwd zodat, om geen vertekend beeld op te hangen, de cijfers van 1994 worden gegeven :

afdeling De Hutten

133 afzonderingen waarvan :
17 : controle op bezittingen na ontvluchting met een duur van 1 à 3 uur ;
62 : bij opname of 47 % met een duur van 1 à 4 uur ;
54 : voor feiten in de instelling.

Als men de 54 afzonderingen voor feiten in de instelling apart onder de loupe neemt, gaat het om een totaal van 81 dagen, wat neerkomt op een gemiddelde van 1,5 dagen afzondering per persoon.

afdeling De Markt

In 1994 werden 27 op een totaal van 301 nieuwe leerlingen, dus 8,97 %, in afzondering geplaatst wegens feiten in de instelling. Het gaat om 38 dagen afzondering, wat een gemiddelde betekent van 1,4 dagen per persoon.

Vraag 7

Van elke plaatsing in de isoleercel wordt de reden genoteerd en een omstandig verslag aan de directie gemaakt. Meestal gaat hiervan een afschrift in het dossier van de betrokken minderjarige. Elke plaatsing wordt op het dagelijks rapport geëvalueerd.

Vraag 8

De ouders worden niet systematisch op de hoogte gebracht. In Ruiselede bestaat de gewoonte dat de jongere zelf een brief naar zijn ouders schrijft over de gebeurtenis. Het ligt voor de hand dat in de rapportering over de hulpverlening tussen ouders en personeel van de instelling eventuele afzonderingen ter sprake kunnen komen.

Bij een langere periode van plaatsing waarbij een weekend wordt overbrugd en wanneer de ouders geregeld op bezoek komen, worden ze verwittigd : ofwel dat geen bezoek zal worden toegelaten ; ofwel dat het bezoek is ingekort en/of niet in de officiële bezoekszaal kan doorgaan.

Vraag 9

De regionaal gevestigde gemeenschapsinstellingen ressorteren rechtstreeks onder de afdeling Gemeenschapsinstellingen van de centrale administratie. Regelmatig wordt in stafvergaderingen de werking van de instellingen besproken.

Er bestaat op het huidige ogenblik geen aanleiding om tot een striktere opvolging over te gaan.

Vraag 10

Wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot de gevolgen op lange termijn is mij onbekend.

Bijlage 1

Uittreksel uit het Algemeen Reglement (1976)

Afdeling 2 : Het in afzondering plaatsen

Art. 83 : De tijdelijke afzondering is een uitzonderlijke veiligheidsmaatregel die kan opgelegd worden wanneer de minderjarige voor zichzelf of voor de anderen een gevaar uitmaakt.

Art. 84 : Iedere instelling moet in dit opzicht over goed verluchte, verlichte en verwarmde kamers beschikken, die de nodige waarborgen bieden inzake veiligheid en hygiëne (zonder gelijkenis met een gevangenis te vertonen).

Art. 85 : Alleen de directie beslist tot een plaatsing in afzondering. Evenwel kan ieder dienstdoend personeelslid bij een gebeurtenis die een onmiddellijke oplossing vergt de betrokken minderjarige in afzondering plaatsen, op voorwaarde dat hij de directie hiervan onmiddellijk op de hoogte brengt.

Art. 86 Het binnenkomen, evenals het verlaten van de afzonderingskamer wordt telkens ingeschreven in een daartoe bestemd register.

Art. 87 De leerling welke in afzondering geplaatst is, ontvangt elke dag het bezoek van de directeur of van zijn plaatsvervanger, van de geneesheer of de verpleger, en van een opvoeder van zijn afdeling.

Art. 88 De naam van iedere bezoeker wordt in een register ingeschreven.

Art. 89 Tijdens de afzonderingsperiode houden de opvoeders zich intens bezig met de minderjarigen. Men kan ze onder toezicht handenarbeid laten verrichten.

Art. 90 De afzonderingsmaatregel moet zo kort mogelijk zijn en neemt een einde zodra het gedrag van de leerling dit toelaat ; hij mag de 5 dagen niet overschrijden behoudens bijzondere toelating van het departement.

Bijlage 2

Huidig intern reglement in verband met het gebruik van de cellen in de Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdbijstand

1. De afzondering in een cel is een uitzonderlijke maatregel die kan opgelegd worden zolang de jongere voor zichzelf of voor de omgeving een gevaar uitmaakt.
2. Iedere instelling moet in dit opzicht over goed verluchte, verlichte en verwarmde cellen beschikken, die de nodige waarborgen bieden inzake veiligheid en hygiëne.
3. Het personeelslid dat een jongere in afzondering plaatst, deelt dit mee aan zijn hiërarchische meerderde.
4. Van elke plaatsing in afzondering wordt een verslag opgemaakt dat de omstandigheden omschrijft die er aanleiding toe gaven. Dit verslag komt in het pedagogisch dossier.
5. In een daartoe bestemd register worden genoteerd :
 - identificatiegegevens van de jongere ;
 - datum, tijdstip en reden van afzondering ;
 - datum en tijdstip van ontslag uit afzondering.
6. De toestand van de jongere in afzondering wordt dagelijks geëvalueerd door de directie, de staf en het pedagogisch team.
7. De afzonderingsmaatregel moet zo kort mogelijk zijn en mag de vijf dagen niet overschrijden zonder toestemming van het hoofdbestuur.
8. Met de jeugdrechter, consulent en advocaat blijft het recht op briefwisseling en bezoek behouden.

C. Erkende private voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand

1. De regelgeving met betrekking tot de erkende private voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand kent geen "isoleercellen". Wel dienen de onthaal-, oriëntatie en observatiecentra te beschikken over zogenaamde "beveiligingskamers". Voor de andere categorieën van voorzieningen verwijst de regelgeving expliciet noch impliciet naar het gebruik van isolatietechnieken.

De regelgeving over de "beveiligingskamers" van de onthaal-, oriëntatie en observatiecentra is vervat in artikel 14, punten 9 tot en met 12, van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand.

Per erkende capaciteit van zes, moet een kamer de veiligheid kunnen verzekeren van de minderjarigen en van het personeel. Een intern reglement stelt de voorwaarden en de regeling voor het beveiligen vast. Daarin wordt onder meer bepaald dat elke in veiligheid gebrachte minderjarige dagelijks wordt bezocht door de persoon die de leiding heeft van het centrum of door zijn of haar plaatsvervanger en door de geneesheer-psychiater verbonden aan het centrum. Dit reglement wordt ter goedkeuring voorgelegd aan de administratie. Er dient per minderjarige die in veiligheid is gebracht een beveiligingsdossier te worden aangelegd, dat permanent wordt bijgehouden. Onverminderd hetgeen ter zake in het intern reglement is bepaald, moeten in het beveiligingsdossier minstens volgende gegevens worden vermeld: de identiteit van de minderjarige, de aanleiding tot beveiliging, de duur van beveiliging, de namen van de personeelsleden die in teamverband tot de beveiliging hebben beslist en de frequentie van de bezoeken en de namen van de personen die de minderjarige hebben bezocht. De verwijzende instanties, hetzij het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg, hetzij de jeugdrechtbank en de sociale dienst van de Vlaamse Gemeenschap bij die rechtbank, moeten binnen de vierentwintig uur van elke beveiliging worden verwittigd.

De regelgeving vervat in het besluit van 13 juli 1994, die van toepassing is sinds 1 januari 1995, werd aan de centra als volgt toegelicht.

Gelet op de opnameplicht van de onthaal-, oriëntatie- en observatiecentra en gelet op hun doelpubliek, namelijk een heterogene groep van minderjarigen in crisis, komen in deze centra situaties voor waarin minderjarigen een manifeste bedreiging vormen voor zichzelf, de andere minderjarigen, het personeel en de materiële inrichting van het centrum. Over dit laatste zegt de regelgeving trouwens dat aan de centra subsidies kunnen worden toegekend om de kosten te vergoeden voor het herstellen van schade veroorzaakt door minderjarigen in crisissituatie. Het feit dat een minderjarige een manifeste bedreiging vormt, mag er niet per definitie toe leiden dat de betrokken minderjarige terecht komt in voor haar of hem weinig zinvolle of minder aangewezen omstandigheden, zoals de gevangenis of de

psychiatrie. Het beveiligen mag zeker geen deel uitmaken van de gewone pedagogische werking van een centrum. Beveiligen kan enkel binnen duidelijke en vooraf bepaalde voorwaarden en modaliteiten, die door het centrum worden vastgesteld in een intern reglement. Dit reglement moet aan de minderjarige bij zijn opname ter kennis worden gebracht.

3. Er bestaat geen specifieke reglementering inzake de accommodatie voor de beveiligingskamers. Wel dient de accommodatie te beantwoorden aan de algemene voorwaarden betreffende de materiële infrastructuur van de residentiële voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, die onder meer voorschrijven dat de gebouwen hygiënisch en regelmatig onderhouden moeten zijn, dat de temperatuur altijd minimaal 18° Celsius moet bedragen en dat alle lokalen waar minderjarigen verblijven, moeten kunnen worden verlucht en verlicht. De beveiligingskamers worden geïnspecteerd inzake inrichting, veiligheid, comfort en toegankelijkheid door het team Inspectie van de administratie, afdeling Bijzondere Jeugdbijstand.
4. Zoals onder punt 1 gesteld, is een intern reglement door de regelgeving als verplicht voorgeschreven.

Het intern reglement kan de regelgeving aanvullen of concretiseren, maar de toepassing ervan niet verminderen. Een voorbeeld van intern reglement wordt bijgevoegd als **bijlage 3**.

6. Er zijn 14 onthaal-, oriëntatie- en observatiecentra erkend met een totale opnamecapaciteit van 189 minderjarigen.

In de periode van 01/01 tot en met 31/12/95 werd door deze centra negenmaal gebruik gemaakt van een beveiligingskamer en dit voor een totaal van negen minderjarigen. Eén minderjarige verbleef zes uur, drie minderjarigen verbleven gemiddeld twee uur en vijf minderjarigen verbleven gemiddeld één uur in een beveiligingskamer.

Sommige centra gebruiken de beveiligingskamer als lokaal waar de minderjarige zich vrijwillig kan terugtrekken wanneer hij of zij meent tot rust te moeten komen. In deze gevallen is het de minderjarige zelf die tot het gebruik beslist en die op elk moment het gebruik kan beëindigen. In deze situaties wordt er gewerkt met open deur. Toezicht blijft evenwel behouden.

7. Zoals door de regelgeving voorgeschreven (zie punt 1), registeren de centra zeer uitgebreid alle mogelijke aspecten van een opname in een beveiligingskamer, zoals de aanleiding, de duur, de bezoeken, enzovoort.

De aanleiding tot de verblijven in een beveiligingskamer zoals vermeld onder punt 6 waren extreem wegloupedrag (tot twaalfmaal toe) en agressie naar zichzelf en anderen.

8. De ouders krijgen verslag van het gebeuren.
9. De reglementering inzake het gebruik van beveiligingskamers in de onthaal-, oriëntatie- en observa-

tiencentra, erkend als private voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, is voldoende uitgewerkt.

10. Onderzoek naar de gevolgen op lange termijn bij de minderjarigen die verwezen worden naar een beveiligingskamer blijkt niet nodig, gelet op de zeer minimale praktijk, zowel voor het aantal verwijzingen als voor de duur ervan (zie punt 6).

Bijlage 3

Voorbeeld van intern reglement

REGLEMENT GEBRUIK VEILIGHEIDSKAMER

1. Tot het gebruik van de veiligheidskamer kan enkel overgegaan worden in geval een jongere een reële fysieke bedreiging vormt t.a.v. andere jongeren of t.a.v. begeleiders, door het intentioneel toebrengen van letsels aan andere jongeren of begeleiders.
2. Tot het gebruik van de veiligheidskamer kan enkel overgegaan worden met inachtneming van volgende procedure.
 - a. De beslissing is een interne aangelegenheid. Derden (ouders, voogden, verwijzers) kunnen op geen enkel ogenblik een initiatief nemen tot het gebruiken van de veiligheidskamer. Personeel dat gebruik maakt van de veiligheidskamer op vraag van derden stelt zich bloot aan de disciplinaire sancties voorzien in het arbeidsreglement.
 - b. De beslissing kan enkel door een begeleider samen met een staflid (hoofdopvoeder, psycholoog, psychiater, hoofd maatschappelijke dienst) genomen worden en wordt schriftelijk geakteerd, en ondertekend.
 - c. Binnen het uur moet de directeur de beslissing bekrachtigen of opzeggen. Indien de directeur niet bereikbaar is, gebeurt dit door een ander staflid dan degene die met de begeleider de beslissing heeft genomen.
 - d. Binnen het uur moet de directeur de jongere bezoeken. Bij afwezigheid van de directeur dient een ander staflid dan degene die de beslissing heeft genomen, de jongere te bezoeken.
 - e. De geneesheer-psychiater wordt binnen het uur op de hoogte gebracht van de beveiliging. Deze moet minstens één onderhoud hebben met de jongere over de beveiliging, binnen drie uur.
 - f. Om het uur dient de situatie opnieuw geëvalueerd te worden.
 - g. Per jongere die in veiligheid is gebracht wordt een beveiligingsdossier aangelegd. Het beveiligingsdossier bevat volgende elementen :
 - namen van de begeleider en het staflid die de initiële beslissing treffen

- datum en uur van de beslissing
- reden van beveiliging
- handtekeningen van begeleider en staflid
- bekrachtiging of opzegging door de directeur of zijn plaatsvervanger
- handtekening directeur of plaatsvervanger
- verslag van de evaluatie om het uur
- handtekeningen van staflid en directeur of plaatsvervanger
- bemerkingen van de psychiater
- handtekening van de psychiater.

- h. Het comité of de jeugdrechtbank en de sociale dienst van de Vlaamse Gemeenschap bij die rechtbank dienen van elke beveiliging binnen vierentwintig uur te worden verwittigd.

Vraag nr. 159 van 7 mei 1996

van de heer **BART VANDENDRIESSCHE**

Woningaanpassing gehandicapten – Subsidiëringsnormen

Het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) kan bij verbouwingen aan een woning uit het oogpunt van een handicap tegemoet komen in de kosten.

De minimumnormen inzake oppervlakte van de ruimten, zoals de keuken en het WC, zijn reglementair vastgelegd. Ze verschillen naargelang het nieuwbouw of vernieuwbouw betreft.

Bij het ombouwen van een bestaande woning moet de oppervlakte van de bijgebouwde of heringerichte kamer minimum 80 % bedragen van de oppervlakenormen voor het bouwen van een nieuwe, aangepaste woning. Uitzondering hierop is de badkamer.

In alle gevallen is de minimumoppervlakte 8 m². Het integreren van een badkamer van 8 m² in een andere, vaak kleinere woning blijkt in veel gevallen niet realiseerbaar. Een badkamer van bijvoorbeeld 6,5 m² is reeds vlot toegankelijk voor een rolstoelgebruiker.

1. Hoeveel verbouwingsaanvragen heeft het VFSIPH in 1994 en 1995 per provincie goedgekeurd ? Voor welk bedrag ?
2. Waarom is de minimumnorm voor subsidiëring van een badkamer op 8 m² gesteld ?
3. Worden er stappen ondernomen om deze norm te verlagen ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

1. De cijfergegevens over tegemoetkomingen in 1994 en 1995 voor "het aanpassen van een bestaande woning" (A) en "het bouwen van een nieuwe woning" (B) worden in tabelvorm weergegeven.

		Totaal toegekend bedrag	Aantal gunstige beslissingen	Gemiddeld toegekend bedrag/ beslissing
1994				
Antwerpen	A	9.923.769	52	190.842
	B	1.008.755	4	252.189
Vlaams- Brabant	A	6.401.816	39	164.149
	B	1.609.508	5	321.902
Limburg	A	10.786.711	89	121.199
	B	3.572.402	16	223.275
Oost- Vlaanderen	A	10.741.498	79	135.968
	B	4.633.333	16	289.583
West- Vlaanderen	A	9.483.589	48	197.575
	B	3.215.462	12	267.955
Algemeen totaal 1994	A	47.337.383	307	154.193
	B	14.039.460	53	264.895
Totaal		61.376.843	360	170.491

1995

Antwerpen	A	11.252.600	55	204.593
	B	3.127.335	12	260.611
Vlaams- Brabant	A	3.091.718	24	128.822
	B	323.279	1	323.279
Limburg	A	14.452.637	95	152.133
	B	3.387.834	18	188.213
Oost- Vlaanderen	A	9.982.912	84	118.844
	B	6.448.034	22	293.092
West- Vlaanderen	A	12.028.895	67	179.536
	B	5.051.271	17	297.134
Algemeen totaal 1995	A	50.808.762	325	156.335
	B	18.337.753	70	261.968
Totaal		69.146.515	395	175.054

2. Een badkamer van 8 m² telt een meeroppervlakte. Een gemiddelde badkamer beschikt over een oppervlakte van 5, 6 à 7 m²; de standaardoppervlakte van een badkamer verschilt naargelang het bouwtype van de woning en het aantal leden die deel uitmaken van het gezin. De tegemoetkoming uit hoofde van de handicap en de beperkingen slaat op de kostprijs van de meeroppervlakte. Onderzoek wees uit dat een oppervlakte van 8 m² voor een rolstoelgebruiker aangewezen is en op zich meerkosten inhoudt.
3. Momenteel worden er geen stappen ondernomen om deze norm te verlagen. Er kan slechts sprake zijn van betoelaging wanneer er een meeroppervlakte, in wezen meerkosten, uit hoofde van de handicap van een persoon aanwezig is. Een rolstoelgebruiker of een persoon die liggend wordt verplaatst, moet naast de nodige bewegingsruimte eventueel ook over de nodige apparatuur (zoals lifter, eventueel verzorgingstafel, ...) in de badkamer kunnen beschikken.

**Vraag nr. 161
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 142
van 8 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 630

Gecoördineerd antwoord

1. De uitvoering van het gelijke-kansenbeleid werd door de minister van Ambtenarenzaken Luc Van den Bossche opgedragen aan Rita Mulier, opdracht-houdster voor Emancipatiezaken. In het najaar 1994 en in het najaar 1995 werd telkens een doorlichting gemaakt van de aanwezigheid van migranten in de administraties van de Vlaamse regering en werden de problemen die rijzen in verband met de opdracht opgesomd. Er werd tweemaal een positieve-actieplan opgesteld en in het Voortgangsrapport editie 1995 werd het eerste positieve-actieplan geëvalueerd.
2. De cijferanalyse van het Voortgangsrapport editie 1995 toont aan dat op 1 september 1995 19 migranten bij het ministerie werkten, op een totaal van 10.915 personeelsleden. Dit is 0,2 %. Meer dan de helft van deze migranten is tewerkgesteld in het jeugdwerkgarantieplan en heeft een tijdelijk contract tot eind 1995. Er zijn geen migranten tewerkgesteld in de departementen Coördinatie, Algemene Zaken en Financiën, Onderwijs en Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw.

In de Vlaamse openbare instellingen werken 140 migranten op 23.302 personeelsleden. Dit is 0,6 % van het personeelsbestand. Er zijn geen migranten tewerkgesteld in de volgende Vlaamse openbare instellingen : de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen, de Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever, de Maatschappij van de Brugse Zeevaartinrichtingen, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest, het openbaar psychiatrisch ziekenhuis in Geel, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Toerisme Vlaanderen, het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen, de Vlaamse Onderwijsraad, de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel, de Vlaamse Landmaatschappij, de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en de Vlaamse Milieumaatschappij.

Let wel, de registratie van de migranten, wanneer men daaronder ook de Belgen van vreemde herkomst verstaat (allochtonen), is onvolledig daar in de meeste administraties uitsluitend migranten met vreemde nationaliteit worden geregistreerd. De wet

op de privacy maakt het registreren van raciale of etnische gegevens moeilijk.

De Vlaamse regering gaf als doelstelling "een evenredige vertegenwoordiging op een redelijke termijn" aan. Emancipatiezaken werkt aan het opstellen van een streefcijfer, en vraagt daartoe wetenschappelijke hulp.

3. Voor het ministerie is het vooral het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur dat migranten tewerkstelt en dat over de meeste niveaus. In het departement Leefmilieu en Infrastructuur werken 11 migranten op niveau E in het jeugdwerkgarantieplan. Op de personeelslijst van het departement Coördinatie staat 1 migrante op niveau C voor de autonome dienst Emancipatiezaken. Alle migranten tewerkgesteld in het ministerie zijn contractueel of hebben een gesco-statuut.

Bij de Vlaamse openbare instellingen (VOI's) is de situatie als volgt. Bij de BRTN werken 13 migranten op niveau 1. In het universitair ziekenhuis in Gent werken 15 migranten op contractbasis op niveau A, vooral artsen in opleiding, één op B en twee op C. Bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) werken 24 migranten verdeeld over alle niveaus, allen in een contractueel of gesco-statuut. De Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) heeft 6 contractuele migranten op niveau A en één op D en E. Het openbaar psychiatrisch ziekenhuis in Rekem heeft 6 migranten op niveau B en één op C, twee zijn vastbenoemd, de anderen contractueel. De overige migranten in de VOI's werken verspreid op diverse niveaus, allen in een contractueel statuut.

4. In het ministerie zijn 9 tewerkgestelde migranten uit Marokko afkomstig, vijf uit Turkije en de anderen komen uit Italië, Polen, Viëtnam, Rusland en Portugal.

Voor de Vlaamse openbare instellingen komen 9 migranten uit Marokko, 8 uit Turkije, 40 uit Nederland, 16 uit Duitsland, 8 uit Polen, en verder 1 of 2 uit Iran, Oostenrijk, Roemenië, Israël, Korea, Joegoslavië, Spanje, Oekraïne, Italië, Brazilië, Guatemala, Groot-Brittannië, Denemarken, India, Hongarije, Indonesië, Chili, Griekenland, Bulgarije, Zweden, Peru, Zaïre, Frankrijk, China.

5. In de tewerkstellingsconferentie heeft de Vlaamse regering zich geëngageerd om een Eerste-werkervaringsplan op te zetten. In het kader daarvan heeft de minister van Ambtenarenzaken, Luc Van den Bossche, een brief gericht aan de administratie Ambtenarenzaken van het ministerie met de aanbeveling om aandacht te hebben voor het aanwerven van onder meer migranten.

Verder zijn er geen concrete maatregelen genomen.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 25
van 7 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebestrijding – Maatregelen

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 137
van 7 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 627

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Vraag nr. 26
van 8 mei 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 142
van 8 mei 1996
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 630

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 27
van 8 mei 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Nederlandstalige Vrouwenraad – Subsidies

De Nederlandstalige Vrouwenraad zou weigeren de vereniging Thuiswerkende Ouders, Gezin en Samenleving te erkennen, om redenen die mij niet duidelijk zijn.

Kan de minister mij meedelen of de Nederlandstalige Vrouwenraad enige vorm van ondersteuning krijgt van de Vlaamse Gemeenschap ?

Antwoord

1. Waarom is de vereniging Thuiswerkende Ouders, Gezin en Samenleving (TOGS) geen lid van de Nederlandstalige Vrouwenraad (NVR) ?

Artikel 7 van de statuten van de NVR bepaalt de voorwaarden tot lidmaatschap. Artikel 7 stelt : "Alleen ledenverenigingen komen in aanmerking : zij moeten door de raad van beheer van de VZW worden aanvaard met een tweederde meerderheid van stemmen, de doelstellingen van de Nederlandstalige Vrouwenraad onderschrijven en voldoen aan de voorwaarden die vastgesteld zijn in het huishoudelijk reglement. (...) Belangstellende personen, verenigingen, organisaties en instellingen die geen lid zijn van de Nederlandstalige Vrouwenraad kunnen meewerken en informatie ontvangen onder de voorwaarden gesteld in het huishoudelijk reglement."

Op 2 juni 1986 besliste de beheerraad van de TOGS zijn lidmaatschap bij de NVR op te zeggen.

De TOGS is geen lid van de NVR omdat zij sedertdien geen aanvraag tot lidmaatschap meer heeft ingediend.

2. Ontvangt de NVR subsidies van de Vlaamse Gemeenschap ?

De NVR ontvangt jaarlijks een nominatieve subsidie van 1 miljoen frank van het Vlaams ministerie van Cultuur.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 65 van 2 april 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Rentesubsidies export uitrustingsgoederen – KMO's

Het systeem van rentesubsidies voor projecten gericht op de uitvoer van uitrustingsgoederen blijkt vooral te zijn bedoeld voor KMO's (kleine en middelgrote ondernemingen).

Welke KMO's hebben in 1995 een aanvraag tot het verkrijgen van rentesubsidies ingediend en aan welke KMO's werd deze rentesubsidie effectief toegekend ?

In welke gevallen was er een dubbele subsidiëring, enerzijds de subsidiëring van het Vlaams Gewest in het kader van rentesubsidies en anderzijds de gewone Copromex-rentesubsidies van de federale overheid ?

Antwoord

De richtlijnen ter uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering inzake de toekenning van rentesubsidies in het kader van de buitenlandse handel bepalen uitdrukkelijk dat : "alle bedrijven die uitrustingsgoederen produceren en die gevestigd zijn in het Vlaams Gewest in aanmerking komen voor steun. Er zal evenwel voorkeur worden gegeven aan KMO's zoals bepaald in de expansiewetgeving (max. 250 werknemers en/of een omzet van max. 20 miljoen ECU of een balanstotaal van max. 10 miljoen ECU)". De rentesubsidies moeten voldoen aan de voorwaarden gesteld in de OESO-reglementering (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling) ter zake, namelijk uitvoer naar ontwikkelingslanden van categorie 3, waarbij een giftelement van minimum 35 % moet worden gerespecteerd.

Er werden noch in 1994 noch in 1995 dossiers ingediend door KMO's. Voor 1995 werden er wel drie dossiers goedgekeurd die werden ingediend door grote ondernemingen.

In 1995 heeft Copromex geen subsidies voor deze dossiers toegekend.

Bijgevolg is er van dubbele subsidiëring van het Vlaams Gewest en de federale overheid geen sprake.

Vraag nr. 83 van 8 mei 1996 van de heer JAN PENRIS

Grensoverschrijdende binnenvaartproblemen – Kanaal Seine-Nord

Zie :
Vlaams minister van Openbare Werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening
Vraag nr. 188
van 8 mei 1996
van de heer Jan Penris
Blz. 649

Antwoord

(Zie : *Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, vraag nr. 188 van 8 mei 1996 van de heer Jan Penris, blz. 649 e.v. – red.*)

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 124
van 30 april 1996
van de heer JOS DE MEYER

Jachtdecreet – Wildschade

Artikel 25 van het Jachtdecreet van 24 juli 1991 bepaalt dat de schade veroorzaakt door wild waarop de jacht sinds meer dan vijf jaar niet meer geopend is, of dat afkomstig is uit een bosreservaat of een natuurreservaat waarin de jacht door de overheid volledig verboden is, wordt vergoed door de gewestdienst met afzonderlijk beheer : Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur, opgericht bij decreet van 23 januari 1991.

Verder bepaalt het tweede lid van artikel 25 van het Jachtdecreet dat een proces-verbaal van plaatsbezoek dat vermeldt dat de voorwaarden die in het eerste lid worden vastgesteld zijn vervuld, als titel geldt om de vergoeding van schade door vermeld Fonds te verkrijgen.

Soms bestaat er echter twijfel of betwisting over de juiste inhoud van het begrip "schade" in deze context.

Naar onze mening volstaat een proces-verbaal van een plaatsbezoek waaruit blijkt dat aan de voorwaarden van artikel 25 is voldaan, namelijk dat het hier gaat om schade veroorzaakt door wild waarop de jacht sinds meer dan vijf jaar niet meer is geopend of wild dat afkomstig is uit een bos- of een natuurreservaat waarin de jacht volledig verboden is, samen met een raming van alle wildschade die aan de gewassen is aangebracht door dit niet-bejaagbaar wild, om een vergoeding voor al deze wildschade aan de gewassen te ontvangen.

Zijn er richtlijnen uitgevaardigd inzake de concrete toepassing van artikel 25 ?

Antwoord

Artikel 25 van het Jachtdecreet stelt een regeling in voor de vergoeding van schade veroorzaakt door wild waarop de jacht sinds meer dan vijf jaar niet meer geopend is, of dat afkomstig is uit een bosreservaat of een natuurreservaat waarin de jacht door de overheid volledig verboden is.

Een proces-verbaal van plaatsbezoek waarin wordt gesteld dat aan deze voorwaarden is voldaan, geldt voor de schadelijder als titel om de vergoeding van schade door het MINA-fonds te verkrijgen.

Daar deze procedure niet nader is omschreven, gelden ter zake de gewone rechtsregels. Dit houdt in dat de schadelijder zich tot de vrederechter van het betrokken rechtsgebied moet wenden die, ongeacht het bedrag van de vordering, bevoegd is om de schade vast te stellen. Hij zal hiervoor normaal een deskundige aanstellen.

Zoals uit de besprekingen van het voorstel van Jachtdecreet in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud blijkt, volgt deze nieuwe regeling de principes en procedures van de burenhinder : zo een eigenaar van een goed, zonder foutief te handelen, het evenwicht verbreekt tussen de normale lasten van het nabuurschap en er voor de nabuur een hinder ontstaat die de gewone eigenschappen van het nabuurschap overschrijdt, is door de eerste eigenaar een rechtmatige en passende compensatie verschuldigd tot herstel van het verbroken evenwicht. Er wordt hierbij uitgegaan van de zogenaamde foutloze aansprakelijkheid, waarbij voor de vrederechter alleen de schade en het oorzakelijk verband tussen de overlast en de actie van derden (of het gebrek daaraan) moet worden bewezen.

Hieruit blijkt dat alleen de belangrijke schade moet worden vergoed (dit is de schade bovenop de normale schade). Schade die 5 à 10 % uitmaakt van de totale schade kan als normale schade worden beschouwd, maar wordt geval per geval door de rechtbank bepaald ; zij kan onder meer afhankelijk zijn van de ligging van het perceel en de teeltkeuze.

Bovendien moet een schadelijder kunnen aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om de schade te voorkomen, bijvoorbeeld door het plaatsen van een omheining of door het treffen van bepaalde afschrikkingsmaatregelen.

Vraag nr. 133
van 8 mei 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Vlarem I en II – Overgang

Voor het in werking treden van het besluit van de Vlaamse executieve van 7 januari 1992 (het eerste Vlarem II) waren de algemene en de sectoriële exploitatievoorwaarden al bij dit besluit vastgelegd, maar het besluit is maar in werking getreden op 1 januari 1993. Zolang het eerste Vlarem II niet in werking was getreden, konden geen vergunningen worden afgeleverd overeenkomstig de bepalingen van Vlarem I.

In afwachting van het in werking treden van het eerste Vlarem II hebben de vergunningverlenende instanties dan maar de toekomstige algemene en sectoriële exploitatievoorwaarden in de vergunningen opgelegd als "bijzondere exploitatievoorwaarden". Bij het in werking treden van het eerste Vlarem II werden die bijzondere exploitatievoorwaarden dan meteen de algemene en sectoriële exploitatievoorwaarden die in het vooruitzicht waren gesteld in het Vlarem I.

Wanneer dan Vlarem II van kracht werd, werd de voordien afgeleverde vergunning automatisch een vergunning overeenkomstig de bepalingen van het Vlarem I.

In de overgangsbepalingen betreffende verbods- en afstandsregels die aldus als bijzondere exploitatievoorwaarden werden opgelegd, wordt gesteld dat deze verbodsbepalingen niet gelden wanneer de exploitatie is vergund overeenkomstig de bepalingen van Vlarem I op datum van het in werking treden van het eerste Vlarem II (1 januari 1993).

Kunnen voornoemde vergunningen die vóór 1 januari 1993 werden afgeleverd, in aanmerking worden geno-

men als "vergunning overeenkomstig het besluit van de Vlaamse executieve van 6 februari 1991" ?

Antwoord

Vergunningen afgeleverd vóór 1 januari 1993 moeten worden opgevat als "vergunningen afgeleverd overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991".

De procedure van vergunningverlening wordt immers uitsluitend geregeld in titel I van het Vlarem, dat op dat ogenblik integraal van toepassing was.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 39
van 30 april 1996
van de heer FREDDY SARENS

Medisch verantwoorde sportbeoefening – Keuringscentra

Bij besluit van 1 mei 1995 worden, met ingang van 1 mei 1995, voor een termijn van drie jaar, zes keuringscentra inzake medisch verantwoorde sportbeoefening erkend (Belgisch Staatsblad van 5 september 1995).

Mag ik voor elk keuringscentrum vernemen :

1. welk subsidiebedrag als werkingskosten wordt verleend en
2. voor welke specifieke sporten het centrum begeleidend werkt ?

Antwoord

Bij besluit van 1 mei 1995 (Belgisch Staatsblad van 5 september 1995) werden, voor een termijn van drie jaar, zes keuringscentra inzake medisch verantwoorde sportbeoefening erkend.

Deze zes centra voldoen aan de erkenningsvoorwaarden van artikel 35 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 houdende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, en aan de voorwaarden inzake infrastructuur zoals bepaald in het ministerieel besluit van 22 december 1994 houdende nadere bepalingen inzake de erkenning van keuringscentra.

1. Overeenkomstig artikel 62 van het bovenvermeld besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991, werd de vergoeding van de keuringscentra vastgelegd bij ministerieel besluit van 23 december 1994 (Belgisch Staatsblad van 13 december 1995).

Artikel 1 van dit besluit legt de jaarlijkse bijdrage van de Vlaamse regering voor "prestaties en onkosten" vast op 1 miljoen frank voor elk centrum.

Artikel 2 van ditzelfde besluit legt de te volgen administratieve procedure vast voor de uitbetaling van de toelage.

Aangezien de zes keuringscentra werden erkend met ingang van 1 mei 1995, was voor het jaar 1995 een maximale toelage van 666.000 frank beschikbaar (= 8/12 van 1 miljoen frank).

2. Artikel 14 § 2 van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening bepaalt dat de keuringscentra bevoegd zijn voor de sportmedische keuring en begeleiding van topsporters en topsportbeloften. Het zijn de sportfederaties en de overkoepelende structuren Bloso en BOIC, die mee bevoegd zijn om te bepalen welke sportbeoefenaars het statuut "topsporter" of "topsportbelofte" kunnen verkrijgen.

Er werden bij de erkenning van de keuringscentra geen specifieke sporttakken vastgelegd waarvoor elk centrum begeleidend werkt. Het ligt wel in de bedoeling om in de toekomst tot bepaalde afspraken te komen tussen de centra, rekening houdende met de mogelijkheden en ervaring van elk centrum.

De commissie Topsport en Topsportbeloften en de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening werden hierover om advies gevraagd.

Vraag nr. 41
van 23 april 1996
van de heer FRANS WYMEERSCH

Ziekenhuizen Waasland – Toekomst

Aansluitend op de schriftelijke vraag nr. 26 van 26 februari 1996 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 4 maart 1996) over de reorganisatie van het Algemeen Ziekenhuis Maria-Middelares met al haar "bijziekenhuizen" in de regio Waasland en de organisatie en samenwerking van de verschillende ziekenhuizen onderling, had ik graag het volgende vernomen.

1. Zijn naast de kwaliteit van de gezondheidszorg, die ontegensprekelijk verbetert, ook de bereikbaarheid en de dienstverlening belangrijke criteria voor de minister ?
2. Is de minister op de hoogte van het feit dat de kliniek Maria-Middelares op dit ogenblik over onvoldoende capaciteit beschikt ?
3. Mits een relatief kleine investering hebben zowel St.-Anna in Beveren als St.-Helena in Sint-Gillis-Waas een verdere reden van bestaan.

Heeft de minister dienaangaande reeds initiatieven genomen ?

Antwoord

1. Met betrekking tot de eerste vraag kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger aanraden mijn laatste beleidsbrief aandachtig door te nemen.

Daarin staat vermeld dat het nieuwe Vlaamse gezondheidsbeleid steunt op volgende pijlers :

- kwaliteitszorg ;
- samenhang in de zorg ;
- zorg op maat en differentiatie van voorzieningen ;
- responsabilisering van zorgaanbieder en zorgvrager.

In mijn ontwerp van decreet betreffende de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen wordt het als een verplichting gezien van de verzorgingsvoorzieningen om onder meer een verantwoorde zorg aan te bieden. Hieronder wordt verstaan : doeltreffendheid, doelmatigheid, continuïteit, veiligheid en maatschappelijke aanvaardbaarheid van de zorg.

Met betrekking tot fusieziekenhuizen en hun exploitatie op één of meerdere campi maakt de bereikbaarheid en dienstverlening daar inderdaad deel van uit.

De Vlaamse regering streeft er tevens naar om het aanbod van gezondheidsvoorzieningen nauw te doen aansluiten bij de behoeften van de bevolking. Het is in dit kader dat een studie werd gestart, waarbij criteria zullen worden opgesteld op basis waarvan behoeften worden uitgetekend en het zorgaanbod kan worden aangepast.

Ook hier zal de bereikbaarheid een duidelijke vraag zijn.

Het is tevens nodig dat zowel de zorgvrager als de zorgaanbieder hun eigen verantwoordelijkheid opnemen. Enerzijds is er een afdwingbaar recht op basisvoorzieningen dat samen met de sector wordt gewaarborgd, anderzijds heeft de instelling ook de plicht om deze betaalbaar te houden en toch kwaliteit te bieden.

De Vlaamse overheid moet er echter over blijven waken dat de toegankelijkheid gewaarborgd blijft.

2. De activiteitengegevens van de campus Sint-Niklaas zijn bekend en scores zeer hoog. De overheid heeft hierop geen vat ; het behoort tot de verantwoordelijkheid van de inrichtende macht om het aanbod te organiseren en om (onder meer via daghospitalisatie) overbezetting tegen te gaan.
3. Een verdere reden van bestaan moet niet worden gezien in het licht van investering in gebouwen, maar wel in het kader van behoeften aan verzorging en de mate waarin de exploitatie van het fusieziekenhuis daarop kan inspelen.

Concreet kan ik nu reeds meedelen dat ik nog geen beslissing heb genomen aangaande het voortbestaan van de campus St.-Anna in Beveren.

Voor de campus St.-Helena in St.-Gillis-Waas dien ik evenwel mijn antwoord te herhalen op de eerder in dit verband gestelde vraag (vraag nr. 26 van 22 februari 1996), namelijk dat er reeds een ministeriële beslissing tot sluiting van de Sint-Helenakliniek in Sint-Gillis-Waas dateert van 19 oktober 1987. In het ministerieel besluit van 12 juni 1991 met betrekking tot de fusie tussen dit ziekenhuis en het Algemeen Ziekenhuis Maria-Middelares in Sint-Niklaas werd deze beslissing herhaald.

Vraag nr. 46
van 7 mei 1996
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Isolatiecellen – Psychiatrie

Het probleem van het gebruik van isolatiecellen in psychiatrische instellingen is al eerder gesteld.

1. Hoeveel klachten, en bij welke instellingen, zijn de minister bekend ?
2. Hoeveel klachten hebben betrekking op niet-naleving van de destijds opgestelde reglementering in verband met het gebruik van deze isolatiecellen ?
3. Hoe is de inspectie geregeld ? Hoeveel inspecteurs zijn er en hoe dikwijls zijn er inspecties ? Treden zij alleen op bij klachten of verloopt de inspectie op systematische wijze ?
4. Op welke wijze worden klachten behandeld en welk gevolg wordt eraan gegeven ?

Antwoord

Vrijwel alle klachten in verband met het gebruik van afzonderingskamers in de psychiatrische instellingen gaan uit van een beperkt aantal personen die geregeld klacht neerleggen. De klachten betreffen meerdere ziekenhuizen, overwegend gelegen in de uitgebreide regio die door betrokken personen wordt bewoond. Onder meer het Kinderziekenhuis Antwerpen maakte in 1990 en 1995 het voorwerp uit van een uitgebreide klachtenstroom.

Deze klachten hadden zowel betrekking op het gebruik en de duur van de afzondering, als op de dwangbehandeling en dwangopname. Dikwijls werd er gesuggereerd dat de omzendbrief van Vlaams minister Weckx van 24 oktober 1990 daarbij niet zou worden nageleefd.

Zowel de inspectiebezoeken als het onderzoek in verband met het gebruik van isoleer-, fixeer- en andere dwangmaatregelen, uitgevoerd door de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg in samenwerking met de psychiatrische afdeling van het universitair Ziekenhuis van Gent, bevestigen dat de principes en de maatregelen van betrokken omzendbrief door de psychiatrische instellingen worden nageleefd. De instellingen hebben onder meer een interne gedragscode opgesteld en houden een register bij waarin conform de omzendbrief de afzonderingen worden geregistreerd.

Het onderzoek geeft bovendien aan dat het gebruik van dergelijke maatregelen een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de algemene behandeling en/of verzorging van psychiatrische patiënten. In het werkveld blijkt een duidelijk consensus te bestaan omtrent de beoogde doelstellingen, namelijk :

- bescherming en veiligheid van de patiënt en zijn omgeving ;
- verzorging en behandeling, continue observatie ;
- het wegnemen van prikkels ;
- het corrigeren van gedrag ;
- het optimaliseren van communicatie ;
- stimuleren van zelfcontrole ;
- optimaliseren van impulscontrole.

Verder werd een duidelijke tendens vastgesteld om het gebruik van afzondering te zien als een maatregel die zo weinig mogelijk dient te worden toegepast, die zo therapeutisch mogelijk dient te worden benaderd en die als een handeling met het karakter van intensieve zorgen moet worden beschouwd.

Door het registreren van deze activiteiten en door het onderzoek dat gebeurde omtrent het gebruik van fixaties en andere restrictieve maatregelen, hebben diensten met een afwijkend patroon op dit vlak hun werkwijze in vraag gesteld en werden belangrijke verbeteringen doorgevoerd. Concrete voorbeelden hiervan zijn het afschaffen van afzondering in gedragstherapeutische context, het bewaken van de duur van de afzondering, met als resultaat een aanzienlijke verkorting ervan in een aantal afdelingen.

De naleving van de principes en maatregelen vermeld in betrokken omzendbrief zal nog worden versterkt door de uitvoering van het recentelijk voorgestelde decreet over de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen. Artikel 4 van dit decreet – dat ook van toepassing is op de psychiatrische instellingen – stipuleert dat : "elke verzorgingsinstelling verplicht is een integraal kwaliteitsbeleid te ontwikkelen. Dit beleid is gericht op :

- 1° verantwoorde zorg rekening houdende met doeltreffendheid, doelmatigheid, voortdurendheid, veiligheid en maatschappelijke aanvaardbaarheid van de zorg ;
- 2° respectvolle omgang en behandeling van de cliënt of patiënt met als elementen het persoonlijk onthaal, de passende verwijzing van de hulpvrager, de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van het zelfbeschikkingsrecht, de informatie en de inspraak van de patiënt of cliënt.

Dit kwaliteitsbeleid vereist minimaal een voortdurende opvolging en bewaking, beheersing en verbetering van de processen, gericht op het realiseren van de onder 1° en 2° vermelde elementen."

In verband met registratie kan worden gesteld dat momenteel geen globaal overzicht wordt bijgehouden van het aantal afzonderingen in Vlaanderen. Wel is het zo dat elke instelling voor zichzelf deze gegevens bijhoudt. Voor registratie van het handelen in de psychiatrie is te signaleren dat op initiatief van de federale minister van Volksgezondheid eerlang een uitgebreide registratie, de Minimale Psychiatrische Registratie, wordt opgestart. De Vlaamse Gemeenschap heeft het niet nuttig geacht om de ziekenhuizen nog een bijkomende registratie te laten verrichten, te meer omdat de Minimale Psychiatrische Registratie een luik over afzondering inhoudt. De Vlaamse Gemeenschap zal te gepasten tijde deze gegevens opvragen aan de federale overheid. Wel wordt er momenteel een afzonderlijk registratiesysteem uitgewerkt in verband met de toepassing van de wet op de gedwongen opname van de geesteszieke.

Momenteel staan – in voltijds equivalent uitgedrukt – 1,5 geneesheer-inspecteur-neuropsychiaters in voor de inspectie van de psychiatrische instellingen. De opdracht van de inspecteurs wordt uitgebreid beschreven in de interdepartementale functiefamilie "Inspecteren" van de Vlaamse Gemeenschap. Hierin worden 14

resultaatsgebieden aangegeven. Eén ervan betreft "het onderzoeken van de gegrondheid van klachten teneinde de gepaste maatregelen te nemen of voor te stellen". Illustratief worden hierbij volgende activiteiten vermeld :

- klachten inzake de dienstverlening geformuleerd door burgers of andere overheden onderzoeken ;
- vaststellingen doen in het raam van gesignaleerde tekorten ;
- klachten signaleren aan en bespreken met de "aangeklaagde" instelling of inrichting ;
- nagaan van de oorzaak, aard, reden van de klacht bij verschillende partijen ;
- ..."

Meer concreet worden op systematische wijze door de geneesheer-inspecteurs ter gelegenheid van erkennings- en inspectiebezoeken (onder meer naar aanleiding van klachten) de modaliteiten van afzonderingen, en meer in het algemeen van vrijheidsberovende maatregelen, nagegaan. Dit geeft aanleiding tot een bespreking met de verantwoordelijke geneesheren van de diverse diensten en eventueel – waar nodig – tot bijsturingen.

**Vraag nr. 47
van 7 mei 1996
van de heer JOS STASSEN**

Isolatiecellen – Psychiatrie

Zoals de minister weet, wordt in psychiatrische ziekenhuizen gebruik gemaakt van afzonderingstechnieken, de zogenaamde isolatiecellen. Personen die een gevaar betekenen voor zichzelf en/of voor hun omgeving worden onder dwang opgesloten in hiervoor bestemde lokalen.

Enkele jaren geleden (1989/1990) ontstond er een ernstige rel rond het gebruik van isolatiecellen in de psychiatrische afdeling van het Algemeen Kinderziekenhuis van Antwerpen (AKA). De toenmalige voogdijminister Weckx reageerde op deze affaire met een omzendbrief (24 oktober 1990), waarin hij de principes en de voorwaarden inzake dwangmaatregelen vastlegde. Ondertussen stak het "verhaal AKA en isolatiecellen" opnieuw de kop op naar aanleiding van een verzoekschrift ter zake (Vlaams Parlement – zitting 1995-1996, verzoekschrift nr. 4 van 15 december 1995).

Sinds de omzendbrief zijn bijna zes jaar voorbij. Waarschijnlijk is het tijd voor een evaluatie.

1. Hebben alle psychiatrische ziekenhuizen en psychiatrische afdelingen van algemene ziekenhuizen de reglementering van de omzendbrief uitgevoerd ?
2. Welke diensten hebben zicht op of toegang tot het register waarin de registratieformulieren worden bewaard ?
3. Hanteren bepaalde ziekenhuizen strengere of meer beperkende voorwaarden inzake het isoleren van hun patiënten (bv. het uitsluiten van bepaalde doelgroepen, bepaalde leeftijdscategorieën, ...) ?

4. Werden de voorbije jaren moeilijkheden vastgesteld inzake het toepassen van de krachtlijnen van de omzendbrief ?
5. Wordt de nood gevoeld van een decretale regeling inzake dwangmaatregelen in de psychiatrie, in plaats van een omzendbrief ?
6. Kan de minister een overzicht geven van het aantal isolaties in de psychiatrie ? Graag een opsplitsing per leeftijdscategorie (kinderen, jongeren en volwassenen) en een specificatie naar doelgroep (eventueel DSMIV-categorieën), duur en effectiviteit.
7. Bestaat er een beroepsprocedure voor "slachtoffers" van isolatie of voor hun wettelijke vertegenwoordigers ?
8. Bestaat er onderzoek naar de gevolgen op lange termijn bij "slachtoffers" van isolatie (los van de emotionaliteit van de individuele gevallen) ?

Antwoord

In verband met de vraag of alle psychiatrische ziekenhuizen en psychiatrische afdelingen van algemene ziekenhuizen de reglementering omtrent afzondering hebben toegepast zoals gesteld in de omzendbrief van minister Weckx, kan worden geantwoord dat deze instellingen inderdaad de reglementering van de omzendbrief hebben uitgevoerd en onder meer een interne gedragscode hebben opgesteld en een register hebben opgemaakt waarin, conform die omzendbrief, de afzonderingen worden geregistreerd. Dit register wordt naar aanleiding van inspectiebezoeken vrij systematisch nagezien door de bevoegde geneesheer-inspecteurs. Totnogtoe werd in geen enkele psychiatrische dienst waar afzonderingskamers worden gebruikt vastgesteld dat dit register niet wordt bijgehouden. Deze registers geven ook een vrij nauwkeurig beeld van de wijze waarop wordt omgegaan met andere gehanteerde dwangmaatregelen.

Om echter een goed beeld te hebben in verband met het gebruik van isoleer-, fixeer- en andere dwangmaatregelen, heb ik een wetenschappelijk onderzoek laten uitvoeren door de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg in samenwerking met de psychiatrische afdeling van het Universitair Ziekenhuis van Gent. Deze studie werd beëindigd in februari 1995.

Dit onderzoek bevestigt vermelde vaststelling van de inspecteurs, namelijk dat de instellingen een registratie bijhouden van de toegepaste vrijheidsbeperkende maatregelen.

Het onderzoek geeft bovendien aan dat het gebruik van dergelijke maatregelen een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de algemene behandeling en/of verzorging van psychiatrische patiënten. In het werkveld blijkt een duidelijke consensus te bestaan omtrent de beoogde doelstellingen, met name :

- bescherming en veiligheid van de patiënt en zijn omgeving ;
- verzorging en behandeling, continue observatie ;
- het wegnemen van prikkels ;
- het corrigeren van gedrag ;
- het optimaliseren van communicatie ;

- stimuleren van zelfcontrole ;
- optimaliseren van impulscontrole.

Verder werd een duidelijke tendens vastgesteld om het gebruik van afzondering te zien als een maatregel die zo weinig mogelijk dient te worden toegepast, die zo therapeutisch mogelijk dient te worden benaderd en die als een behandeling met het karakter van intensieve zorg moet worden beschouwd.

Door het registreren van deze activiteiten en door het onderzoek dat gebeurde omtrent het gebruik van fixaties en andere restrictieve maatregelen, hebben diensten met een afwijkend patroon op dit vlak hun werkwijze in vraag gesteld en werden belangrijke verbeteringen doorgevoerd. Concrete voorbeelden hiervan zijn het afschaffen van afzondering in gedragtherapeutische context, het bewaken van de duur van de afzondering, met als resultaat een aanzienlijke verkorting ervan in een aantal afdelingen.

Uit de onderzoeksgegevens blijkt dat de principes en maatregelen vermeld in de omzendbrief in belangrijke mate worden nageleefd. De naleving ervan zal nog worden versterkt door de uitvoering van het recentelijk voorgestelde decreet over de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen. Artikel 4 van dit decreet – dat ook van toepassing is op de psychiatrische instellingen – stipuleert dat : "elke verzorgingsinstelling verplicht is een integraal kwaliteitsbeleid te ontwikkelen.

Dit beleid is gericht op :

- 1° verantwoorde zorg rekening houdende met doeltreffendheid, doelmatigheid, voortdurendheid, veiligheid en maatschappelijke aanvaardbaarheid van de zorg ;
- 2° respectvolle omgang en behandeling van de cliënt of patiënt met als elementen het persoonlijk ont-haal, de passende verwijzing van de hulpvrager, de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van het zelfbeschikkingsrecht, de informatie en de inspraak van de patiënt of cliënt. Dit kwaliteitsbeleid vereist minimaal een voortdurende opvolging en bewaking, beheersing en verbetering van de processen, gericht op het realiseren van de onder 1° en 2° vermelde elementen."

Zoals boven vermeld hebben de bevoegde geneesheer-inspecteurs in het kader van hun inspectieopdracht toegang tot het register dat in de instellingen wordt opgemaakt conform de omzendbrief van 24 oktober 1990. Wegens de medische geheimhouding hebben andere diensten geen toegang ; in uitzonderlijke omstandigheden kan, via de daartoe ingestelde procedure bij de Orde der Geneesheren, het parket toegang krijgen tot dit register.

In verband met de vraag of er de vorige jaren moeilijkheden zijn vastgesteld met de toepassing van de krachtlijnen van deze omzendbrief, kan worden gesteld dat de instellingen geen moeilijkheden hebben gesignaleerd aan de inspecteurs en dat de omzendbrief positief werd aangewend om hun beleid omtrent deze problematiek te evalueren en bij te sturen.

Tot op heden werd geen nood aan een decretale regeling gesignaleerd. Uit het voorgaande blijkt dat de omzendbrief een voldoende kader biedt aan de instel-

lingen om een afzonderingsbeleid, waarbij de noden op medisch vlak worden verzoend met de essentiële rechten van de patiënten, uit te bouwen. Mocht er toch een wettelijke regeling worden uitgewerkt (door of in samenwerking met Justitie), dan zal de belangrijkste uitdaging erin bestaan om de rechten van de patiënt, in overeenstemming met wat bepaald is in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, te verzoenen met de rechten van de omgeving van de patiënt, de familie, de begeleiders. Ook mag de momenteel door de rechtbanken gehanteerde visie rond aansprakelijkheid van ziekenhuizen en beroepsbeoefenaars niet in tegenstrijd zijn met deze concrete rechtstoepassing.

In verband met registratie kan worden gesteld dat momenteel geen globaal overzicht wordt bijgehouden van het aantal afzonderingen in Vlaanderen. Wel is het zo dat elke instelling voor zichzelf deze gegevens bijhoudt. Voor registratie van het handelen in de psychiatrie is te signaleren dat op initiatief van de federale minister van Volksgezondheid eerlang een uitgebreide registratie, de Minimale Psychiatrische Registratie, wordt opgestart. De Vlaamse Gemeenschap heeft het niet nuttig geacht om de ziekenhuizen nog een bijkomende registratie te laten verrichten, te meer omdat de Minimale Psychiatrische Registratie een luik over afzondering inhoudt. De Vlaamse Gemeenschap zal te gepasten tijde deze gegevens opvragen aan de federale overheid. Verder kan nog worden vermeld dat er momenteel een afzonderlijk registratiesysteem wordt uitgewerkt in verband met de toepassing van de wet op de gedwongen opname van de geesteszieke.

Inzake de beroepsprocedure voor "slachtoffers" van isolatie is het zo dat één van de opdrachten van de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg – die door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesubsidieerd – erin bestaat de belangen van de patiënt (dus ook hun klachten) te behartigen. Deze vereniging voert/voerde meerdere opdrachten hieromtrent uit, onder andere de vermelde studie, in 1995 een studiedag voor verpleegkundigen rond "optimale realisatie van patiëntenrechten", het geregeld verstrekken van informatie aan patiënten met klachten, het experiment "vertrouwenpersoon voor de patiënt in de intramurale sector". Verder is het zo dat slachtoffers van wederrechtelijke vrijheidsberoving klacht kunnen indienen bij rijks-wacht of politie, de procureur des konings of de onderzoeksrechter.

Betreft de afzonderingsmaatregel minderjarigen of onbekwaam verklaarden, dan bepaalt de omzendbrief uitdrukkelijk dat de ouders of de wettelijke vertegenwoordigers hiervan telkens zo snel mogelijk op de hoogte worden gebracht.

De vraag naar de gevolgen op lange termijn bij "slachtoffers" van isolatie is moeilijk te beantwoorden omdat hieromtrent geen onderzoek werd uitgevoerd. Voor dergelijk onderzoek rijst immers een ethisch probleem: kan men de gevolgen aanvaarden van het niet nemen van vooral beschermende maatregelen ten bate of ten aanzien van patiënten die een gevaar voor zichzelf of voor anderen zijn (bv. psychotische patiënten zonder ziekte-inzicht, verwarde patiënten die zich niet kunnen beschermen tegen gevaren, dronken patiënten die zich niet bewust zijn van het gevaar van hun gedrag voor derden)? Wie stelt zich hier verantwoordelijk voor? Wat bij eventuele schadeclaims? In verband met de

gevolgen van onvrijwillige (psychiatrische) behandeling bestaan er wel enkele buitenlandse onderzoeken. In een Zweedse studie – gepresenteerd op het achtste wereldcongres te Athene in 1989 – werden 100 onvrijwillig opgenomen patiënten vergeleken met 99 vrijwillig gehospitaliseerden tot 4 à 8 maanden na hun ontslag. Deze studie geeft empirisch materiaal omtrent de complexe mengeling van enerzijds positieve effecten (op het vlak van zorg en gevaarbestrijding) en anderzijds van een zekere schending van een aantal ethische principes (autonomie, persoonlijke integriteit). Dit geldt zowel voor patiënten die vrijwillig, als voor patiënten die onvrijwillig werden opgenomen.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 94
van 8 mei 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Facturatie lokale besturen – Geijkte vermeldingen

Oude gewoonten houden soms lang stand en blijkbaar doen noch de wetgevende, noch de uitvoerende macht iets om verandering te brengen in achterhaalde formaliteiten.

Inzake het betaalbaar stellen van facturen door lokale overheden, treft men nog voorhistorische handelwijzen aan. Zo moeten lokale besturen voor elke factuur die ze ontvangen nog steeds eisen dat daarop door de uitschrijver van de factuur wordt geschreven: "Voor echt en waar verklaard voor de som van ...", en dat ze daarna wordt ondertekend.

1. Wanneer werd dit voorschrift of deze regeling ingevoerd?
2. Werd er bij het invoeren van de nieuwe gemeentelijke boekhouding aandacht geschonken aan dit probleem?
3. Zo neen, staat dit op de agenda voor de komende evaluatie van de nieuwe boekhouding? Zijn dergelijke oude wettelijk verplichte vermeldingen op facturen overigens nog noodzakelijk of zinvol in het huidige geldverkeer?

Antwoord

Het voorschrift dat facturen of andere bescheiden die bij de staat, de provincies of de gemeenten worden ingediend, door de schuldeiser moeten worden gewaarmerkt, dit is voorzien van een geijkte formule plus handtekening, werd opgenomen in paragraaf 117, eerste lid, van de algemene instructie van 30 juli 1943 op de rijkscomptabiliteit: "Om de betaling van hun vorderingen te verkrijgen dienen de belanghebbenden, in principe, in triplo, een behoorlijk ondergetekende aangifte, staat of rekening, waarvan het bedrag echt en deugdelijk is verklaard, over te leggen."

Bij besluit van de minister van Financiën van 9 april 1965 werd paragraaf 117, eerste lid, aangevuld met de volgende bepaling : "Van de waarmerking worden nochtans ontslagen de instellingen en maatschappijen die regelmatig en volgens mechanografische procédés boekhouden, op voorwaarde dat hun schuldvorderingen worden geregeld door middel van overschrijvingen op het credit van hun postrekeningen." De minister oordeelde dat dergelijke instellingen voldoende waarborgen boden inzake de authenticiteit van de facturen en de echtheid van de identiteit van de schuldeiser.

Aan deze bepalingen werd een verordenende waarde verleend door ze toe te voegen aan het artikel 100 van het koninklijk besluit van 10 december 1868 houdende algemeen reglement op de rijkscomptabiliteit. Dat gebeurde bij het koninklijk besluit van 20 juni 1966 tot wijziging van het bovenvermelde koninklijk besluit van 10 december 1868.

Bij ministerieel besluit van 14 september 1966 werd aan het koninklijk besluit van 20 juni 1966 uitvoering gegeven. Dit ministerieel besluit bepaalt onder meer dat, om voor de kwestieuze vrijstelling in aanmerking te komen, de belanghebbende een aanvraag moet indienen bij de bevoegde diensten van het ministerie van Financiën, volgens de in het besluit vermelde modaliteiten. Artikel 8 van dit ministerieel besluit bepaalt bovendien dat de toekenning en intrekking van de bovenvermelde vrijstelling worden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Voor de gemeenten werd naderhand de ondertekening van de facturen door de schuldeiser eveneens opgelegd door artikel 106 van het besluit van de regent van 10 februari 1945 houdende het Algemeen Reglement op de Gemeentelijke Comptabiliteit.

Bij het opstellen van het Algemeen Reglement voor de nieuwe gemeentelijke boekhouding werd het artikel 106 evenwel niet overgenomen.

De toepassing van dit artikel was trouwens reeds sterk afgezwakt door de omzendbrief ter zake van 15 maart 1968 van de minister van Binnenlandse Zaken. Hierbij werd, naar analogie van de maatregelen die de minister van Financiën bij zijn besluit van 14 september 1966 had getroffen, in uitvoering van het koninklijk besluit van 20 juni 1966 tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 december 1868 houdende algemeen reglement op de rijkscomptabiliteit, aan de gemeentebesturen toegelaten om af te wijken van de letterlijke toepassing van artikel 106 van het Algemeen Reglement op de Gemeentelijke Comptabiliteit "voor de facturen die opgemaakt zijn volgens mecanografische procédés en die verplicht geregeld worden door overschrijving op het credit van de rekening van de leveranciers, geopend hetzij bij het postcheque-ambt, hetzij bij het Gemeentekrediet van België".

Specifiek voor de gemeentelijke boekhouding bestaat dus geen enkele verplichting meer tot ondertekening en waarmerking van de facturen door de schuldeiser.

Ik vestig echter de aandacht erop dat andere wetten en besluiten deze ondertekening wel verplicht kunnen stellen. Zo bepaalt bijvoorbeeld artikel 15 van het ministerieel besluit van 10 augustus 1977 houdende vaststelling van de algemene aannemingsvoorwaarden van de overheidsopdrachten van werken, leveringen en

diensten, dat voor de betaling van het saldo van de aannemingsom, alsook voor betalingen in mindering de aannemer verplicht is een gedagtekende en ondertekende schuldvordering over te leggen.

Daarnaast blijft gelden dat de facturen nog steeds voor ontvangst moeten worden getekend door het personeelslid dat met de controle op de leveringen of de gepresteerde diensten is belast. Deze verplichting wordt opgelegd door artikel 63 van het nieuwe Algemeen Reglement op de Gemeentelijke Comptabiliteit.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

**Vraag nr. 162
van 8 mei 1996
van de heer MARC OLIVIER**

Tegemoetkoming gehandicapten – Kinderbijslag

Ten gevolge van een maatregel van de federale regering waarbij de tegemoetkomingen aan gehandicapten ambtshalve werden onderworpen aan een herziening, en kinderbijslag voor het eerst werd beschouwd als een inkomen dat niet cumuleerbaar is met de tegemoetkoming, is het inkomen van vele gehandicapten gedaald.

In een aantal gevallen heeft dit tot gevolg dat bij de facturatie door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (verschuldigde dagprijs en gewaarborgd inkomen) de kinderbijslag van de gehandicapte wordt aangerekend, of het Vlaams Fonds het verschuldigde bedrag slechts gedeeltelijk kan aanrekenen wegens ontoereikende inkomsten.

1. Heeft de minister reeds maatregelen genomen of uitgewerkt om de reglementering van het Vlaams Fonds aan te passen zodat het aanrekenen van kinderbijslag onmogelijk wordt ?
2. Welke min-ontvangsten kent het Vlaams Fonds ten gevolge van bovenvermelde beslissing van de federale regering ?
3. In welk overlegorgaan met de federale regering kan de minister dit probleem aankaarten ? Heeft hij van deze mogelijkheid reeds gebruik gemaakt ?

Antwoord

Alvorens op de concrete vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger te antwoorden, moet de bijdragegeling worden uiteengezet.

Een persoon van +21 jaar opgenomen in een bezigheidstehuis behoudt 10.296 frank (licht mentaal, motorisch, zintuiglijk) of 5.491 frank (matig, zwaar mentaal) van zijn/haar inkomen als persoonlijk gereserveerd zakgeld. Van het overblijvende gedeelte betaalt men een bijdrage die maximum 960 frank per aanwezigheidsdag bedragen.

Het inkomen van deze personen met een handicap wordt gevormd door :

- inkomensvervangende tegemoetkoming ;
- gezinsbijslag ;
- integratietegemoetkoming.

Bij ambtshalve herziening van de tegemoetkomingen (Sociale Voorzorg) wordt de kinderbijslag afgetrokken. Alhoewel het persoonlijk gereserveerd inkomen (10.296 frank of 5.491 frank) nog gevrijwaard blijft, kan naargelang het aantal aanwezigheidsdagen in de instelling de gehandicapte minder overhouden.

Een fictief voorbeeld (alle gegevens op maandbasis)

Een volwassen gehandicapte ontvangt :

Vervangingsinkomen :	20.104 fr.
Integratietegemoetkoming – cat. II :	9.398 fr.
Kinderbijslag :	5.000 fr.

Totaal :	34.502 fr.
----------	------------

Zakgeld :	10.296 fr.
-----------	------------

Beschikbaar voor bijdrage :	
34.502 fr. – 10.296 fr. =	24.206 fr.

De persoon blijft 22 dagen in de instelling.

Maximale bijdrage : 961 fr. x 22 =	21.142 fr.
------------------------------------	------------

Verschil met beschikbaar gedeelte :	
24.206 fr. – 21.142 fr. =	3.064 fr.

Betrokkene behoudt dus	
10.296 fr. + 3.064 fr. =	13.360 fr.

Indien hij/zij 30 dagen in de instelling verblijft bedraagt de maximale bijdrage 28.830 frank, maar blijft ze dus beperkt tot 24.206 frank, dit is 807 frank per dag.

Hieruit blijkt dus dat het in mindering brengen van de kinderbijslag een dubbel gevolg kan hebben, met name dat :

- de gehandicapte persoon die veel terugkeert in zijn/haar gezin een nadeel kan ondervinden (in voorbeeld 3.064 frank) ;
- het Vlaams Fonds minder bijdrage kan ontvangen bij personen die niet of bijna niet huiswaarts keren.

Concreet kan als volgt worden geantwoord op de vragen.

1. Er zijn nog geen maatregelen genomen of uitgewerkt om de reglementering van het Vlaams Fonds te wijzigen.
2. Het is moeilijk om de min-ontvangsten te berekenen. Uit een rondvraag bij diverse voorzieningen blijkt dat personen met een handicap die de integratietegemoetkoming categorie 4 ontvangen, geen probleem kennen om de maximale eigen financiële bijdrage te betalen. Personen met een handicap die een tegemoetkoming categorie 2 of 3 ontvangen, kunnen moeilijkheden hebben om de maximale eigen financiële bijdrage te betalen.

Hoe meer dagen een persoon met een handicap doorbrengt bij zijn familie, hoe groter de kans is dat betrokkene de maximale bijdrage kan betalen.

Uit de statistische gegevens is nog geen duidelijke trend van verminderde bijdrage af te leiden, wellicht zal de veralgemening van de vermindering van de tegemoetkoming in de toekomst een duidelijker beeld geven. Ongetwijfeld zal de Vlaamse regering een financieel verlies noteren.

3. Het probleem werd federaal nog niet aangekaart.

II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. Art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 62 van 28 maart 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Toerisme Vlaanderen – Verhuur domein Polderwind Zuienkerke

Volgens het Rekenhof werd het domein Polderwind in Zuienkerke vanaf 1 januari 1992 door een VZW in concessie gegeven aan een privé-persoon, zonder het akkoord van het vroegere Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme, nu Toerisme Vlaanderen.

Ook een bij het domein horende manège is al geruime tijd verhuurd aan een privé-persoon.

1. Had de VZW het betrokken domein Polderwind in erfpacht en zo ja, tegen welk bedrag ?
2. Tegen welk bedrag per maand wordt het domein aan de privé-personen verhuurd ?
3. Is er al dan niet een procedure hangende tussen Toerisme Vlaanderen, de betrokken VZW en de betrokken privé-personen ? Zo ja, wat is de stand van zaken ?

Vraag nr. 63 van 29 maart 1996 van de heer JOHN TAYLOR

Ministeriële kabinetten – Samenstelling

Elke minister van de Vlaamse regering laat zich bijstaan door een aantal persoonlijke medewerkers, een kabinet genoemd. Deze medewerkers dienen de minister in kwestie bij te staan zowel bij de voorbereiding, als bij de concrete uitvoering van het beleid.

De kabinetten zouden de laatste jaren reeds gevoelig afgeslankt zijn, te meer omdat meer en meer stemmen opgaan om de administratie zelf te betrekken bij het beleidsvoorbereidend werk.

Kan de minister-president, wat zijn beide kabinetten betreft, volgende informatie verschaffen.

1. Hoeveel personen zijn er tewerkgesteld, en op welke niveaus ?
2. Van welke administratie/openbare diensten zijn deze mensen afkomstig en wat is de juiste functie van ieder van hen bij het kabinet ?
3. Zijn er mensen werkzaam afkomstig van de niet-openbare sector (bv. banken, mutualiteiten, ...) en zo ja, van welke ondernemingen komen zij ? Wordt in dergelijk geval hun wedde al dan niet verder betaald door de onderneming van waaruit zij gedetacheerd zijn ? Werken zij full-time voor het kabinet, of part-time voor het kabinet en part-time voor die onderneming ?
4. Zijn er leden van het kabinet die een functie uitoefenen (voorzitter, lid van de raad van bestuur ...) in een overheidsinstelling afhankelijk van een ander (bv. het federaal) bestuursniveau ?
5. Zijn er leden van het kabinet die een beheersfunctie uitoefenen in een onderneming, een instelling, een vereniging of een organisme uit de privé-sector ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Vraag nr. 66
van 2 april 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gelijke-kansenbeleid mannen/vrouwen – Evaluatie

In 1993 besliste de Vlaamse regering een beleid van gelijke kansen voor mannen en vrouwen te voeren.

1. Welke onderzoeksprojecten of acties werden door diensten die onder de bevoegdheid van de minister-president vallen, in het kader van deze beleidsopties op het getouw gezet ?
2. Hoe werden deze onderzoeksprojecten geëvalueerd en opgevolgd ?
3. Is er zichtbaar resultaat geboekt (bijvoorbeeld meer vrouwen/mannen aangeworven, stijging aantal vrouwen/mannen in hogere functies) ?
4. Worden er nog onderzoeksprojecten of acties voorbereid ? Zo ja, welke en voor wanneer ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Vraag nr. 67
van 4 april 1996
van de heer JACQUES DEVOLDER

Euro 2000 – Begrotingsposten

Op de Vlaamse begroting voor 1996 staat een bedrag van vijftig miljoen frank ingeschreven voor allerhande

uitgaven in verband met het Europees voetbalkampioenschap "Euro 2000".

1. Wordt deze som verdeeld over de verschillende steden-initiatiefnemers voor Euro 2000 ?
2. Komt er eventueel een begrotingswijziging wanneer blijkt dat de verschillende steden-initiatiefnemers reeds in 1996 met grotere uitgaven voor de realisatie van Euro 2000 worden geconfronteerd ?
3. Alhoewel op de Vlaamse begroting 1995 geen specifiek krediet is ingeschreven voor Euro 2000, zou twintig miljoen frank vanuit een bepaalde begrotingspost worden gehaald om de eerste kosten van de stad Brugge voor de aanpassing van het Jan Breydelstadion in het kader van Euro 2000 te dekken. Vanuit welke begrotingspost wordt/werd deze twintig miljoen frank uitgekeerd ?

Vraag nr. 68
van 4 april 1996
van de heer JACQUES DEVOLDER

Euro 2000 – Promotie-initiatieven

Met Euro 2000 vindt het Europees kampioenschap voetbal voor het eerst plaats in de Lage Landen. De Vlaamse regering budgetteerde dit jaar 50 miljoen frank om het evenement nu reeds voor te bereiden. De commerciële mogelijkheden voor de organiserende landen zijn enorm ; de directe en indirecte inkomsten worden voor België op 5 tot 8 miljard geraamd. Aangezien het bedrag van de verdere investeringen waarschijnlijk gespreid zal worden over verschillende jaren, nu reeds enkele vragen.

1. Welke maatregelen heeft de minister-president genomen om de mogelijkheden op promotioneel vlak die Vlaanderen via dit evenement krijgt optimaal te benutten en zodoende de inkomsten te maximaliseren ? Welke initiatieven worden er voorbereid en wanneer worden ze uitgevoerd ?
2. Welk budget zal hiervoor worden uitgetrokken en hoe zal dit worden verdeeld over de verschillende instanties en/of steden ?
3. Is er aan de federale overheid gevraagd om, naast haar belangrijke inbreng op veiligheidsvlak, ook nog met andere financiële middelen over de brug te komen ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
 EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 102
van 28 maart 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Aquafin – Financiële planning

De uitvoering van de Aquafin-projecten loopt steeds vertraging op, waardoor de NV Aquafin haar financiële

meerjarenplanning jaarlijks naar beneden moet herzien. In feite impliceert dit dat de NV Aquafin telkenjare een te groot beslag legt op de budgettaire middelen. Daarenboven wordt vastgesteld dat vele projecten worden doorgeschoven naar volgende jaren, waardoor de financiële planning van het Vlaams Gewest eveneens in het gedrang komt. Bovendien blijkt dat de verwachte uitgaven voor Aquafin in 2002 de totale ontvangsten van het MINA-fonds zullen overschrijden.

Rekening houdende met wat voorafgaat, zou een drastische verhoging van de dotatie en/of de milieuheffingen dus noodzakelijk worden.

Deze vaststelling contrasteert met de beleidsopties van

de Vlaamse regering, die in haar verschillende begrotingen stelde geen verhoging van de dotaties of de heffingen inzake waterverontreiniging door kleinverbruikers te plannen, terwijl er voor de grootgebruikers een regulerend karakter van de milieuheffingen in het vooruitzicht wordt gesteld.

Door deze situatie wordt het basisprincipe van het MINA-fonds – de vervuiler betaalt – ondergraven.

Welke maatregelen heeft de minister genomen om aan deze situatie een einde te stellen ?

Klopt het dat in 2005 inderdaad het basisprincipe van het MINA-plan – de vervuiler betaalt – volledig ondergraven zal zijn ?

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
○ 62	28.03.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Toerisme Vlaanderen – Verhuur domein Polderwind Zuienkerke</i>	683
○ 63	29.03.1996	J. Taylor	<i>Ministeriële kabinetten – Samenstelling</i>	683
65	02.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Rentesubsidies export uitrustingsgoederen – KMO's</i>	675
○ 66	02.04.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid mannen/vrouwen – Evaluatie</i>	684
○ 67	04.04.1996	J. Devolder	<i>Euro 2000 – Begrotingsposten</i>	684
○ 68	04.04.1996	J. Devolder	<i>Euro 2000 – Promotie-initiatieven</i>	684
79	07.05.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Begrotingsmiddelen Oost-Europaprogramma – Kritiek Rekenhof</i>	623
83	08.05.1996	J. Penris	<i>Grensoverschrijdende binnenvaartproblemen – Kanaal Seine-Nord</i>	675
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
131	30.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsuitkeringen KU Brussel – Kritiek Rekenhof</i>	623
132	30.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsuitkeringen LUC – Kritiek Rekenhof</i>	623
133	30.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsuitkeringen UIA – Kritiek Rekenhof</i>	624
134	30.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsuitkeringen VUB – Kritiek Rekenhof</i>	624
135	30.04.1996	M. Doomst	<i>Loopbaanonderbreking – Palliatieve verzorging</i>	624
136	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>Toegang hoger onderwijs – Geldigheid EU-getuigschriften</i>	626
137	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebestrijding – Maatregelen</i>	627
138	07.05.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsuitkeringen Universiteit Gent – Kritiek Rekenhof</i>	627
139	07.05.1996	C. Van Eyken	<i>Scholenbouw – Projecten</i>	627
140	07.05.1996	F. Vermeiren	<i>TV-opnames in scholen – Richtlijnen</i>	629
141	07.05.1996	J. Maes	<i>Ondersteuningscentra ouderverenigingen – Vormingssubsidies</i>	629
142	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie</i>	630
143	08.05.1996	F. Creyelman	<i>Ambtenaren in adviesorganen – Vrijafregeling</i>	630
144	08.05.1996	M. Doomst	<i>ARGO-doorlichting – Rol stuurgroep</i>	631
145	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Hogeschool Antwerpen – Opleiding Conservatie en Restauratie</i>	631
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
○ 102	28.03.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Aquafin – Financiële planning</i>	684
122	30.04.1996	F. Vermeiren	<i>Allesbranders – Richtlijnen</i>	632
123	30.04.1996	J. Taylor	<i>Kasteel Ter Rijst Pepingen – Huursituatie</i>	633
124	30.04.1996	J. De Meyer	<i>Jachtdecreet – Wildschade</i>	676

125	30.04.1996	J. Geysels	<i>Ruilverkavelingsproject Zondereigen – Milieu</i>	634
126	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebestrijding – Maatregelen</i>	634
127	07.05.1996	C. Van Eyken	<i>Landschappen – Beschermingsbeleid</i>	634
128	07.05.1996	F. Wymeersch	<i>Milieuvergunning – Hobbydieren</i>	635
129	07.05.1996	W. Kuijpers	<i>Stort Pellenberg – Afvalbeleid</i>	636
130	07.05.1996	W. Vandenbossche	<i>CORA Anderlecht – Toepassing samenwerkingsakkoord Leefmilieu</i> ...	637
131	07.05.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>CORA Anderlecht – Toepassing samenwerkingsakkoord Leefmilieu</i> ...	637
132	07.05.1996	J. Malcorps	<i>Luchthaven Oostende – Geluidshinder</i>	638
133	08.05.1996	J. Malcorps	<i>Vlarem I en II – Overgang</i>	676
134	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie</i>	639

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

39	30.04.1996	F. Sarens	<i>Medisch verantwoorde sportbeoefening – Keuringscentra</i>	677
41	23.04.1996	F. Wymeersch	<i>Ziekenhuizen Waasland – Toekomst</i>	677
44	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>Serviceflats – Stand van zaken</i>	639
46	07.05.1996	H. Suykerbuyk	<i>Isolatiecellen – Psychiatrie</i>	678
47	07.05.1996	J. Stassen	<i>Isolatiecellen – Psychiatrie</i>	679
48	07.05.1996	P. Huybrechts	<i>Consciencegebouw – Vlaamse aannemers</i>	640

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

173	30.04.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Bermbepanting – Beleid</i>	640
174	30.04.1996	M. Doomst	<i>Sportinfrastructuur in landbouwzones – Regularisatie</i>	641
175	30.04.1996	J. Caubergs	<i>De Lijn – PWA-bewakers</i>	643
176	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>Planschade – Stand van zaken</i>	644
177	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>A19 – Verlichting</i>	644
178	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>Kruispunten N37 Ruiselede – Verlichting</i>	644
179	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>E17 Lauwe – Veiligheid op- en afritten</i>	645
180	30.04.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>De Lijn en Brussel – Abonnementenintegratie</i>	645
181	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebestrijding – Maatregelen</i>	645
182	07.05.1996	J. Malcorps	<i>Luchthaven Oostende – Geluidshinder</i>	646
183	07.05.1996	J. Malcorps	<i>Toegangswegen Diksmuide – Beleidsopties</i>	646
184	07.05.1996	C. Decaluwé	<i>Autosnelwegen – Verlichting</i>	647
185	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Doortocht 's Herenelderen (N758) – Geplande werken</i>	648
186	08.05.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bushalte MIVB Kraainem – Nederlands</i>	648
187	08.05.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Dassenveld Halle – Gewestplanwijziging</i>	648
188	08.05.1996	J. Penris	<i>Grensoverschrijdende binnenvaartproblemen – Kanaal Seine-Nord</i>	649
189	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie</i>	650

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

74	30.04.1996	F. Dewinter	<i>Geschreven pers – Subsidies</i>	650
75	30.04.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bebossingspremie landbouwgronden – Prognoses</i>	651
76	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>Euregio Televisie – Zenderkoppeling</i>	651
77	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebestrijding – Maatregelen</i>	652
78	07.05.1996	P. Ceysens	<i>Lokale radio's Zele – Vergunningsbeleid</i>	652
79	07.05.1996	J. De Meyer	<i>VLAM – Kwaliteitslabel hormonenrijk vlees</i>	653
80	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie</i>	653

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

78	30.04.1996	F. Vermeiren	<i>Gedeputeerde – Bevoegdheid</i>	653
79	30.04.1996	C. Decaluwé	<i>Voorrangregels sociale huisvesting – Meldingsplicht</i>	654
89	30.04.1996	J. Demeulenaere	<i>Wederverkoop sociale woning – Schadevergoeding</i>	654
△ 90	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebestrijding – Maatregelen</i>	655
91	07.05.1996	V. Heeren	<i>Toewijzing sociale woning – Co-ouderschap</i>	659
92	07.05.1996	M. Logist	<i>Beslissingen lokale huisvestingsmaatschappijen – Beroepsprocedure</i> ...	660
93	07.05.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Woonuitbreidingszones</i>	660
94	08.05.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Facturatie lokale besturen – Geijkte vermeldingen</i>	681

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

138	30.04.1996	M. Vandenbussche	<i>Week van de Volksontwikkeling – Toewijzing productie reclamespots</i> ..	661
152	30.04.1996	S. Becq	<i>Kind en Gezin – Artsenopleiding en -vergoeding</i>	661
153	30.04.1996	S. Becq	<i>Kind en Gezin – Preventieve-zorgcentra en regiohuizen</i>	662
154	30.04.1996	J. Gabriels	<i>OCMW-registratie – Bruikbaarheid van de gegevens</i>	664
155	07.05.1996	J. Gabriels	<i>OCMW-registratie – Privacy</i>	665
156	07.05.1995	J. Gabriels	<i>OCMW-registratie – Identificatie hulpzoekenden</i>	665
157	07.05.1996	C. Van Eyken	<i>Monumenten – Beschermingsbeleid</i>	666
158	07.05.1996	J. Stassen	<i>Isolatiecellen – Bijzondere jeugdzorg en gehandicaptenzorg</i>	666
159	07.05.1996	B. Vandendriessche	<i>Woningaanpassing gehandicapten – Subsidiëringnormen</i>	672
△ 161	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie</i>	673
162	08.05.1996	M. Olivier	<i>Tegemoetkoming gehandicapten – Kinderbijslag</i>	682

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

25	07.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebestrijding – Maatregelen</i>	674
26	08.05.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid migranten – Departementale implementatie</i>	674
27	08.05.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Nederlandstalige Vrouwenraad – Subsidies</i>	674